Antonín Bartoš, Stanislav Dufka

Když Lhota žila dechovkou

Životní vzpomínky muzikanta
Antonína Bartoše z Ostrožské Lhoty

Dobré počtení a prohlédnutí fotografií

vám přeje muzikant tělem i duší

Antonín Bartoš.

Antonín Bartoš, Stanislav Dufka

Když Lhota žila dechovkou

Životní vzpomínky muzikanta Antonína Bartoše z Ostrožské Lhoty

Obsah

Dechová hudba v Ostrožské Lhotě 10

Jak jsem se stal muzikantem.
Naučím tě hrát, řekl mně kapelník Kauc. Rok 1958 13

Muzikantské učení nebylo jednoduché, ale bavilo nás. 15

Nástup do učení v Letu Kunovice. Rok 1959.....16

Po zábavě se občas chodilo hrát k Panence Marii 17

Život kapelníka Františka Kauce.....18

Vznik Kaucovy dechovky – rok 1935.....20

Změny po druhé světové válce.....21

Kaucova kapela na druhých Strážnických slavnostech 22

Jak se dostala Kaucova kapela do Strážnice 23

Koncerty před strážnickým hotelem Černý orel.....25

Proč jsme byli tak oblíbení? Upoutali jsme posluchače pestrostí 26

Jak to vypadalo na slavnostech ve Strážnici 26

Jak jsme vystrnadili cikánské muzikanty z vinařské búdy 28

Jak jsme nechali Josefa ve Strážnici. Do Lhoty šel v kroji přes turkyň.... 29

Kaucova kapela v čele průvodu Strážnických slavností.....33

Jak mně pomohla ve Strážnici ředitelka lhotské školy.....35

O base, která skončila ve smradlavém potoce.....37

Sehraný pohřeb Jana basisty. Obřad vykonával Kauc 38

Jak strýc Kaňa doplatili na svoji důvěřivost a přišli o nástroj a kroj.....39

Muzikantský život ve Lhotě při mém dospívání. Cesta k odvodu 42

Jak se odcházelo ve Lhotě na vojnu 43

Jak hrávala dechovka na lhotských svatbách 45

Jak se házelo na svatbě do koláča.....50

Co všechno se událo na svatbách. Co bylo kutí a holení a stěhování? 52

Svatbu bez muziky za mého mládí ve Lhotě nepamatuji 55

Plesy a jiné taneční zábavy.
Hrávali jsme polky, valčíky a taky tanga, žabičku, waltz, mazurku
i moderní skladby 57

Dožínky a hody 59

Prvomájové průvody.....60

Muzikanti z okolí, kteří hrávali v naší kapele.
Sváželi jsme je většinou na motorkách 61

Vystupování v lázních Luhačovice 63

Koncerty v lázních Piešťany a Trenčianské Teplice.
Koncertování v loďce na řece Váh.....65

V Opavě - Kateřinkách s lidovým vypravěčem 67

Jak mně praskl v Ostravě šev na bílých krojových kalhotách.....68

O hraní ve výklenku. Vypravěč odjel vlakem z Ostravy domů 70

Jak jsme hráli hasičům na zrušené akci 71

V České Lípě v krojích na kolotoči a pusa od Ljuby Hermanové.....73

Zemědělská výstava Země živitelka České Budějovice 74

Celostátní zemědělská výstava Přerov.
Koncertování v obrovském vedru.....76

Jak nás v Želči u Prostějova vzbudila naše kapela.....77

Jak jsme zajišťovali klarinetisty. Vozili jsme je z vojny 78

Po hraní se ještě zpívalo v autobuse.....81

Jak jsem hrál poprvé na buben 82

Ztracený nátrubek zachránil kovář 82

Stavba našeho domu a muzika.
Pomohli strýcové a kamarádi, ale zahrozili.....83

Kaucova kapela. Kapelník jí věnoval celý život 85

Ve Lhotě žilo a žije mnoho dobrých muzikantů,
ale žádný jako Kauc se tady zatím nenarodil 88

Jak se sloučila Žajdlíkova a Kaucova kapela.....94

Na scénu přichází nová kapela. Jak se zrodila Rozmarýnka 1977.....97

Obsazení nové kapely. Činnost a příběhy Rozmarýnky.....102

Přehlídky a soutěže Rozmarýnky 104

Dvacátý - jubilejní Kmochův Kolín 1982 109

Sraz Lhot. Rok 1987 – Lhota u Mělníka 111

Přívoranka opět ve Lhotě a také v blatnickém vinném sklepě 116

Známý skladatel Blahoslav Smišovský učil na lhotské škole.....118

Jak začala spolupráce Rozmarýnky a Blahoslava Smišovského 122

První zahraniční zájezd Rozmarýnky.
Koncertování v Německu – Altenfeld 1988.....128

Postupný konec Rozmarýnky a nová hudba Ostrožská kapela 136

Oslava 150. výročí vzniku dechovky ve Lhotě 137

Oslava 30. výročí založení Rozmarýnky roku 2007 140

Oslava 40 let od vzniku Rozmarýnky roku 2017 145

Můj muzikantský život po infarktu 147

Čtyři švagři, z toho tři muzikanti a jeden televizní opravář 149

O muzikách ve Lhotě. Proč není o dechovku zájem? 153

Dechové a jiné hudby v Ostrožské Lhotě.....155

Cimbálová muzika Višňa.....168

Ludmila Hájková uspořádala výstavu k výročí založení dechovky 170

Vzpomínky některých dalších muzikantů 171

Muzikanstká rodina Pavelkova 188

Staré vojenské písničky 206
Svatební písničky 207
Staré žertovné písničky 210
Slovníček užitých výrazů 217
O mojí rodině 222
Fotogalerie 224
Moje vojenská služba v Prostějově – Jezdecká kasárna 257
Jak jsme skákali noční seskoky z balonu 258
Jak, kdy a kde jsem se seznámil s mojí manželkou 259
Lepší manželku bych nenašel 260

Dechová hudba v Ostrožské Lhotě

Hudba v Ostrožské Lhotě má velkou tradici. Podle místní hudební kroniky rodiny Vaňků vznikla ve Lhotě dechová muzika už před více jak 170 lety, v roce 1850. Za tuto dobu se tady vystřídalo velké množství muzikantů, které většinou naučili hrát kapelníci těchto dechovek.

Dechové hudby ve Lhotě měly ve své době velkou kvalitu a byly velice oblíbené u většiny obyvatel. Z toho důvodu také hodně ovlivňovaly dění v obci.

Ve Lhotě totiž doprovázela dechovka obyvatele už od mládí. Když šly děti k prvnímu svatému přijímání, už jim v průvodu a po mši hrála dechová hudba, hrála jim také na mnoha náboženských akcích: o Vánocích, o Velikonocích, při děkovných průvodech do polí, na pouti u Antonínka a při mnoha dalších příležitostech. Hrála jim, když odcházeli na vojnu, na různých zábavách, na svatbách, při stavění máje, na Prvního máje, na hodech, na dožínkách i na té poslední cestě na hřbitov. Zkrátka jim hrála v celém jejich životě.

A mimo hraní ve Lhotě hrávala i v okolních, i ve vzdálených dědinách a městech, takže se i jinde lidé dozvěděli, že existuje „nějaká“ Ostrožská Lhota a že má dobrou dechovku.

V dnešní době to ale bohužel vypadá tak, že dechová hudba ve Lhotě skončila. Nemá totiž žádné mladé nástupce. Proto jsem se rozhodl napsat o lhotských dechových muzikách a jejich muzikantech. Jako jeden z nich píši také o tom, co všechno jsme spolu za mnoho let zažili, ať už doma ve Lhotě nebo na mnoha cestách. Jsem totiž druhý nejstarší z muzikantů, který hrál dvacet let v Kaucově muzice a od roku 1977 v Rozmarýnce. Mojí velkou výhodou je to, že mně zatím v 76 letech dobře slouží paměť a mám také hodně fotek z *účinkování* muzik. Jelikož jsem dělal pokladníka v Kaucově muzice a následně i v Rozmarýnce, mám také pokladní knihy, ve kterých je zaneseno celé dění v těchto muzikách.

V této knížce bych nechtěl jen popisovat suchá fakta, kdo v těchto muzikách hrál a kde jsme hráli, ale chtěl bych napsat i o tom, co všechno jsme u toho

prožívali. Budou to příhody o tom, jak nás přijímali lidé tam, kde jsme hráli, stejně jako budu psát o některých žertovných příhodách.

Tímto také prosím ty, kteří tuto knížku budou číst a poznají některé muzikanty, o kterých se zmíním (a budou to možná i jejich příbuzní), aby se neurazili ani se na mě nezlobili. Všechno myslím v dobrém. Vždy jsme se těmto příhodám dříve či později zasmáli, a proto prosím, abyste je takto přijali.

Dechové hudby v Ostrožské Lhotě

Vaňkova dechovka 1850-1948

Zakladatelem této pětičlenné kapely byl Pavel Vaněk, který sloužil u vojenské hudby v Hercegovině. Muzikanti hrávali většinou ve lhotských krojích.

Bachanova kapela 1920-1927

Tuto kapelu vedl kovář Jakub Bachan, který pocházel z Hluku a do Lhoty se přiženil.

Jeho kapela se ale brzy rozpadla z důvodu jeho náhlé smrti.

Vlkova kapela 1930-1935

V roce 1930 vznikla Vaňkově kapele ve Lhotě konkurenční dechovka. Muzikantů bylo sedm a všichni měli kolem dvaceti let.

Kaucova kapela 1935-1977

František Kauc do Vlkovy kapely přichází z Vaňkovy kapely společně se svým otcem už v roce 1933 a kapelnické funkce se ujímá v roce 1935. Je mu 24 let.

Hejnova kapela ZVAK 1953-1970

Hrála lehkou taneční hudbu v jazzovém stylu, ale i dechovku. Byla poměrně oblíbená, protože její hudba byla pro Lhotu něčím novým, moderním.

Žajdlíkova kapela 1955-1977

Mezi významné lhotské kapelníky patří jistě také František Žajdlík. Jeho otec Josef Žajdlík hrál na klarinet a saxofon. Žajdlíkova dechovka hrála až do roku 1977, kdy došlo ke sloučení Žajdlíkovy a Kaucovy kapely.

Školní hudba asi do roku 1962

Krátkou dobu působila ve Lhotě tzv. Školní hudba. Tato hudba hrála jen krátkou dobu. Jakmile skončila jejich školní docházka, tak se rozpadla.

Křápkova kapela 1968-1974

V roce 1968 vznikla ve Lhotě nová dechová hudba, která si dala název Křápkova kapela. Byla to většinou mládežnická dechovka a měla asi dvacet členů.

Rozmarýnka 1977-2017

Poslední klasická dechovka, která ve Lhotě vznikla, byla Rozmarýnka. Vznikla sloučením Kaucovy a Žajdlíkovy kapely.

Dnešní situace dechovek ve Lhotě:

FAŠANKBEND

Dnes u nás žádná klasická dechovka nepůsobí. Po ukončení činnosti Rozmarýnky ve Lhotě vznikl FAŠANKBEND, který je složen nejen z dechových nástrojů, ale také z harmoniky.

Více se o jednotlivých kapelách dočtete v závěru knihy.

Jak jsem se stal muzikantem.

Naučím tě hrát, řekl mně kapelník Kauc. Rok 1958

Jaká je moje první vzpomínka na setkání s muzikou? Psal se rok 1958, měl jsem po základní škole a jednoho dne přijel domů na motorce můj o osm let starší bratr Josef i s kapelníkem Kaucem. Přivezli mně křídlovku. Kapelník se mě zeptal: „Umíš zpívat? Umíš! Tak tady máš křídlovku a já tě naučím hrát.“ To bylo moje první osobní setkání s muzikou.

Dnes, když se ve svých 76 letech dívám zpátky, co všechno mi muzika přinesla i vzala, tak jsem šťastný, že jsem si ji vybral takřka jako svou druhou manželku.

No, manželku! Moje skutečná manželka se jmenuje Marie a jsem nesmírně šťastný, že jsem si ji v červnu 1967 vzal. Mnohokrát mi byla v životě oporou. Ale i tu muziku bych mohl označit za svou družku, vždyť jsem s ní prožil

Moje muzikantské začátky. Velikonoce ve Lhotě, rok asi 1960.
Přední řada zleva: *Václav Turčin, Antonín Bartoš, neznámý hudebník, František Kapusta, Slávek Machala, Jan Pavlas.*
Zadní řada zleva: *Antonín Radoch, Jan Hyrák, Vladimír Dominik.*

62 let a rád bych vám o tom na následujících stránkách pověděl. Stejně tak bych chtěl vzpomenout na spoustu kamarádů, se kterými jsem měl to štěstí být. Mnozí už bohužel nejsou mezi námi.

Rád bych upozornil na to, že i díky nim zažily generace Lhoťanů spoustu krásných okamžiků, jejichž množství nejde ani sečíst. Stejně tak jsme ale byli také u smutných chvil, kdy jsme doprovázeli na poslední cestě mnohé lidi, které jsme dobře znali.

Tři kamarádi, tři muzikanti, kteří se společně a ve stejné době učili hrát. Zleva: Jan Hyrák, Antonín Bartoš a Vladimír Dominik.

V té době, kdy se u nás objevil kapelník Kauc s mým bratrem, jsem měl 14 roků a chtěl jsem se jít po základní škole učit do Letu Kunovice strojním zámečníkem stejně jako můj bratr. Do učení mě ale nevzali z toho důvodu, že moje matka nechtěla vstoupit do JZD (Jednotného zemědělského družstva). Už 8 let jsem neměl otce, který v roce 1950 zahynul při autonehodě v pouhých 42 letech. Matka pobírala vdovský důchod, něco kolem 170 korun, my jsme byli živi z toho, co jsme si vypěstovali na poli. Měli jsme dvě krávy a s těmi jsme obdělávali asi dva hektary polí. Byl to pro nás velice těžký život, ale měli jsme co jíst. Právě proto nechtěla matka podepsat vstup do družstva, poněvadž pole i dobytek bychom museli dát také do družstva a zůstala by nám jenom *záhumenka*, která by nás ale neuživila.

Muzikantské učení nebylo jednoduché, ale bavilo nás

Vzhledem k tomu, že jsem tedy nemohl do učení, byl jsem rok doma. Bratr Josef se oženil a vzal si dceru kapelníka Kauce. Kapelník neustále doučoval do své muziky nové muzikanty, aby nahradil ty, kteří mu odešli. Buď se odstěhovali, přetáhla je jiná muzika, nebo skončili z jiného důvodu. Proto oslovil i mě, ale hned mi řekl, že by bylo dobré, kdybych si našel k hraní aspoň nějakého kamaráda. „Lepší by vás to bavilo, když byste si spolu mohli zahrát," vysvětloval. Můj bratr Josef mi koupil taky starší křídlovku a Školu hry na křídlovku.

Kapelník mně ukázal, jak se na ni hraje a zadal mně, co se mám na ni naučit a kdy k němu mám přijít. Přemluvil jsem svého o rok mladšího kamaráda Vaška Turčina (*maléřa*), který velice dobře zpíval, rodiče mu koupili také starší křídlovku, a tak jsme spolu začali chodit ke kapelníku Kaucovi. Nebylo to sice jednoduché učení, ale celkem nám to šlo a bavilo nás to.

V této Škole hry na křídlovku bylo totiž i mnoho písniček, které jsme se učili hrát a nemuseli jsme cvičit jen stupnice a cvičení. Za další výhodu učení u Kauce považuji to, že jeho muzika hrávala i v kostele a při různých církevních akcích. Hrávala taky na pohřbech.

Kapelník Kauc hrál také v kostele na varhany, a tím pádem také na všech církevních akcích. Napsal nám předem do not písničky, které se měly hrát. My jsme se je doma naučili, takže nás to celkem bavilo. Pak jsme začali cvičit pohřební pochody. Když jsme se jich už několik naučili zahrát, chodili jsme hrát i na pohřby. Zároveň jsme začali chodit na zkoušky celé muziky. Také jsem chodil s oběžníkem zvát na každou zkoušku muzikanty. Dostával jsem za to od kapelníka deset korun.

Výhodou pro nás bylo to, že jsme se neučili hrát jen my dva. Přibližně ve stejnou dobu se učili hrát i dva kluci o rok starší, Josef Machala na baskřídlovku a můj bratranec Josef Bartoš na trombon. V tu dobu se učil hrát na klarinet i můj kamarád Laďa Dominik a ještě Jenda Pavlas. Když už jsme dokázali

zahrát nějaké písničky, tak jsme chodili k mému bratranci Josefu Bartošovi, protože měli jednu místnost, kterou nepoužívali. V ní jsme spolu zkoušeli hrát písničky z not i zpaměti. Zároveň tam chodil taky Zdenek Křivák, který se učil hrát v *hudebce* na harmoniku. S námi hrál na buben.

Nástup do učení v Letu Kunovice. Rok 1959

Můj život pokračoval nejen při muzice. Matka musela další rok vstup do družstva podepsat a já jsem nastoupil do učení v Letu Kunovice na obor strojní zámečník. Po nástupu do učení jsem zjistil, že mě zařadili na obor univerzální nástrojář, což mě překvapilo. Byl to těžký a náročný obor. V životě jsem ale děkoval Bohu, že se tak stalo. Naučil jsem se velmi přesné, náročné a odpovědné práci. Navíc jsem později zjistil, že můj mistr v učení je také muzikant a hraje na trubku. Neměl jsem z toho ale žádné výhody, byl na mě stejně přísný jako na ostatní. Byl jsem mu za to vděčný a byli jsme přátelé až do jeho smrti. Pocházel z Kostelan. Jako muzika jsme tam často hrávali. Jeho dva synové tančili ve Starém Městě v kroužku a později vystudovali na lékaře. I s nimi jsem se na různých akcích setkával. Po vystudování jeden z nich pracoval v Letu jako závodní lékař. Chodil jsem k němu. Vždycky se ke mně znal. Když jsem pak měl v padesáti letech potíže se srdcem, tak mě poslal na pořádné vyšetření, kde zjistili, že jsem přechodil infarkt.

To jsem ale přeskočil. Rád bych se vrátil do mládí a k muzice, kde už jsme jako mladí začali chodit na zkoušky mezi starší. Kvůli nám se tam přehrávaly lehké polky a valčíky, smuteční pochody, normální pochody a později také koncertní skladby – ale to až později, kdy jsme toho už celkem dost uměli. Samozřejmě jsme hned všechno nezahráli dobře. Brali jsme si noty i domů a doma jsme si je nacvičili. Také jsme si museli opsat pochodové knížky i notové knížky pohřební. Dále jsme se museli naučit zahrát a zazpívat hodně písniček, hlavně polek i valčíků, které se hrály zpaměti. Bylo toho na učení opravdu moc. Samozřejmě jsme kromě toho jezdili do učení na různá řemesla, hodně práce jsme museli dělat i doma, takže na všechno bylo málo času.

Po zábavě se občas chodilo hrát k Panence Marii

V osmnácti letech už jsme také uměli zahrát a zazpívat hodně písniček, a když měly svátek například Marie nebo Ludmily, kterých bylo ve Lhotě hodně, chodili jsme jim zahrát a zazpívat.

Zpívali vždy přibližně stejní kluci. Tedy já, Laďa Dominik, Václav Turčin, Jenda Hyrák, Josef Machala, Josef Bartoš, někdy se k nám přidal i Laďa Zelený, který byl starší než my, ale zato byl už lepší muzikant. Uměl zahrát a zazpívat všechno, co my, a lépe. Hrávali jsme a zpívali převážně lidové a slovácké písničky, ale také lidové polky a valčíky. Také jsme hodně hrávali jihočeské písničky, které jsme se naučili z rádia, a líbily se všem, kdo je slyšeli. Stávalo se, že šli večer někteří z nás po ulici a někde ve *vídánku* seděly *děvčice* a třeba i starší lidé, a jak nás uviděli, tak na nás volali, abychom si s nimi zazpívali, a my většinou neodmítli.

Chodili jsme zpívat také před školu, kde rostly lípy a také tam byly lavičky na sezení, dále jsme chodili na vrch Hájek a tam jsme si sedli a zpívali. Později, když jsme hrávali na plesech a různých zábavách, zpívali a hráli jsme ještě po skončení i po cestě domů. Nikdy se nám nestalo, že by nám někdo nadával, že rušíme noční klid, ale naopak někteří otvírali okna, volali na nás, abychom jim ještě něco zahráli. Oni zpívali s námi, a ještě nás něčím pohostili.

Někdy se ještě po zábavě šlo zahrát k soše Panny Marie, odkud se muzika krásně nesla po celé Lhotě. S oblibou na tato místa chodil Laďa Zelený a s ním Jirka Bartoněk nebo já. Hrávali jsme a zpívali často a rádi. Také jsme znali velké množství písniček a známe je dodnes. Hodně písniček jsme se naučili od starších muzikantů: od Františka Kauce, Františka Pavelky, Bohuslava Páče a dalších. Já jsem měl tu výhodu, že jsem měl na písničky obdivuhodnou paměť. Slyšel jsem ji třeba jednou, dvakrát, a když měla více slok, tak jsem si je zapamatoval a pak naučil ostatní. Přibližně za dva roky, co jsme se začali učit hrát, jsme už někteří hrávali i na zábavách. Já jsem už v sedmnácti letech začal hrát s Laďou Zeleným první křídlovku. Vašek Turčin přešel k Žajdlíkově muzice, ale i přesto jsme nepřestali být kamarádi. Po pár letech se zase vrátil.

Když jsem se učil v Letu Kunovice, byl tam mistr, který učil i elektrikáře. Byl výborný klarinetista a snažil se z učňů založit muziku. Ale nic z toho nebylo, protože on chtěl, abychom hráli dixieland, ale my jsme byli převážně *dechovkáři* a dixieland jsme neuměli. Před odchodem na vojnu jsme byli prakticky všichni, co jsme se zároveň učili hrát, zařazeni do Kaucovy muziky a v ní jsme hrávali.

Život kapelníka Františka Kauce

Psát o kapelníku Františku Kaucovi není jednoduché. Z muzikantů, kteří dnes žijí, ho asi už nikdo tak dobře nepoznal jako já. Samozřejmě kromě jeho dcery Božky, kterou si vzal za manželku můj bratr Josef.

František Kauc, slavný lhotský kapelník, muzikant, který vychoval spoustu dalších muzikantů, se narodil 16. dubna 1909. Žil se svými rodiči naproti kostela v domě číslo 178, hned vedle fary. Jeho otec Jan a matka Marie, rozená Turčinová, měli celkem devět dětí, z toho tři zemřely bohužel už do dvou let života. Já si pamatuji Ludvíka a Antonína.

Antonín Kauc bydlel ve Lhotě a hrál na heligón. Bohužel ale zahynul při havárii na své motorce. Ludvík vystudoval, stal se úspěšným stavitelem a žil i se svou rodinou v Brně. Ludvík i se svou manželkou často jezdili do Lhoty ke Kaucům a já jsem s ním často debatoval. Většinou to byla debata o muzice. Vzpomínám si, že jsme se jednou bavili o tom, jaký hudební nástroj máme nejraději. Ludvík měl nejraději saxofon pro jeho krásný zastřený tón. Já jsem měl raději krásný, jasný tón křídlovky.

Ludvík Kauc byl výborný architekt, tak jsem se s ním dohodl, že nám vypracuje plány na náš dům, který jsme chtěli stavět. Ludvík svůj slib splnil. S jeho plány našeho domu jsme byli spokojeni.

František Kauc, na fotce asi v 18 letech

Kaucův otec Jan, který byl také výborný muzikant. S manželkou Marií měl devět dětí, z toho tři zemřely do dvou let života.

Další bratr Františka Kauce se přiženil do Pastušek k Páčům na č. p. 175 a jeho syn Josef Kauc byl také muzikant.

František chodil do základní školy ve Lhotě a do *měšťanky* do Blatnice. Byl velice chytrý a velice dobře se učil. Když píši tyto řádky, mám před sebou jeho vysvědčení z měšťanské školy z let 1922/1923. U všech třinácti předmětů vidím slovíčko výborný, u pilnosti slovíčko vytrvalý, u mravů je napsáno chvalitebné.

Před sebou mám také Františkův výkaz o absolvování Živnostenské školy pokračovací v Ostrožské Nové Vsi, kde se vyučil krejčím roku 1925.

Písemnosti - výborný

Živnostenské počty - výborný

Odborné kreslení a rýsování - výborný

Vznik Kaucovy dechovky – rok 1935

Obě vysvědčení, která se zachovala, dokazují, že František byl velice inteligentní a chytrý člověk. Kromě toho měl výborný hudební sluch a nadání pro hudbu. Jeho otec hrál na kontrabas a basu ve Vaňkově kapele, kde spolu oba hrávali. František už jako malý chlapec údajně hrál na malý bubínek a později na housle a baskřídlovku. Hrát uměl i na basu a také na bicí nástroje. Pak se naučil hrát na varhany (údajně u varhaníka v Uherském Ostrohu). Na varhany hrál František Kauc ve lhotském kostele neuvěřitelných 53 let. Jak už to u muzikantů bývá, když ho v roce 1935 požádali muzikanti z jiné kapely, kteří si říkali „mladí“, aby k nim přestoupil a dělal kapelníka, František jim vyhověl a přestoupil k nim i s otcem. Stal se prakticky jejich kapelníkem. Tak vznikla Kaucova dechovka.

František Kauc se vyučil krejčím a tímto řemeslem živil svou manželku i celou rodinu. Šil obleky, zimní kabáty, kalhoty a podobné věci. V roce 1934 se oženil s Annou Turčinovou a měli spolu dvě dcery: Marii narozenou v roce 1935 a Boženu, která se narodila o tři roky později.

Marie se vdala v roce 1955 za Ladislava Žajdlíka a Božka si vzala, jak už jsem psal, v roce 1959 Josefa Bartoše, mého bratra.

Kapela Františka Kauce – asi v roce 1946, ve velkém obsazení.
Na kvalifikačních přehrávkách získala první místo – byl to velký úspěch.

Jen krejčovinou by se ale Kaucovi neuživili. Rodina měla také přibližně dva hektary polí. František si s bratrem Antonínem každý vysadili vinohrad. V té době, kolem roku 1960, co si já pamatuji, byly ve Lhotě už jen asi čtyři vinohrady. Dříve jich bylo ve Lhotě údajně mnoho, ale zničil je révokaz. Kromě toho chovali doma dvě krávy a taky prasata.

Pro manžele Kaucovy to nebyl snadný život. František si tím, že se stal kapelníkem, uvalil na sebe velké břemeno. V té době neexistovala ve Lhotě žádná hudební škola, muzikanty většinou učili kapelníci. Bylo to hodně práce a starostí, navíc je učili zdarma. Kauc k tomu hrával ještě v kostele na varhany při mších, které byly každý den ráno a v neděli byly dvě. Kromě toho bylo v neděli ještě tzv. požehnání, tak v neděli hrál v kostele třikrát. Mimo toho všeho ještě hrával jako varhaník na svatbách, pohřbech a různých křesťanských slavnostech.

Změny po druhé světové válce

Dostala se mi do rukou kniha zápisů ze schůzí Kaucovy kapely a v ní jsem se dočetl, že po válce to nebylo s hraním v kapelách tak jednoduché, jako je dnes. Muziky musely splňovat tyto podmínky:

1. Každá muzika musela mít kapelníka. Ten musel vykonat zkoušky a mít živnostenský list na vedení muziky. Muzika musela být organizovaná ve Svazu lidových hudebníků a každý muzikant měl průkaz a platil příspěvky.

2. Muzikanti museli mít pravidelné zkoušky a chodit na pravidelné schůze, na které jim chodila kontrola. Navíc ti muzikanti, kteří nebyli členy svazu, nesměli hrát. Z každé schůze musel být taky zápis. Každá hudba musela mít zvolený svůj výbor. Pro zajímavost napíši složení výboru Kaucovy kapely podle zápisu ze dne 28. 10. 1945:

1. Předseda	František Kauc, č. p. 178
2. Místopředseda	Josef Vlk, č. p. 190

3. Jednatel	Antonín Kaňa, č. p. 116
4. Pokladník	Jan Matuštík, č. p. 369
5. Revizor účtů	František Miklíček, č. p. 361
6. Revizor účtů	Jiří Turčinek, č. p. 113
7. Členové výboru	František Pavelka, č. p. 53 Antonín Kauc, č. p. 300 Štěpán Zámečník, č. p. 240 Antonín Bartoš (starší), č. p. 120

V zápisu ze schůze konané 30. 6. 1947 jsem se dočetl, že bylo odhlasováno, aby členové hudby na venkovních zájezdech *účinkovali* vždy ve lhotském kroji. Dále budu přesně citovat zápis, a to proto, že se týká Strážnických slavností, na kterých jsme dlouhá léta hrávali jako hlavní hudba. Tvořili jsme čelo celého slavnostního průvodu. Tady jsem se konečně dopátral, od kdy jsme ve Strážnici hrávali. Citace ze zápisu: *K největšímu zájezdu se těšili členové na národopisnou slavnost do Strážnice konanou 5. a 6. července 1947. Celé slovácké okolí závidělo členům naší muziky, že všechny největší slavnosti padají samy do mého klína, poněvadž naše hudba je slovácká, rázovitá a zpěvná.*

Pak byla členská schůze ukončena.

František Kauc – předseda

Kaucova kapela na druhých Strážnických slavnostech

První Strážnické slavnosti se konaly v roce 1946 pod názvem Československo v tanci a zpěvu. Z toho vyplývá, že Kaucova muzika hrála už na druhých Strážnických slavnostech. Bývala hlavní hudbou a tvořila čelo slavnostního průvodu! Jako důkaz existuje barevná pohlednice, na které jsem už i já. Pohlednice vznikla kolem roku 1961.

Mám před sebou taky objednávku na *účinkování* ve Strážnici, a tak část z ní budu citovat.

Krajský národní výbor v Gottwaldově a Osvětová beseda ve Strážnici kapelníku Františku Kaucovi:

Ve dnech 26. a 27. června 1954 bude ve Strážnici uspořádána přehlídka souborů lidového tance a zpěvu. Do programu slavností byly zařazeny koncerty krojovaných dechových hudeb a lidové veselice. Obracíme se proto na vás, zda byste byli ochotni v rámci slavností koncertovati, respektive hráti k tanci ve dnech 26. – 27. června. Jednalo by se denně o čtyři až pět koncertů a asi tři hodiny hudby k tanci. Podotýkáme, že všichni členové hudby musí být bezpodmínečně v krojích.

Jak se dostala Kaucova kapela do Strážnice

Ve Strážnici jsme hrávali až do roku 1977, kdy se Kaucova muzika spojila se Žajdlíkovou a vznikla na tu dobu velice kvalitní hudba Rozmarýnka. Tato ale hrála v malém obsazení, proto už jsme ve Strážnici nehráli.

Jak se ovšem stalo, že pořadatelé pozvali zrovna Kaucovu kapelu? To mně pověděl Jaroslav Vaněk, člen Kaucovy kapely, synovec kapelníka Františka Vaňka.

Kapela Františka Kauce ve Strážnici.

Podle něho na tom měl největší zásluhu on. Jaroslav Vaněk dělal mistra zedníkům, v roce 1947 něco stavěli ve Strážnici a na obědy chodili do restaurace. Když jednou obědvali, u vedlejšího stolu seděla skupinka mužů a mluvili o organizačních záležitostech Strážnických slavností. Jaroslav Vaněk zaslechl, že se baví o tom, kterou hudbu pozvat na Strážnické slavnosti, aby splňovala jejich požadavky. A ty byly takové, že to musí být hudba ve větším obsazení, po muzikantské stránce musí být na dost vysoké úrovni. Aby byla schopná hrát koncertní skladby i písně k tanci a samozřejmě musela být v nějakých národních krojích, které měly být, pokud možno, pestré a hezké.

Když to Jaroslav zaslechl, tak ho napadlo, že by jim mohl nabídnout Kaucovu kapelu, poněvadž tyto podmínky splňovala a on už v ní hrával. Tak po chvíli k jejich stolu přistoupil a omluvil se, že poslouchal, o čem jednají, a řekl jim, že takovou hudbu, která splňuje jejich podmínky, zná a že v ní dokonce hraje. Dal jim adresu na kapelníka Kauce a tito pořadatelé pak ke Kaucovi přijeli a domluvili se na tom, že Kaucova kapela bude hrát na Strážnických slavnostech.

Od té doby hrávala na Strážnických slavnostech a pořadatelé s ní byli velice spokojeni. Odjezd byl vždy od Kaucova domu po sedmé hodině ráno. Předtím jsme někdo museli dovézt nějakého muzikanta buď z Ostrožské Nové Vsi nebo Hluku nebo odjinud. Všichni domácí už jsme byli oblečeni v krojích. Jeli jsme přes Blatnici a tam jsme přibrali další muzikanty, které jsme potřebovali. Většinou Josefa Vyskočila (kapelníka blatnické muziky, který hrál na baskřídlovku), někdy i jeho syna Laďu nebo Matuštíka (klarinetisty). Občas jsme potřebovali *křídlováka*, buď Petratura nebo Soviše, někdy trumpetistu Píšťka, Bachana nebo někoho jiného.

Po příjezdu do Strážnice jsme se ubytovali tam, kde nám to pořadatelé připravili. Ubytování jsme ve Strážnici měli většinou připravené v budově gymnázia, a to buď v tělocvičně, nebo v některé třídě a někdy až na půdě školy, kde byly někdy ubytovány i tři muziky. Ubytování bylo velice jednoduché, prakticky nějaké toalety a na spaní lehátka. Odnesli jsme si kufry s civilním oblečením na ubytovnu, kdo nebyl oblečený v kroji, tak se rychle do kroje oblékl, poněvadž v 9 hodin už jsme měli někde koncertovat.

Koncerty před strážnickým hotelem Černý orel

Začínali jsme většinou na náměstí nebo před hotelem Černý orel. Tam jsme měli připravené židle, tak jsme se usadili a začali hrát. Okamžitě se kolem nás sešlo hodně lidí a my jsme zahájili vždy pochodem, a pak jsme hráli i nějaké koncertní skladby. Dále jsme hráli známé polky a valčíky a také hodně písniček zpaměti. Ty měly většinou u posluchačů největší úspěch, poněvadž zpívala celá muzika a s námi taky skoro všichni posluchači a náhodní diváci.

Byli jsme velice oblíbení, všichni obdivovali naše krásné kroje a některé divačky si chodily prohlížet naše krásné vyšívané zástěrky, *kurdule* i vyšívání na prsou. Byly i takové, které nezapomněly to vyšívání ohmatat rukama. A hlavně jsme je dokázali svým temperamentním hraním a zpíváním zapojit do koncertu. Takže nás rádi vyhledávali.

Po koncertu jsme šli na oběd. Většinou do hotelu Černý orel, pokud bylo pěkné počasí, tak jsme tam samozřejmě na nádvoří i zahráli, což do hotelu přilákalo hodně lidí. To se velice líbilo vedoucímu hotelu i personálu. Odpoledne jsme koncertovali na některém zámeckém stadionu a tím vyplňovali program, který ve Strážnici probíhal. Po skončení programu na stadionu jsme něco pojedli a od 19 hodin jsme hráli k tanci tam, kde jsme to měli určeno. Byla připravena i zvuková aparatura, takže naše zpěvy byly dobře slyšet.

A zase jsme měli velký úspěch. Podařilo se mně totiž přesvědčit kapelníka, aby se nehrály jen polky a valčíky, jak to v tu dobu bylo u většiny muzik, ale abychom hráli i tanga, mazurky, žabičku a moderní skladby. Touto pestrostí, temperamentním podáním a tím, že jsme hráli hodně zpívaných písniček, tedy takových, co posluchači i tanečníci znali, jsme je všechny zapojili do dění na parketu. To se jim velice líbilo a chodili za námi a říkali: „Zahrajte nám ještě tuto písničku!“ a my, jelikož jsme jich hodně znali a hrávali, jsme jim rádi vyhověli.

Proč jsme byli tak oblíbení?
Upoutali jsme posluchače pestrostí

Protože jsme hráli ne to, co jsme chtěli my, ale to, co chtěli posluchači a tanečníci. Naším temperamentním podáním skladeb a pestrostí toho, co jsme hráli, jsme je upoutali a pobavili. Tím jsme získávali velkou oblibu i přesto, že jsme neměli žádné profesionální hudebníky jako některé například podnikové nebo vojenské hudby, s kterými jsme se vůbec po technické stránce nemohli rovnat. Byl jsem rád, že se mně podařilo o takovém způsobu hraní kapelníka Kauce přesvědčit. Podařilo se mně to také proto, že jsem u nich často býval a hodně s ním o tom hovořil.

Mnozí muzikanti v tu dobu totiž prosazovali to, že do půlnoci se má hrát všechno z not a *zpaměťovky* až po půlnoci, až jsou lidé rozveselení alkoholem.

Tak jsme hráli k tanci asi do 22 hodin a pak jsme měli jít spát, poněvadž jsme ráno už v 6 hodin museli chodit a hrát pochody po Strážnici, takzvaný budíček. Sice jsme to posluchačům a tanečníkům vysvětlovali, ale stejně nás nechtěli pustit. Nakonec jim to vysvětlili až pořadatelé.

Takže pro nás v sobotu ve 22 hodin hraní skončilo a většina muzikantů odešla tam, kde jsme byli ubytovaní. Někteří zalehli a spali, ale část muzikantů hlavně mladých, ještě spát jít nechtěla. Zůstali na stadionech v parku i v krojích a také s nástroji.

Jak to vypadalo na slavnostech ve Strážnici

My všichni, kteří v okolí Strážnice žijeme, víme, že ve Strážnici je velké množství vinohradů a naopak málo domů, ke kterým nepatří vinohrad a vinný sklep, v němž je téměř vždy dosti vína. Když byly Strážnické slavnosti, tak se za vínem, folklórem a muzikou sjelo několik tisíc lidí z celé Československé republiky. Slováků tak byla ve Strážnici i polovina účinkujících a také diváků, protože Strážnice je skoro na hranicích se Slovenskem.

Pro pěstitele vína to byla příležitost prodat velké množství vína i jídla. Pro návštěvníky to byla zase příležitost ochutnat a vypít hodně dobrého a laciného vína. A tak skoro každý, nebo aspoň každý druhý dům měl otevřený průjezd a v něm udělané posezení. Jeho majitel tam nabízel jídlo a víno, a to celkem levně. Samozřejmě byla otevřená i každá hospoda a hotel.

Muzikanti, kteří do hospody nebo sklepa zavítali, byli vždy velice vítanými hosty. Nejen že měli většinou jídlo i pití skoro všude zadarmo, ale hosté, kteří tam seděli, jim ještě i nějakou tu korunu dali, aby jim hráli a zpívali. Někteří (hlavně mladší) členové muziky si vždy našli nějaký vinný sklep nebo *búdu*, kde bylo hodně hostů a nebyla tam žádná muzika. Tam hráli třeba do dvou hodin do rána a pak se vrátili na ubytovnu, někteří i dost napití.

Když se ráno o půl šesté vstávalo, šlo to velice těžko. Kapelník měl s nimi velké problémy a nebyl rád, když přišli tak pozdě.

Jelikož jsem byl s kapelníkem rodina, tak jsem s nimi asi dva roky, co už jsem hrál, nechodil. Nechtěl jsem mu dělat problémy.

Pak (ale po dohodě s kapelníkem) jsem s nimi začal chodit také. Přišli jsme totiž k názoru, že když tam budu, tak je třeba přemluvím, abychom se dřív vrátili a tolik nepili. Někdy nás bylo míň a skutečně jsem je většinou přiměl, aby tak moc nepili, a vraceli jsme se dřív.

Takto to vypadlo na slavnostech ve Strážnici. Koncert Kaucovy dechovky v parku.

Těchto akcí se většinou zúčastňoval Jan Páč s basou, Laďa Zelený a Antonín Bartoš (já) hrající na křídlovky, tenorista Josef Machala, klarinetista Laďa Dominik a Josef Bartoš mladší hrající na trombon.

Jak jsme vystrnadili cikánské muzikanty z vinařské búdy

Po skončení jednoho hraní na stadionu asi tak v deset večer odešla většina muzikantů na ubytovnu. Několik nás zůstalo v parku a domlouvali jsme se, kam půjdeme. Laďa Zelený, který to tam nejlíp znal (hrál tam už víc roků), řekl, že za zámkem je veliká vinná *búda*, takže půjdeme tam. Když jsme tam přišli, tak jsme uslyšeli, že tam hraje nějaká muzika. Vešli jsme dovnitř, sedli jsme si k jednomu stolu a poručili jsme si litr vína. Musím podotknout, že jsme byli v krojích a měli s sebou nástroje.

Hráli tam tři cikáni na harmoniku, saxofon, housle. Hráli celkem dobře a bylo tam hodně lidí. Chvilku jsme seděli a popíjeli a došli za námi tři hosté, co tam seděli, a řekli nám: „Kluci, co tak jenom sedíte! Zahrajte něco!“ A my jsme jim na to řekli, že bychom zahráli, ale že nám to připadá blbé, když už tu hrají ti tři cikáni. A oni nám řekli: „Jaké blbé? Také jste muzikanti, tak zahrajte a nic sa nebojte!“ Tak když cikáni přestali, tak jsme zahráli my a taky zazpívali. Lidi hned začali zpívat s námi, a když jsme skončili, tak nám všeci zatleskali a hned nám donesli dvě flašky vína, abychom měli co pít.

Za nějakou chvíli začali hrát zase cikáni, ale někteří z přítomných za nimi hned šli, aby přestali, že teď už budeme hrát jenom my. Oni nepřestali a hráli dál, a tak se zvedlo víc přítomných, cikány chytili a vyhodili je ven. To jsme nečekali a bylo nám to trochu i trapné. Takže jsme hráli a zpívali my a lidem se to velice líbilo, protože jsme hráli písničky, jaké chtěli oni. Asi za půl hodiny přišli ti cikáni za námi a donesli nám pět flašek vína a chtěli po nás, abychom se ve hraní střídali. My jsme jim odpověděli, že jsme pro a že nás to mrzí, že to tak dopadlo. Takže cikáni začali zase hrát, ale chlapi, co tam byli, vyskočili, cikány chytili a vyhodili ven. Tak jsme tam hráli asi do jedné hodiny. Pak jsme se domluvili s hosty, že už musíme jít spát, že brzo ráno musíme hrát budíček.

Oni to pochopili, dali nám na cestu ještě několik flašek vína a vybrali nějaké peníze, které nám prakticky vnutili! My jsme si peníze nechtěli vzít. Celou dobu nás hostili, a ještě nám dali na cestu víno a teď nám dávali ještě peníze. Abychom je neurazili, tak jsme si je vzali a šli jsme na ubytovnu.

Někteří chlapi ještě nespali, tak jsme jim dali víno, které jsme přinesli. Všichni byli spokojeni i kapelník, který se probudil a viděl, že jsme celkem v pořádku a že se ještě do rána trochu vyspíme. Za to asi nebyli spokojeni cikáni, kteří byli vyhozeni. Snad si našli jiný sklep, kde mohli hrát, protože nehráli špatně, jen byli ve špatný čas ve špatné *búdě*.

Jak jsme nechali Josefa ve Strážnici.
Do Lhoty šel v kroji přes turkyň

Zase jsme hráli ve Strážnici. Byla neděle odpoledne a my jsme již byli na cestě ke škole, kde jsme byli ubytovaní v tělocvičně. Doprovázela nás také jedna *děvčica*, která už nás znala z minulého roku. Prakticky celou dobu, co jsme v tom roce ve Strážnici hráli, tak se věnovala mému o rok staršímu bratranci Josefovi. A teď, když jsme už docházeli k ubytovně, Josef mně dal jeho trombon, ať mu ho vezmu.

Myslel jsem, že za chvíli přijde. My ostatní jsme si sbalili své věci, někteří se převlékli do *civilu* a kroje dali do kufrů a někteří v nich jeli až domů. U školy už nás čekal i autobus, a tak jsme nanosili svoje kufry a nástroje do autobusu. Naložil jsem i Josefův kufr a trombon. Školu pořadatelé už za námi uzamkli, už tam nikdo nebyl a my už jsme všichni byli v autobuse, jen Josefa nebylo. Řidič nastartoval a chtěl odjet, ale já jsem řekl kapelníkovi, že Josef tu ještě není, a tak jsme čekali, až přijde.

Josefa Bartoše mladšího jsme nechali ve Strážnici. Do Lhoty šel pěšky v kroji.

Většina muzikantů už podřimovala. Tak jsme čekali hodinu, všichni už začali nadávat a řidič řekl, že už čekat nebude. Tak jsme odjeli bez Josefa.

Po příjezdu do Lhoty mně Laďa Dominik pomohl vzít Josefův kufr, já jsem vzal i jeho trombon a nechal jsem to u nás doma. Ráno jsem se probudil a čekal jsem, že si Josef pro věci přijde. V poledne, když přišla moje matka domů z družstva, říkala mně, že okopávali v *Prostředních* (to je pole směrem k Ostrožské Nové Vsi) a že tam v *turkyni*, která rostla vedle lánu řepy, již ženy okopávaly, byl chlap v kroji a že šel tou *turkyní* a vždycky jenom vyhlédl a zas se schoval. A tak ženy, které byly blízko, radši utekly. Měly strach, aby je nepřepadl a nezatáhl do *turkyně*, kde se schovával.

A tak nastal ve Lhotě veliký poprask, kdo to mohl být. Byl totiž oblečený ve lhotském kroji a toho si ženské dobře všimly. Večer k nám přišel Josef, jestli mám jeho kufr a trombon. Velice si oddechl, když jsem mu řekl, že to všechno mám u nás. Hned pookřál a vyjel na mě, proč jsme na něho nepočkali a nechali jsme ho ve Strážnici. To jsem na něho zase vyjel já a řekl jsem mu, že snad není normální, protože jsem mu nejen všechno naložil a donesl až domů, ale že jsme na něho víc jak hodinu čekali v autobusu a řidič už dál čekat nechtěl. On se mně hned omluvil a poděkoval za to, že jsem mu donesl jeho věci až k nám. Nemohl ale pochopit, že se tak dlouho loučil s *tú děvčicú*. On si myslel, že byl pryč tak patnáct minut a potom mně vykládal, co dělal, když přišel ke škole a nikde nikdo a škola byla zamknutá. Tak šel na vlakové nádraží zjistit, kdy jede nějaký vlak směrem na Veselí nad Moravou. Jelikož byla neděle, tak už žádný vlak tímto směrem nejel a jel až ráno kolem čtvrté hodiny. Takže čekal do rána na nádraží a ve čtyři hodiny odjel vlakem do Ostrožské Nové Vsi, kde vystoupil.

Jelikož byl oblečený v kroji, poutal velikou pozornost a všichni se ho vyptávali, kde byl a jak je to možné, že jede sám. Kolem páté hodiny byl tedy v Nové Vsi, ale co dál, jak se dostat domů? Autobusy sice do Lhoty jely, ale bál se, že se ho budou všichni vyptávat, jak to, že jede až teď a sám, a tak se rozhodl, že půjde radši pěšky, ale ne po silnici, ale polem. Nebylo to lehké, bylo totiž ráno a byla rosa. Navíc šel v kroji, takže byl celý kroj ušpiněný a on už byl velice unavený. Blížil se sice ke Lhotě, ale teď ho čekal největší problém.

Byl před ním lán už velké *turkyně*, a tak ho chtěl obejít po okraji, jenže když se dostal až na konec lánu *turkyně*, zjistil, že za *turkyní* je lán řepy a k jeho smůle už řepu okopávalo mnoho žen. Ty ho hned uviděly a polekaly se. On skočil do *turkyně* a přemýšlel, jak dál. Pokud ale nechtěl, aby ho ženské viděly, musel jít tou *turkyní* nahoru a někde výš potom přejít tu řepu. Pak by byl už skoro ve Lhotě. Jenže jít vysokou *turkyní* není tak jednoduché, navíc když je člověk v kroji, který byl skoro celý bílý. Teď už sice bílý nebyl, a navíc tam byla rosa, byl už i mokrý a vypadal jak strašidlo. Takže se dal tou *turkyní* nahoru a vždycky vyhlédl ven, jestli už může přejít tu řepu. Ale k jeho smůle ženské byly už *rozejíté* skoro po celém lánu. Jak vždycky vyhlédl z té turkyně, ženské ho hned zpozorovaly, protože už si na něho dávaly pozor a začaly se ho bát. A tento jejich strach mu nakonec pomohl, protože ty ženy, co byly navrchu lánu (a těch bylo už málo), dostaly strach a začaly *utěkat dúle* za ostatníma. Tak se dostal až na konec lánu, kde byla polní cesta, která vedla k silnici, a dal se po ní. Ženské totiž byly všechny pohromadě. Na tu dálku ho sice viděly, ale nemohly ho poznat a on se konečně dostal do Lhoty.

Naštěstí nikoho nepotkal, tak se dostal konečně domů. Jeho matka (moje teta) se napřed zaradovala, když ho viděla, protože měla strach, že se mu něco stalo, když nedojel večer domů. Když ale uviděla, jak vypadá kroj, ve kterém byl oblečený, tak byla na omdlení. A tak na uvítání dostal několik facek a *buchancú* do zad a zamkl se v jedné místnosti a tetku zlost částečně přešla. Uvědomila si totiž, co strachu zažila, když celou noc nevěděla, co se Josefovi stalo, když se nevrátil ze Strážnice domů. Nakonec všechno dobře dopadlo. Já jsem mu řekl, co se po Lhotě povídá o chlapovi v kroji, co čekal na ženské, které okopávaly řepu, a chtěl je zatáhnout do *turkyně* a tam znásilnit. Tak jsme se tomu zasmáli, Josef si vzal kufr i trombon a domluvili jsme se, že to nikomu neřeknu. Nikomu jsem to sice neřekl, ale po čase se to stejně nějak *provalilo*. Tady se zase ale ukázalo, že za lásku se někdy musí něčím zaplatit.

Kaucova kapela v čele průvodu Strážnických slavností

Pokud si vzpomínám, tak příští rok, když jsme opět hráli ve Strážnici, už za Josefem ta *děvčica* nepřišla. Jen jsem litoval tetu Bartošovu, co všechno *mosely* s tím krojem udělat, aby si ho Josef mohl obléci, a *moselo* to byt dost rychle, poněvadž my jsme chodili hrát často a většinou to bylo v kroji. Strážnické slavnosti písní a tanců se v šedesátých letech začaly rozrůstat na obrovskou folklorní akci a přijíždělo tam stále více souborů i diváků. Jelikož se Strážnické slavnosti většinou konaly koncem července, bylo většinou pěkné a teplé počasí, což bylo důležité.

Všechny programy se totiž konaly pod širým nebem. Ve Strážnici v tu dobu nebyla žádná krytá hala nebo stadion. Naštěstí, pokud si vzpomínám, jsme za tu dlouhou dobu, co jsme ve Strážnici hrávali, zmokli jen dvakrát a byla to pro nás všechny, kteří byli v krojích, veliká pohroma a kroje tím velice trpěly.

Kaucova kapela tvořila vždy čelo průvodu na slavnostech ve Strážnici.
← *Mladý František Kauc*

Do Strážnice jezdili nejen milovníci folkloru, ale čím dál víc lidí, kteří se jeli za málo peněz dobře najíst a napít. Při té velké konkurenci prodejců jídla a vína to bylo velice levné, a tak to v neděli ráno, když jsme hráli po Strážnici už v 6 hodin budíček, vypadalo tak, že se na každém kousku trávníku nebo na každé lavičce ukládali ke spánku, nebo už spali alkoholem zmožení hosté slavností. Strážnice se také stávala rájem zlodějů, mnoho z těchto spáčů se totiž probudilo bez peněženky. Já sám jsem našel dvě peněženky pohozené na ulici, sice bez peněz, ale alespoň s doklady. V tu dobu se zloději ještě většinou o doklady nezajímali. Peněženky jsem předal policistům.

Vyvrcholením Slavností písní a tanců (jak v tu dobu zněl oficiální název slavností) byl průvod všech hudeb a souborů, který se konal v neděli ve 14 hodin. Vycházel od strážnické brány, která je na začátku Strážnice směrem od Petrova. Byl to obrovský průvod všech hudeb, které na slavnostech účinkovaly, dechovek i *cimbálovek* a také všech folklorních souborů, moravských, českých, slovenských a také zahraničních.

V čele tohoto velkého krojovaného průvodu šla přibližně třicetičlenná dechová hudba v krásných lhotských krojích a před ní kráčel a dirigoval ji svou kapelnickou holí náš kapelník František Kauc. Silnice byla lemována velkým množstvím diváků, kteří nadšeně naší dechovce tleskali a samozřejmě i všem ostatním. Průvod šel prakticky přes celou Strážnici až na velké náměstí, odkud se už vstupovalo do zámeckého parku. V zámeckém parku byly tzv. stadiony, kde se po celé dva dny předváděly folklorní soubory a zpěváci a večer se tam tancovalo. Na stadionech byly taneční parkety a kolem nich terasovité hlediště s lavičkami. Na velkém náměstí průvod končil, muziky ještě zahrály, soubory zazpívaly a zatančily a pomalu se začaly rozcházet a odjíždět, poněvadž se už blížil večer.

Tento nádherný závěr slavností narušoval pohled na některé alkoholem zmožené účastníky, kteří *vyspávali opici* na trávnících a lavičkách po celém městě. Takže se pořadatelé rozhodli tak, že později se průvod konal vždy už v sobotu a tento problém s podroušenými diváky se tím odstranil. Ne že by tam už nebylo alkoholem zmožených lidí, ale nenarušovali tento krásný průvod.

Ve Strážnici nehrávala jen Kaucova dechovka, hrávalo jich tu několik a podle mého názoru taky kvalitních, například Strážnická dechovka. Je pro Kaucovu dechovku vyznamenáním, že byla vždy víc ceněná než dechovka domácí a tvořila vždy, alespoň co já pamatuji, čelo průvodu a byla ve Strážnici velice oblíbená a vážená u pořadatelů i diváků. A tuto popularitu a oblíbenost jí záviděly dechovky v celém okolí. Ze Strážnice si také dobře pamatuji vynikající dechovku, která ale hrála v malém obsazení. Jmenovala se Juráčci, tak se totiž jmenoval jejich kapelník. Byli to vynikající muzikanti a velice dobře sehraní.

Jak mně pomohla ve Strážnici ředitelka lhotské školy

Matematika mně ve škole celkem šla a bavila mě. Za všechna léta, co jsem do školy ve Lhotě chodil (to znamená osm let), jsem měl na vysvědčení z matematiky jen dvakrát dvojku, jinak vždy jedničku. S matematikou mám neodmyslitelně spjatu paní Albínu Daňkovou, která byla ředitelkou lhotské

Ředitelka lhotské školy Albína Daňková před svým domem, kde jsme jí každý rok zahráli. Uprostřed Antonín Bartoš, vedle František Kauc.

školy a žila právě ve Strážnici. Hodiny matematiky u ní jsem měl rád nejen já, ale i několik dalších žáků. Učila totiž zajímavým způsobem. Napsala třeba několik matematických příkladů na tabuli a my jsme je měli do sešitů vypočítat. Kteří žáci je vypočítali první, po jejím zkontrolování, že jsou vypočítány dobře, chodili po třídě a kontrolovali výsledky těm, kteří je vypočítali později, a tak jsme se cítili jako učitelé a dělalo nám to velice dobře.

Pokaždé jsem byl mezi těmi, co kontrolovali jiným ty vypočítané příklady. No a tato paní ředitelka Daňková bydlela ve Strážnici na tom náměstí, na něž jsme každý rok přišli v čele průvodu. Zastavili jsme vždy poblíž jejího domku. Pak jsme ještě hráli na místě nám určeném, a když se začali diváci rozcházet, přešli jsme k jejímu domku a tam jsme jí ještě zahráli. Ona nás už vždy čekala, vždy připravila nějaké malé pohoštění a byla velice ráda, že jsme jí zahráli.

Tím končívalo naše *účinkování* ve Strážnici. Od ní jsme většinou šli na ubytovnu a jeli pak domů. Tak to bylo, když býval průvod v neděli jako ukončení slavností. Později, když byl průvod v sobotu, tak jsme z náměstí šli do parku na stadiony a tam dále hráli.

Jednou, když jsme s průvodem přišli na náměstí, kde nás už samozřejmě čekalo velké množství lidí, tak se mi tam stala jedna nemilá příhoda. Procházeli jsme náměstí špalírem lidí a hledali jsme v pochodové knížce závěrečný pochod. Začali jsme hrát, ale já jsem nemohl, protože z křídlovky mně vycházely jenom nějaké pazvuky a nemohl jsem zkrátka hrát a jen jsem dělal, že hraju, aby to lidé nepoznali. Naštěstí už jsme byli na místě, kde jsme měli zastavit. Řekl jsem chlapům, co se mně stalo, a tak jsme zkoušeli, co je příčinou a přišli jsme na to, že v křídlovce musí něco být. Ale co teď? Jak to dostat ven? Nejlepší by bylo prostříknout to tlakem vody. Ale kde? A tu mě napadlo zeptat se ředitelky, jestli nemá vodovod. Ona už postávala před domem a čekala, až skončíme s hraním a přijdeme za ní. Tak jsem šel za ní a řekl jsem jí, co se mně přihodilo a zeptal jsem se jí, jestli nemá doma vodovod, ale bohužel neměla (v tu dobu měl vodovod málokdo). Ale řekla mně, že kousek od ní bydlí jedna rodina, která vodovod má, poněvadž pěstují na zahradě zeleninu a vodovod potřebují na zalévání.

Shodou okolností byli před domem, dívali se na průvod, a když jsem za nimi přišel a řekl jim, co se mně stalo, šli jsme k nim na dvůr, nasunuli hadici od vodovodu na křídlovku místo nátrubku, pak to v křídlovce luplo a ven s vodou vyletěl ořech a bylo po problému. Velice jsem jim poděkoval a šel jsem zase hrát. Ještě jsem to stihl a mohl jsem paní ředitelce zahrát a poděkovat za pomoc.

O base, která skončila ve smradlavém potoce

Večer jsme odehráli na stadionu k tanci a většina muzikantů šla na ubytovnu spát. Ladislav Zelený, Josef Machala, Josef Bartoš mladší, Jan Páč a já jsme šli ještě tradičně někde hrát a zpívat. Skončili jsme opět ve sklepě a v *búdě* za strážnickým zámkem, tam, kde jsme před několika lety hráli, když odtud vyhnali cikány. Tentokrát tam žádná muzika nehrála, a tak jsme tam mohli bez problémů hrát. Už jsme byli o několik let starší a zkušenější a taky jsme uměli víc písniček zahrát a zazpívat. Lidí tam bylo hodně, my jsme byli samozřejmě ještě v krojích, a tak jsme tam měli jako vždy velký úspěch. Kolem jedné hodiny jsme zase skončili.

Na stole jsme měli víc než deset litrů vína a zase nám vnutili něco peněz, které do našich *širáků* v *búdě* vybrali. Byli jsme sice trochu v náladě, ale nikdo nebyl opilý, a tak jsme šli na ubytovnu přes zámecký park. Šli jsme po cestičce a vedle ní tekl takový malý potok. Nebyl to žádný potok, kde by tekla voda, jen taková smradlavá černá břečka tam byla.

Od potůčku po cestičku se zdvíhal asi třímetrový dosti příkrý a rákosem a vysokou travou zarostlý svah, zkrátka nic pěkného, co by bylo ozdobou parku. Ještě musím podotknout, že jsme každý nesli flašky s vínem a několik jsme jich naskládali basistovi do heligónu. Když jsme šli kolem toho smradlavého potoka, Josef řekl basistovi: „Jane, že s tú basů nepraštíš do toho potoka?“ Basista byl jako vždy z nás nejvíc v náladě a na naše překvapení Josefovi odpověděl: „Vsaďme sa, že praštím!“ Vytáhali jsme mu ty flašky z heligónu, položili na chodník a smáli se tomu a považovali jsme to za ohromnou *srandu*. Jan sundal heligón a šel ke břehu toho potoka. Rozmáchl se

a basa letěla *dúle*! A bylo po *srandě*! Byli jsme všeci jak opaření, protože jsme to do té doby považovali za dobrý žert. Ale co teď? Basa *dúle*, v rákosí. Naštěstí nebyla až v potoku, ale zachytilo ji rákosí, ale v jakém je stavu je, to jsme nevěděli. A také jsme nevěděli, jak ji dostat ven. Byli jsme oblečeni v krojích a vlézt do toho *neřádu* by byla katastrofa pro kroj. Josef se cítil trochu vinen, že Jana provokoval, tak se vysvlékl do trenýrek, opatrně slezl dolů a basu vynesl ven. Tak se mu to šikovně podařilo, že ani nebyl moc špinavý. No a teď jsme prohlíželi při měsíčku basu, jak vlastně tím pádem utrpěla a jestli se na ni vůbec bude dát hrát. Ke svému překvapení jsme zjistili, že moc neutrpěla. Zachránilo ji to rákosí, jen korpus basy byl trochu pokřivený. Ten jsme trochu porovnali, naložili Janovi do basy zase to víno a šli jsme na ubytovnu. Po této příhodě jsme byli všichni hned střízliví! To ale ještě nebyl konec toho, co se ještě tu noc událo.

Sehraný pohřeb Jana basisty. Obřad vykonával Kauc

Přišli jsme do školy, kde jsme byli ten rok ubytovaní. Bylo to až na půdě školy, kde spaly na spartakiádních lehátkách tři muziky. Tam jsme porozdávali to víno, co jsme přinesli. Bylo ho kolem patnácti litrů, a tak jsme něco dali i muzikantům z jiných muzik. Kapelník Kauc měl radost, že jsme přišli poměrně brzy, a navíc skoro střízliví! Nikdo si nevšiml basy, že je korpus trochu pokřivený, a tak se popíjelo víno, co jsme přinesli. Jan basista zalehl a usnul. Panovala dobrá nálada a někoho napadlo přikrýt Jana basistu lehátkem tak, že vypadal jak v rakvi. Ani se neprobudil. Všeci se tomu smáli a někoho napadlo, že bychom ho mohli, když je pod tím lehátkem jak v rakvi, i jako pohřbít. Šli jsme za kapelníkem Kaucem, který byl v kostele ve Lhotě i varhaníkem, a tak na pohřbech spolu s farářem vykonával i pohřební obřad, aby pro *srandu* něco z toho pohřebního obřadu nad lehátkem zazpíval. Kauc měl dobrou náladu, že se dobře celý den hrálo a k mému údivu s tím souhlasil. Tak začal pohřební obřad. Kauc zpíval, co se zpívá při pohřbu a samozřejmě se vyhnul tomu, co mohlo urazit církev nebo Boha. Jan i nadále spal, i když se asi šedesát lidí smálo, až se za břicha popadalo. Až ke konci obřadu se vzbudil a když ucítil na sobě to lehátko a uslyšel ten obrovský smích, lekl se, co se to děje.

Lehátko odletělo a Jan vykulený se snažil vstát z lehátka, ale samozřejmě se i s lehátkem převrátil a dlouhou dobu nemohl pochopit, co se to děje. To ale nebyl všemu konec. Tím huronským řevem a smíchem se probudili dva trubkaři, dva velice dobří kamarádi, strýc Kaňa a strýc Pavelka. *Když se trochu probrali, chtěli sa Kaňa podívat, co sa vedle nich děje, že sa všeci tak smějú. Ale lehátko bylo vratké, a tak sa i s lehátkem převrátili. Pavelka jim chtěli pomoci a zvednout je na lehátko, ale jak sa nahnuli a zdvíhali jich, tak sa jejich lehátko taky převrátilo, a tak nešťastně, že skříplo Kaňovu ruku k zemi, a to celou váhou ještě umocnili Pavelka, který na tom lehátku leželi.*

Strýc Kaňa řvali bolestí a všeci sa tomu strašně smíli, až jim slzy tekly. Pak jsme strýca Pavelku pomohli sundat i s lehátkem z Kaňovy ruky. Když strýc Kaňa zjistili, že místo, aby jich všichni litovali (jak jich ta ruka bolí), sa nemožú někteří udržet smíchy, tak sa velice urazili a šli si sednout na schody a tam seděli až do rána a nechtěli jít hrát. Ale tu noc toho nikdo na půdě školy moc nenaspal ani z naší muziky, ani z těch ostatních dvou. A jistě se tomu ještě dlouho i doma smíli. A co strýc Kaňa? Nakonec si přece jen dali říct a hrát šli, i když je ta ruka bolela. A když jim někdo později pověděl, co všechno se tam událo, tak se tomu smíli taky.

Jak strýc Kaňa doplatili na svoji důvěřivost a přišli o nástroj a kroj

Strýc Kaňa hráli v Kaucovéj muzice na Es trubku a ve velkém obsazení hráli na hornu (lesní roh). Byli to hodný a obětavý člověk a dobrý kamarád. Jednu velkou chybu měli, ale v tom, že byli velice důvěřivý. A na tuto důvěřivost několikrát doplatili. Jednou jsme zase hráli ve Strážnici a kolem nás, když jsme někde hráli, stávalo mnoho lidí. Jeden z těch posluchačů stál u strýca Kaně, a když jsme přecházeli na jiné stanoviště, tak šel se strýcem Kaňů, a dokonce jim nosil i hornu, aby sa neunavili. Tak sa jich držál celú nedělu, a když už jsme ukončili hraní, tak šel s něma i na ubytovnu, že jim pomože s kufrem i s hornů do autobusu. Strýc vysvlékl krojovú košulu, aby ju v autobusu moc nepokrčili a dali ju do kufra aj s kordulů.

Kamarád sa s něma rozlúčil a že jim kufr i hornu zanese do autobusu. Strýc byli až dojatý, jak sa o nich kamarád stará a jak jim pomáhá. A řekli mu, nech ten kufr a hornu

teda dá do autobusu, že oni si ještě zajdú na záchod. Tak si ještě podali ruky a strýc šli ještě na záchod. Když jsme odjížděli ze Strážnice, byla už skoro tma. Po cestě jsme vysadili cizí muzikanty, co s náma hráli, a ve Lhotě jsme zastavili u Kaucového a všeci jsme vystoupili z autobusu, jenom strýc Kaňa chodili po autobusu a hledali kufr i hornu, ale kufr ani horna se nenašla a strýc nemohli uvěřit tomu, že jeho kamarád mu kufr i hornu ukradl.

Doma bylo dusno, tetka jim samozřejmě ještě nadali a řekli jim, nech si včíl seženů kordulu i dudovicu, kde chcú, že oni mu na ňu, ani na hornu peníze nedajú. Takže na svoji důvěřivost velice doplatili.

Dva hornisté - Antonín Kaňa (napravo), který doplatil na svoji důvěřivost.

Antonín Bartoš →

Muzikantský život ve Lhotě při mém dospívání. Cesta k odvodu

Za mého mládí se odcházelo na vojnu převážně začátkem října. Dneska už se na vojnu nemusí a mladým klukům to údajně vůbec neschází. Za mého mládí musel každý osmnáctiletý kluk k tzv. zápisu a odvodu, kde mu řekli, jestli půjde na vojnu, nebo jestli je tak nemocný, že na vojnu nemusí. Byla to velká oslava, když se k odvodu do Uherského Hradiště jelo. Napřed se kluci a *děvčice* z ročníku někde sešli a domluvili se, koho si zajistí na odvoz do Uherského Hradiště. Jezdilo se většinou na voze taženém koňmi. Ve Lhotě většinou vozil odvedence Tonek Šuránek. Měl takový šikovný vůz s gumovými koly, takže to na něm nedrncalo jak s dřevěnými koly. Tento vůz se ale musel nazdobit chvojím a papírovými růžemi. Takže jsme se domluvili s děvčaty z našeho ročníku, aby nám nadělaly papírových růží a pomohly nám nazdobit vůz, na kterém pojedeme. My kluci jsme dovezli chvojí a připevnili jsme ho na vůz, *děvčice* ho dozdobily růžemi. Do vozu jsme dali *lavky* a doprostřed jsme upevnili desetilitrový *demižon* s vínem, abychom po cestě měli co pít. A taky si každý, kdo šel k odvodu, koupil u řezníka Endrycha, který choval pávy, čtyři pera z ocasu. Nechali jsme si udělat vonice, i s péry jsme si je ráno před odjezdem upevnili na klopy obleku. Takto *namašlení* jsme nasedli na vůz a vyjeli jsme do Uherského Hradiště.

Tam nás komise prohlédla a řekla, jestli půjdeme na vojnu, nebo ne. Většina z nás byla uznána schopnými. Ti, co nebyli schopni jít na vojnu, z toho byli na oko smutní, ale ve skutečnosti se radovali, že na vojnu nemusí. Po odvodu jsme se byli vyfotit (ti, co byli odvedeni) a jeli jsme domů. Cesta domů ale byla složitá. Stavovali jsme se v každé hospodě, kterou jsme při návratu uviděli. V Ostrožské Nové Vsi se rozhodlo, že do Lhoty se pojede přes Ostroh a Blatnici. Ještě jsem zapomněl napsat, že s námi jel předseda lhotského MNV. Při této dlouhé cestě se pořád zpívalo a popíjelo víno, co jsme měli v *demižonu*.

Dojeli jsme do Blatnice, a aby si koně trochu odpočinuli před kopcem na Antoníček, tak jsme šli do *búdy* na *pohárek*. Zavedl nás tam předseda, prý sa s majitelem *búdy* zná a že má dobré a laciné víno. Došli jsme tam, a když majitel viděl, že už jsme dost napití, tak nám nalil ten nejhorší *drek*, co měl,

a myslel si, že už jsme tak napití, že nám to nebude vadit. Ale vadilo. *Sice už jsme byli dost drclí, ale to sa opravdu nedalo pit.* Takže jsme s *pohárky* bouchli o zem a šli jsme pryč. Samozřejmě jsme mu nedali ani korunu. Nasedli jsme na vůz už i s předsedou a jeli jsme na Antoníček a pak dole do Lhoty. Po cestě z Blatnice jsme nadávali předsedovi za to, že nás do takové *búdy* zavedl. Měli jsme obavu, aby z toho nebyl průšvih, ale nakonec sám uznal, že nás tam neměl vodit a k našemu údivu se nám ještě omluvil a pozval nás po příjezdu do Lhoty do hospody a tam nám poručil litr borovičky. Z hospody si některé z nás už odváděli rodiče. Po tom, co jsme všechno za ten den vypili, už některým nesloužily nohy. Bylo toho všeho na nás už moc, ale nakonec to dobře dopadlo.

Asi za rok nám přišly povolávací rozkazy a na začátku října jsme odcházeli na vojnu.

Jak se odcházelo ve Lhotě na vojnu

Ve Lhotě při odchodu na vojnu to nebylo jen tak, že by si budoucí voják vzal kufr nebo tašku, zamával rodičům a nastoupil do autobusu a odjel. Ve Lhotě byla poslední neděli před nástupem na vojnu s těmi, co odcházejí, velká rozlučka. U každého, kdo odcházel na vojnu, byla nachystaná hostina jako na svatbu a rozloučit se přišli i všichni příbuzní: *kmucháčci*, strýcové, tety a další. Jedlo se a popíjelo jak na svatbě. Všichni kluci, co odcházeli na vojnu, se sešli u hospody. Přišla také dechovka, která před hospodou budoucím vojákům zahrála. Za dechovku se seřadili kluci, co šli na vojnu, a vyšlo se při hraní pochodu k nejbližšímu domu, kde syn odcházel na vojnu.

Dechovku i budoucí vojáky doprovázelo také mnoho zvědavých lidí. Když se přišlo k domu, rodiče i s příbuznými vyšli a přivítali kluky a pozvali je do domu. Tam dostali něco sníst a popít a zase vyšli ven. Muzika mezitím hrála venku. Samozřejmě, že muzikanti byli také pohoštěni. Když všichni vyšli z domu, muzika zahrála nějakou vojenskou písničku. Například *Už mě koně vyvádějí* nebo *Loučil se mladý voják, Proč vy mě tatíčku nerad máte, V poli stojí kříž, Až já na tu vojnu půjdu.* Samozřejmě ji taky s muzikanty všichni zazpívali. Pak

Kaucova kapela (Kauc vlevo nahoře) vyhrávala budoucím vojákům. Odvedenci z roku 1950.

Ročník 1944 u odvodu. Dole zprava: Antonín Bartoš, Antonín Lopata, Josef Hejtmánek (předseda MNV), Josef Bachan, Václav Dominik. Nahoře zprava: František Turčin, Zdeněk Křivák, Josef Vojtek, Vladimír Dominik a Antonín Radoch.

se zahrála písnička *Loučení, loučení, jak je to těžká věc*. Zase se zazpívala a pak se seřadil průvod a pokračovalo se s muzikou k dalšímu domu, kde odcházel syn na vojnu. Tak se u každého zahrálo a zazpívalo a všichni se rozešli domů rozloučit se s příbuznými. Doma se ještě posedělo, chlapi budoucímu vojákovi vykládali, jak bylo na vojně, když oni sloužili, radili mu, jak se má chovat na vojně, a pak mu někteří dali i nějaké peníze. *Kmucháčci*, strýcové dávali 100 korun. Menší příbuzní třeba padesát korun, takže kluci na vojnu neodjížděli s prázdnou. Ještě podotýkám, že my muzikanti jsme jim hráli vždy zdarma a nevzali jsme za to ani korunu. Tak se odcházelo na vojnu ve Lhotě za mého mládí. Jak to bylo v jiných dědinách nebo městech, nevím.

Jak hrávala dechovka na lhotských svatbách

Hrát na svatbě ve Lhotě byla velká dřina. Hrávali jsme na svatbách často, i když jsme nehráli na každé, poněvadž bylo v určitém období ve Lhotě více dechovek. A tak hrála ta muzika, která byla u ženicha nebo nevěsty víc oblíbená nebo spřízněná.

Největší problém nastal, když nevěsta měla příbuzné v jedné muzice a ženich v druhé. Mnohokrát se stalo, že někteří na tu svatbu nešli, protože měli příbuzné v jiné muzice, než na té svatbě hrála.

Svatební den za mého mládí

Ráno kolem deváté přišla muzika před dům ženicha a první zahrála svatou písničku (nejčastěji mariánskou), následovala polka, valčík a další. Mezitím vyšli z domu svatebčané s koláčky, zákusky, vínem, slivovicí a nabízeli muzikantům. Ti před domem zahráli tři nebo čtyři skladby. Potom vyšli všichni z domu, seřadili se za muziku do průvodu a za zvuků pochodu přišli před dům nevěsty.

Muzika přestala hrát a před dveře domu přišel starší družba se ženichem. Dveře byly zamčené, družba zabouchal na dveře a začal mluvit. Většinou to bylo něco podobného tomuto:

Muzikanti začínali hrát na svatbě před domem ženicha. Na fotce Kaucova dechovka hraje před domem Antonína Bartoše.

„Tluču, tluču, otevřete a nás tady nenechejte, ctěné a poctivé družičky u vážené paní matičky!“ A za dveřmi odpovídala starší družička:

„Kdo to tluče, co tu chcete, co tu hledáte, koho v tomto domečku máte?“

A družba odpovídal:

„Jezdili jsme přes hory a doly, hledajíce jednoho pokladu, až nám jedni hodní lidé pověděli, že se nachází v tomto domě. Je to panenka hodná a poctivá, a proto vás žádáme, abyste tuto poctivou panenku našemu ženichovi za nevěstu a manželku dali.“

Dveře se stále neotvíraly, a tak družba řekl:

„Když nám nechcete otevříti, musíme od vás odejíti. Stavíme se u souseda, tam na nás čeká krásná děva. Otevře nám dozajista a pak bude svatba jistá.“

Když to družičky uslyšely, většinou otevřely, aby jim ženich neodešel.

Vyšla nevěsta většinou celá zahalená závojem, a když jí ženich zdvihl z obličeje závoj, většinou zjistil, že mu dávají nějakou starou babu, nebo dokonce chlapa převlečeného za ženu. Když ji ženich nechtěl a chtěl odejít, tak mu dovedli pravou nevěstu. Tu už ženich chtěl, a tak ho pozvali dovnitř a s ním i ženichovy rodiče, družičky a ostatní svatebčany a nabídli jim pohoštění.

V domě zatím požádali ženich a nevěsta o požehnání rodiče, a když je dostali, tak všichni vyšli ven. Mezitím venku zahrála muzika několik skladeb. Někdo ze svatby vynesl muzikantům zatím nějaké koláčky, zákusky a pití. Pak se za muzikou seřadil průvod a šlo se na místní národní výbor, kde předseda nevěstu a ženicha sezdal. Pokud ženich a nevěsta byli věřící, tak se šlo ještě do kostela, kde proběhl církevní svatební obřad a sezdal je kněz.

Když novomanželé vycházeli z kostela, tak už jim zase hrála muzika. Svatba se zase seřadila, s muzikou v čele odvedli domů svatebčany od nevěsty a následně dovedli svatebčany od ženicha do jeho domu. V tu dobu, o které

Svatba Antonína Bartoše a Marie Galuškové – Bartošové. V Ostrožské Lhotě 24. června 1967.

teď píši, jedli svatebčané od ženicha v domě ženicha a svatebčané od nevěsty zase jedli v domě nevěsty. Bylo to hlavně proto, že v tehdejších domech byly obyvatelné maximálně dvě místnosti. Většinou ložnice, která se v době svatby vystěhovala, a kuchyň, v té se ještě při svatbě vařilo. Takže by se tam svatebčané z obou domů nevešli. Muzikanti tedy odvedli oboje svatebčany domů a odešli domů poobědvat. To byla už minimálně jedna hodina a ve tři hodiny už museli být v sále a připravit se na odpolední hraní.

Svatebčané zatím poobědvali a začali chodit do sálu. Když do sálu přišli starší nebo mladší *družbové* nebo družičky, tak si zabouchali na dveře a to byl povel pro muziku, aby jim zahrála část pochodu. Pochod se hrál samozřejmě taky při příchodu svatebních rodičů a novomanželů.

Když přišli svatební rodiče nebo ženich s nevěstou do sálu a tančilo se, tak se okamžitě přestalo hrát a hrál se pochod. Až si příchozí sedli, tak se zase začalo tančit. A tak mohl kdokoliv ze svatebčanů zabouchat na dveře a nechat si zahrát pochod. To si musel vykoupit tím, že muzikantům něco přinesl. Většinou to byla *flaška* slivovice nebo víno nebo pivo pro všechny. Šlo většinou o nějakou skupinu svatebčanů. Byli ale také takoví frajeři, že si

Dva Antonínové si berou dvě Marie. Zleva: Manželé Radochovi a Bartošovi.

zabouchal i jeden na dveře, nesl v ruce *flašku* kořalky, přišel až před muziku a začal zpívat.

„Na to jsem k vám páni muzikanti, na to jsem k vám přistoupil. Abych svoje zarmoucené srdce a svou mysl potěšil.“ Když přestal zpívat, tak to samé zahrála muzika a zpěvák pokračoval:

„Jak vám zpívám, tak mně hrajte, trála, lala, lala, lala. A na mě si dobrý pozor dejte trá lá, lá lá, trá, lálá.“

A zase přestal zpívat a muzikanti zase to samé zahráli.

Pak muzikanti zahráli *intrády* a on jim pak dal flašku. Toto si ale dovolili jen málokteří, museli totiž umět dobře zpívat a nesměli se stydět. A zase se hrálo a tančilo. Pak přišel družba a vyhlásil sólo novomanželům, dále následovalo sólo pro svatební rodiče. Po sólech se ještě určitou dobu hrálo. Pak se ze sálu odešlo a šlo se průvodem k ženichovi. To bylo asi v šest večer. U ženicha se vzal tzv. koláč (byl to velký dort) a družba ho nesl do domu nevěsty a tam ho ženich předal matce nevěsty za to, že mu dala svou dceru. Šlo se zase průvodem za hraní muziky. Pak muzikanti odešli buď domů povečeřet, nebo do sálu (pokud jim tam ze svatby přinesli nějaké jídlo, třeba něco ze zabíjačky). Kolem půl deváté ale už zase museli být přichystaní hrát v sále.

Jak se házelo na svatbě do koláča

Svatebčané mezitím povečeřeli a taky *házeli do koláča*. Dnešní mladí už asi neví, co to *házení do koláča* bylo a proč se to dělalo.

Za mého mládí se novomanželům nedávaly svatební dary, ale nosilo se na svatbu to, z čeho se vařilo nebo peklo na svatbě. Nosilo se to před svatbou, buď kuřata, nebo slepice, někdy už zabité a někdy živé, podle toho, jak to chtěla svatební matka. Dále se nosily: vejce, mouka, cukr, máslo. A z toho se pak vařilo a peklo na svatbu. Někdy taky někdo přinesl i hotové zákusky. Ve čtvrtek se zabíjelo prase (pokud ho měli) a v pátek ráno se pekly koláčky. Pak se ještě v sobotu ráno, když se šlo už na svatbu, nesl dort a slivovice a v sobotu navečer se házelo tzv. *do koláča.*

To si nevěsta sedla za stůl i s ženichem, nevěsta si dala na klín misku a začalo se házet do koláče. Dřív se to asi dělalo tak, že se upekla velká bábovka s dírou ve středu ozdobená stuhou a krušpánkem - odtud se asi vžilo, že se háže „*do koláča*“. Bábovka byla v pozdějších dobách nahrazena několikapatrovým dortem a házelo se vedle do mísy. Nevěsta si teda sedla a do klína si dala misku a přikryla ji třeba nějakou pěknou látkou. Všichni svatebčané přišli do místnosti a začalo se zpívat.

[:Hrajte jí hudci, hrajte jí:]
[:a vy rodiče, hažte jí:]
[:Hažte jí, hažte vesele:]
[:ať se jí srdce zasměje.:]

Když se dozpívalo, tak rodiče přistoupili a dali jí do misky peníze a říkali většinou něco jako například: „Toto ti nevěsto hážu do koláča, aby sis nás vážila, a když budeme už starší nebo nemocní, abys nás opatrovala.“

Pak se zase zazpívalo *hrajte jí hudci, hrajte jí a vy stařečci, stařenky, pak sestřičky, bratři, kmucháčci, strýcové, tety, družbové, družičky a nakonec ostatní, hažte jí atd.*

Každý z těch házejících měl nějakou průpovídku, například:

„Nevěsto, toto ti hážu do koláča, abys měla do roka kudrnáča."

„Toto ti hážu přes tkaničky, abys měla dvě holčičky."

„Přes pytel hrachu, abys neměla z dnešní noci strachu."

Kamarádky a družičky říkávaly: „Toto ti nedávám, ale ti pošťávám, abys mně to, až sa budu vdávat, oplatila."

Kmotřenky, tety: „Aby ses ke mně znala a mě si vážila," a podobné.

Když se poházelo do koláče u nevěsty, tak novomanželé šli zase k ženichovi a tam se to zase opakovalo. Když se skončilo s házením, tak novomanželé peníze přepočítali, aby věděli, kolik dostali, a pak se šlo zase k muzice. V sále se zase hrál při příchodu novomanželů, svatebních rodičů, *družbů* a družiček, pochod. A do sálu přišly i kuchařky. Na stolech bylo plno zákusků, koláčků, slivovice, vína a piva. Něco z toho se dostalo i muzikantům. Hrálo se, zpívalo, tančilo a *galerka* byla plná zvědavých ženských, které bedlivě sledovaly, co se v sále děje, a i na ně se nějaký ten koláček a zákusek dostal.

Muzikanti hráli většinou valčíky a polky a většina z nich byla zpívaných, a tak zpívali a tancovali skoro všichni a bylo veselo. Kolem jedenácté hodiny večer začala sóla, která vyhlašovali *družbové*. Nejdříve měli sólo novomanželé. Nejdříve tančili spolu, pak si spolu připili. Chlapi, co byli na svatbě, je ve většině případů zvedli na židlích, aby ten přípitek byl slavnostnější, a muzika při tom hrála *intrády*. Pak je postavili na zem a svatebčané se začali střídat v tančení se ženichem a nevěstou, a jelikož si s novomanželi chtěli zatančit skoro všichni, sólo trvalo i půlhodinu a muzikanti toho měli *plné zuby*.

Pak měli sólo svatební rodiče. To už většinou novomanželé spěchali domů. Na odchod se jim zase zahrál pochod. A pak opět tančili všichni, dále měli sólo družbové a družičky a po nich měli většinou sólo i kuchařky. To už bylo většinou po půlnoci a někteří svatebčané už odcházeli, stejně jako už odešli i svatební rodiče. Zůstalo jen několik mladých vytrvalců a s nimi několik svatebčanů v podroušeném stavu. Kolem jedné hodiny po půlnoci se většinou už končilo.

Co všechno se událo na svatbách. Co bylo kutí a holení a stěhování?

V neděli šli novomanželé do kostela na mši svatou a samozřejmě i svatební rodiče a většina svatebčanů. Po mši šli novomanželé pozvat na oběd *kmucháčky* (jinak by nepřišli). A ostatní svatebčané přišli sami, ti se zvát nemuseli. Sedělo se, povídalo, ale nálada nebyla nic moc. Většina totiž byla zmožena od soboty. Až za chvíli se začalo připravovat tzv. stěhování. To znamená, že se převáželi a přenášeli věci od ženicha k nevěstě, nebo opačně podle toho, kde se rozhodli bydlet.

Do domu, odkud se stěhovalo, přešli i svatebčané z druhého domu, oblékli se za maškary. Pak se většinou vzal starý kočar, do něho si někdo lehl a vezl se jako děcko. Dále se vzal nějaký vozík nebo kára a do ní se naložily staré peřiny. Vzalo se také staré nářadí, hrabě a další nástroje. A šlo se do druhého domu, kde budou novomanželé bydlet. Samozřejmě k tomu musela hrát muzika. Sice ne už dechovka, ale většinou harmonika. Pokud uměl hrát někdo ze svatebčanů, tak hrál samozřejmě on, anebo se nějaký harmonikář zavolal. Svatebčané šli s průvodem maškar a přitom se dost popíjelo, aby se trochu po náročné sobotě rozveselili. Ve druhém domě je už očekávali, a tak se všechno

Stěhování probíhalo v neděli a bylo veselé. Do domu, odkud se stěhovalo, přešli svatebčané z druhého domu, někteří byli oblečení za maškary.

to harampádí někde uložilo a přitom bylo hodně veselo a zkonzumovalo se hodně alkoholu a dost svatebčanů to často přehnalo. Toto dění se samozřejmě nafotilo a v dnešní době i natočí a později je na co se dívat i za mnoho let po svatbě.

Na některých svatbách se pokračovalo ve svatebních zvycích a kulo se a holilo.

Co bylo kutí

Dva většinou mladí chlapi měli připravené nářadí, velké kleště, *rašpli*, kladivo a nějaké velké, většinou rezavé hřebíky. Měli na sobě zástěru, čepici nebo *širák*, rukavice a nějakou bedničku na nářadí. Vždy chytili nějakou svatebčanku, která se samozřejmě bránila a nejlépe pokud měla manžela nebo partnera, posadili ji na židli a kutí začalo. Jeden jí držel nohu a druhý kul. Poklepával na nohu kladivem a piloval. Pak musel přijít manžel nebo partner a kovářům zaplatit za práci. Tak okuli většinu žen a peníze, které za kutí dostali, předali nevěstě.

Jak se dělalo holení

Ženy zase na oplátku muže holily. V kýblíku měly pěnu na holení, větší štětku, velkou dřevěnou břitvu, pronikavou voňavku a samozřejmě zrcadlo a ručník. Ženy byly většinou tři. Jedna držela mužovu hlavu, většinou ji opírala o svá prsa, aby neuhýbal. Druhá nanášela pěnu na obličej a holila, třetí mu obličej po oholení otřela ručníkem a navoněla ho. Za holení samozřejmě musel zaplatit. Většinou tak oholily všechny chlapy i kluky. Při holení a kutí byla velká legrace. Peníze, které se za kutí a holení dostaly, slavnostně přede všemi předaly nevěstě. Tvořily většinou dost velkou částku.

Svatebčané se tak velice nasmáli a novomanželé získali neočekávaně dosti peněz. Tyto zvyky se ale nekonaly na všech svatbách. Musel se totiž najít někdo, kdo to zorganizoval a připravil nářadí, které k tomu bylo potřeba. To se nedalo připravit až na svatbě, muselo to být všechno připraveno už předem a taky museli být domluveni i *kováři* a *holičky*.

Když jsem se já ženil, tak jsem to viděl poprvé v životě, a tak jsem si nechal udělat *velikú dřevěnú břitvu*, udělal jsem větší gumové kladivo, sehnal jsem velkou stolařskou *rašpli*. Udělal jsem taky pěknou bedničku na nářadí a další věci. Na většině svateb, na kterých jsem byl, jsem tento zvyk zorganizoval a vždy byli všichni spokojeni, včetně novomanželů.

Na svatbách, kde se stěhování, kutí a holení nekonalo, bývala v neděli už nuda. Většina hostů už byla unavena, už ani pití většinou nechutnalo. Tam, kde jsem byl, jsem se snažil náladu povznést tím, že jsem zorganizoval společné zpívání. Svatebčané seděli za stoly a začalo se zpívat *Pějme píseň dokola.*

Zpívalo se:

„Pějme píseň dokola, okolo stola la-la-la,
pějme píseň dokola, okolo stola la-la-la,
pějme píseň krásně, Tonda nám ju začne.
Pějme píseň dokola, okolo stola, la, la.“

Ukázalo se na toho, jehož jméno se zazpívalo, a ten musel začít zpívat nějakou písničku. Jakmile začal zpívat, přidali se i ostatní, a tak to šlo stále dál. Když ten, na kterého se ukázalo, si nemohl na nějakou písničku vzpomenout, nebo nechtěl zazpívat, tak se mu zazpívalo:

„Tři krát tři je devět, kdo mlčí je medvěd.
Pějme píseň dokola okolo stola-la-la.
Pějme píseň krásně, Marie ju začne, atd.“

Tímto společným zpěvem se většinou zase zvedla nálada. Dále se dala zvednout nálada zase tím, že se sedělo u stolu a každý měl nalito to, co pil, a začalo se zpívat:

„Ten, kdo se v lednu narodil, povstaň, povstaň, povstaň.
Uchop se svojí skleničky a vypij obsah celičký do dna, do dna, do dna.“

A tak se zpívalo do dna, až celou skleničku vypil. Když to konečně vypil (nebo vypila), tak se mu dozpívalo: *„To ti to trvalo, ty starý ožralo (nebo stará).“*

Tak se přezpívaly všechny měsíce a nakonec, aby nezůstal ušetřen někdo, kdo vůbec nepovstal, a tím se chtěl vyhnout pití, tak se zazpívalo: *„Ten, kdo se vůbec nenarodil, povstaň, povstaň, povstaň."* a většinou se vždy někdo našel, kdo se v žádném měsíci nenarodil, ale vypití skleničky se stejně nevyhnul.

Tímto společným zpěvem a popíjením se vždy zase nálada zvedla. Vždy se ale musel někdo najít, kdo to zorganizoval. Já jsem se o to vždy snažil, a proto si to tak dobře pamatuji.

Svatbu bez muziky za mého mládí ve Lhotě nepamatuji

Ve svém mládí si nepamatuji, že by se nějaká svatba konala bez muziky. I když šlo o lidi, kteří byli chudobní a peněz moc neměli, tak muzika na svatbě vždy hrála. Pamatuju si, že se na zaplacení muziky někdy podíleli i svatebčané. A to tak, že večer na svatební muzice družba obešel svatebčany

František Kauc diriguje svatebčany, na heligonku hraje úplně napravo František Bartoš. Na naší svatbě byl i můj další strýc Jaroslav Bartoš, který také uměl hrát na heligonku. Na fotce třetí zleva.

a každý mu dal nějaký obnos a ženich doplatil jen rozdíl ceny. Tak jak jsem popsal, muzika ve Lhotě na svatbách hrála v sobotu od devíti ráno až asi do jedné hodiny po půlnoci. Jen v poledne byla krátká přestávka a pak večer po průvodu s koláčem byla zase krátká přestávka na večeři. Takže se hrálo skoro celý den. Za ten celý den muzikanti moc jídla nedostali, jedli většinou nějaké koláčky a zákusky. Až na výjimky, kdy se ženil nějaký muzikant, nebo otec byl muzikant a ženil syna nebo vdával dceru. Tak někdy dostali muzikanti před domem něco ze zabíjačky s chlebem. Nebo jim to večer přinesli do sálu. Za to ale bylo hodně pití! Slivovice, víno, pivo, to nabízelo hned několik svatebčanů před domem ženicha i nevěsty, před kostelem i před místním národním výborem. A tak ti muzikanti, kteří nedovedli pití odříci, někdy dopadli špatně. Ono to taky nebylo lehké od někoho nabídnutou *štamprlu* nebo víno nepřijmout. Většinou se nabízející urazil a řekl: „Tak, od toho sis vzal a ode mě nechceš!“ Zkrátka a dobře, hrát ve Lhotě na svatbě a nebýt napitý nebylo jednoduché a někteří tomu podlehli. Ale většina muzikantů musela přebytku alkoholu odolat, aby muzika celou svatbu solidně odehrála.

Popíšu pro zajímavost jeden takový příběh. Muzikant ženil syna, který byl taky muzikantem. Matka tohoto syna věděla, že jeden z muzikantů málokdy na nějaké svatbě nebyl napitý. Tak za ním zašla, když jsme začali u nich před domem hrát a řekla mu: „Tone (tak se totiž říkalo Antonínům, někdy taky Tonku, Antošu a podobně), jestli dnes vydržíš a nebudeš ožralý, tak ti zítra donesu pětilitrový *demijón* svatebního vína a *možeš popíjat celý týdeň*.“

Ton odpověděl: „Platí, já to vydržím.“ Takže si před *barákem* u ženicha i nevěsty dal jen po jedné štamprli a po jednom pivu a víc nechtěl. Všichni muzikanti i svatebčané, kteří o této dohodě svatební matky a Tona nevěděli, se velice divili, že Ton nechce nic pít. Tak se odehrálo celé dopoledne i odpolední muzika v sále. Odehrál se průvod s koláčem a šlo se na chvíli domů k večeři. Doma se jeho manželka divila, že je úplně střízlivý. Když se hrálo večer u muziky, Ton pořád odmítal pití. Až kolem desáté hodiny šel na záchod. Na něj se muselo jít v minulosti přes hospodu a už se nevrátil. Trubku mu musel vzít domů kolega. Když si pro ni příští den Ton došel, tak se ho kolega zeptal, co se mu stalo, že už nedošel. Ten mu řekl, jak to bylo.

„Šel jsem na ten záchod přes hospodu. Potom jsem šel zpátky, *všeci* v hospodě popíjeli a někdo ze svatebčanů mě zavolal na *štamprlu*. Řekl jsem si, šak už sa blíží konec a *štamprlu* jsem vypil. Potom mně zas poručil *štamprlu* kdosi jiný a už to nešlo zastavit. A tak jsem *sa ožral*!“ Kolega jen zakroutil hlavou a řekl: „To už jsi nemohl tu *chvílu vydržat*? Mohls dostat těch pět litrů vína.“ Ton na to odpověděl: „Už to opravdu nešlo vydržat. Ale nejvíc mě mrzí to víno, co jsem už měl skoro v rukách.“

Plesy a jiné taneční zábavy.
Hrávali jsme polky, valčíky a taky tanga, žabičku, waltz, mazurku i moderní skladby

Kaucova dechovka ve Lhotě samozřejmě hrála i na plesech, vinobraní, fašanku a jiných tanečních zábavách. Jelikož ale v určitém období působily ve Lhotě minimálně dvě dobré dechovky a v každé organizaci, které tu zábavy pořádaly, byli příznivci obou dechovek, vznikaly problémy, která muzika bude hrát. Nakonec se to dohodlo tak, že se budou po roce střídat. Takže jsme mohli jezdit hrát i jinde po republice.

Tak vesele jsme vystupovali na plesech a jiných zábavách. Zleva: Jiří Bartoněk, Sláva Botek, Jenda Galuška, Antonín Bartoš, Ladislav Zelený a Jan Turčinek.

Teď bych se věnoval tomu, co se hrávalo na plesech ve Lhotě. Plesy většinou pořádali hasiči, lidová strana, komunisté, zahrádkáři, Sokol, škola a někteří další. Plesy ve Lhotě byly velice oblíbené a navštěvované. Když hrála na plese Žajdlíkova kapela, tak to vypadalo asi takto. Ples začínal v 8 hodin večer, všechny stoly byly obsazené a Žajdlíkova dechovka začala hrát. Většinou hrávalo dvanáct muzikantů a zpěvačka. Hráli dobře, měli kvalitně obsazené nástroje a dobré zpěvy. Zpíval kapelník František Žajdlík se svou sestrou Marií. Hráli takovým stylem, že hráli většinou polky a valčíky bez zpěvu i se zpěvem. Po půlnoci začali hrát i písničky, které zpívali sborově. Do půlnoci se jim zdál sborový zpěv podřadný.

Naše Kaucova kapela hrála jiným stylem. Hrávali jsme v trochu větším obsazení: 14–15 muzikantů a zpěvačka. Musím podotknout, že popisuji období, kdy jsme už používali aparaturu na zpěv.

Zpíval jsem já – Antonín Bartoš, Václav Turčin a Marie Matuštíková. Později, když se Marie provdala a odstěhovala do Blatnice, místo ní zpívala Alena Malušková, později Zimova. V jednom období jsme hrávali podobným stylem jako Žajdlíkova muzika (sborově jsme zpívali až po půlnoci, kdy už muzikanti i tanečníci měli trochu vypito). Vždy, když jsme začali hrát písničky a zpívali sborově, tak v sále začalo hodně lidí zpívat a bylo tam hodně veselo. Já jsem o tom hodně přemýšlel, jak to udělat, aby se v sále tanečníci rozezpívali dřív. Jelikož můj bratr měl za manželku kapelníkovu dceru, často jsem u nich byl a s kapelníkem jsem debatoval, jak co vylepšit v hraní, abychom na zábavách vytvořili lepší náladu než Žajdlíkova muzika. Nakonec jsem kapelníka přesvědčil, abychom hráli písničky, které lidi znají a zpívají je s muzikou dřív než až po půlnoci. Vyzkoušeli jsme to a ono to vyšlo. Když jsme začali zařazovat *zpaměťovky* už kolem deváté hodiny, napřed byli tanečníci překvapeni, ale pak se vždy hned přidali a zpíval celý sál už kolem desáté hodiny.

Nálada se tak zvedla, že když jsme přestali hrát a lidi si posedali, byli tak rozezpívaní, že zpívali, i když seděli u stolů. Naši oblibu jsme zvyšovali taky tím, že jsme nehráli jen polky a valčíky, ale také tanga, žabičku, waltz, mazurku a taky tzv. moderní. Touto pestrostí repertoáru jsme velice zvýšili naši oblibu, a to nejen u nás doma, ale všude, kde jsme hráli. Velkou zásluhu na tom měl Kauc a taky já, že jsem ho přesvědčil, abychom takovým, na tu

dobu neobvyklým způsobem, upoutali diváky i tanečníky. Měli z toho radost tanečníci i diváci, ale samozřejmě i my muzikanti a zpěváci.

Dožínky a hody

Další velké akce, na kterých jsme doma hráli, byly dožínky, hody, prvomájové průvody, a jelikož jsme v určitém období měli jako zřizovatele lhotské družstvo, tak velkou akcí byly tak zvané dobírky. To byly jednorázové doplatky za rok. Družstevníci měli každý měsíc výplatu a jednou za rok dostávali doplatky podle toho, jak se hospodařilo.

Pamatuji se, že ve Lhotě byly v šedesátých letech dvakrát dožínky, které organizovalo družstvo, a také tu byly dvoje hody s právem v letech 1956 a 1958. To bylo období, kdy existovala ještě Kaucova dechovka, to znamená do roku 1977.

Těchto dvou akcí se zúčastnilo mnoho krojovaných mladých občanů a taky i starších. Organizaci a nácvik celých akcí i starých tanců měl na starosti Kauc. Pokud se pamatuji, tak mu při tom pomáhala jedna paní z Ostrožské Nové Vsi. Jméno už si nepamatuji. Musela to pro něho být obrovská zátěž.

Jak už jsem se v některé předešlé kapitole zmínil, Kaucova dechovka hrávala na všech církevních akcích, které se ve Lhotě konaly (a pokud vím, neměli jsme s tím žádné velké problémy, alespoň o nich Kauc nikdy nemluvil). Samozřejmě jsme se ale taky účastnili na všech státních oslavách, jako byl První máj nebo třeba osvobození Lhoty. Taky jsme hráli při spartakiádě a při dožínkách.

Prvomájové průvody

Co si pamatuju, tak jsme se s Kaucovou dechovkou zúčastňovali prvomájového průvodu v Ostrožské Lhotě. Jen dvakrát jsme hráli na 1. máje na Slovensku, v Novém Městě a v Luhačovicích. Jedenkrát jsme taky vedli prvomájový průvod Letu Kunovice do Uherského Hradiště. Jinak jsme vždy vedli prvomájový průvod doma ve Lhotě. Někdy jsme hrávali v *civilu* a někdy taky v krojích. Třeba když se hrálo v Luhačovicích, Novém Městě nebo Letu Kunovice.

Ve Lhotě se prvomájový průvod vždy řadil před mostem u obchodu Jednota. V čele průvodu šla vlajkosláva a pak my muzikanti, pak ti, co nesli transparenty, škola, hasiči, sportovci a další složky. Konec průvodu utvářeli obyčejní lidé. V čele průvodu šlo taky představenstvo družstva. Vyšli jsme tedy od mostu, prošli jsme kolem místního národního výboru, až jsme se zastavili u zemědělského družstva. Tam jsme chvíli hráli, pak jsme nastoupili do autobusů, které se museli několikrát vrátit, aby to množství lidí převezly do Uhetrského Ostrohu k hospodě Pod Lipama.

Samozřejmě když jsme šli přes celou Lhotu, tak jsme hráli pochody. U hospody Pod Lipama, která je na začátku Uherského Ostrohu, jsme čekali,

Kapela Františka Kauce při prvomájovém průvodu v Uherském Ostrohu.

až přijde průvod z Ostrožské Nové Vsi. Při čekání jsme samozřejmě hráli. Když se průvod z Nové Vsi už blížil, pořadatelé nás seřadili na silnici a jakmile se k nám připojili, tak jsme vyšli směrem na ostrožské náměstí. Po cestě jsme se střídali s muzikanty z Ostrožské Nové Vsi ve hrání, poněvadž kdybychom hráli zároveň, tak bychom rušili jedna muzika druhou. Když jsme se přiblížili až k náměstí, vždy začala hrát naše muzika, abychom na náměstí přivedli průvod s muzikou. Pak nás pořadatelé rozmístili po náměstí. Na náměstí byly tři hudby: ostrožská, novoveská a naše lhotská Kaucova. Naši muziku zavedli pořadatelé k tribuně, poněvadž jsme vždy, co si pamatuji, hráli hymny my.

Když skončily oslavy na náměstí, tak nás zavedli pořadatelé většinou do restaurace U Fryčků, kde pro nás bylo připraveno nějaké jídlo a pití. Někdy jsme taky byli v družstevním vinném sklepě. Tam za námi přišli další Lhoťané z výboru, z družstva, z Československého svazu žen nebo z jiných složek. Pojedli jsme, taky něco vypili a samozřejmě hráli a zpívali. Chodili tam i někteří *pohlaváři* z Ostrohu, aby si s námi zazpívali. Kolem čtvrté hodiny odpoledne jsme odjížděli do Lhoty, domů se ale ještě nešlo. Po vystoupení z autobusu jsme ještě zahráli před hospodou u májky a pak se šlo ještě zahrát do hospody. V hospodě bylo mnoho lidí a tam jsme hráli a zpívali. Já jsem asi po hodině vždy odcházel. To už bylo tak kolem šesté hodiny. Někteří muzikanti tam vydrželi i do deseti hodin večer, takže na 1. máje jsme hráli prakticky celý den.

Muzikanti z okolí, kteří hrávali v naší kapele.

Sváželi jsme je většinou na motorkách

V Lidéřovicích jsme brali pokaždé ředitele školy pana Chmelu Roberta, který s námi hrával vždy na pikolu nebo na flétnu a někdy jsme brali i výborného *křídlováka* pana Břečku. Taky s námi někdy hrával i *křídlovák* z Tvarožné Lhoty, na jehož jméno si dnes už bohužel nevzpomenu. Později jsme taky využívali pana Emanuela Doláka z Uherského Hradiště, který hrál na bicí a taky nás uváděl. Na bicí a převážně na *malý bubének* s námi hrával také František Tvrdoň z Popovic. Uměl na všechny bicí nástroje, ale na *malý bubének* neměl široko daleko konkurenci. Taky nám v případě potřeby vypomáhali

muzikanti z Blatnice. Kapelník Josef Vyskočil hrál na baskřídlovku, jeho syn Laďa na klarinet, Petratur a Soviš hráli na křídlovky a Píštěk a Bachan na Es trumpety. Na klarinet nám vypomáhal i mladý Bachan z Blatnice (majitel dnešní pekárny).

Když jsme totiž hráli ve velkém obsazení, tak jsme tuto výpomoc potřebovali. Vypomáhali nám rádi, ale tato výpomoc přinášela taky hodně problémů s jejich dopravou na zkoušky i na hru. Jelikož jsme hrávali často v krojích, tak jsme jim naše kroje museli zajistit a taky udržovat, což byl taky problém. Naštěstí blatnický kroj je téměř stejný jako náš, a tak muzikanti z Blatnice používali svoje kroje. Pro ostatní hostující muzikanty zajišťoval kroje kapelník Kauc se svojí manželkou, což pro ně byla velká zátěž a mnoho starostí.

Všechny tyto starosti ležely na kapelníku Kaucovi. Musím dodat, že dopravu cizích muzikantů jsme později obstarávali můj bratr a já. Byl na mě někdy krásný pohled, když jsem jel na své motorce a vezl dalšího muzikanta. Oba jsme byli oblečení v krojích.

Vystupování v lázních Luhačovice

Mnoho roků jsme v Luhačovicích hráli a některý rok i patnáctkrát do roka. Na jaře a v létě jsme koncertovali na lázeňském náměstí před společenským domem. Ke společenskému domu přiléhalo zastřešené pódium, které bylo ze stran zasklené, takže na muzikanty bylo i ze stran vidět. Zastřešení i zasklení bylo velice výhodné, když začalo při koncertu někdy pršet. Nebylo to často, ale několikrát se to stalo. Muzikanti byli v suchu, jejich kroje deštěm neutrpěly, diváci roztáhli deštníky, a kteří neměli, tak se přesunuli na kolonádu, která byla sice trochu vzdálená, ale byla naproti společenského domu, takže viděli a slyšeli muziku dobře. To zastřešené pódium pro účinkující je tam dodnes. Koncerty se konaly většinou odpoledne v neděli, kdy bývalo v lázních nejvíc lidí. Při koncertech jsme hrávali i náročnější skladby, např. koncertní směs z českých oper, koncertní směsi moravských i českých písní, valčíky s předehrami, např. *Na krásném modrém Dunaji, Na stříbropěnném Labi* a jiné. Před pódiem pro účinkující byl i parket, tak jsme koncertní skladby střídali i s polkami, s valčíky a taky jsme zahráli nějaká pěkná tanga i mazurku, dokonce i žabičku. Posluchači byli velice spokojeni, poněvadž tímto širokým

Kaucova kapela u fontány u kolonády v Luhačovicích.
Zleva dole: *Jan Kučera, Josef Bartoš starší, Emanuel Dolák, Antonín Dominik, Robert Chmela, Jan Matuštík, František Kauc, Václav Turčin, Jaroslav Vaněk, Antonín Bartoš.*
Horní řada zleva: *Slávek Lopata, Jan Galuška, Jan Páč, Josef Malušek, Bohuslav Páč, Jan Pavlas, Mirek Malůš, Jindřich Páč.*

repertoárem, který Kaucova dechovka hrála, jsme uspokojili, dá se říct, všechny diváky i posluchače a tanečníky, kteří v lázních byli. Hrávaly tam samozřejmě i jiné hudby, ale ty hrávaly jiným stylem. Koncertní hudby hrály koncertní skladby a menší dechové hrály zase většinou jen polky a valčíky. My jsme si dovolili hrát i tzv. *zpaměťovky*, to jsou lidové písně, které se hrají bez not.

Vzpomínám si, jak pan Dolák, který v Kaucově dechovce hrál na bicí nástroje a zároveň nás uváděl, nás někdy uvedl asi takto:

„Teď vám zahrajeme směs písniček, abyste si s námi mohli taky zazpívat. Tyto písničky hráváme tzv. z kule (z hlavy), ale jelikož jsme v lázních a hrát z hlavy se tu bojíme, abychom nedělali nějaké chyby, tak vám je zahrajeme jen bez not."

A zahráli jsme vždy několik známých písniček a všichni lidé, co byli v naší blízkosti, zpívali, ale zpívali i ti, kteří se do blízkosti hudby nedostali, kteří byli na lázeňském náměstí. Také když jsme hráli mazurku, byl většinou plný parket. Jednou jsme se s kapelníkem domluvili, že zkusíme zahrát i žabičku, ale jelikož ji bude umět tančit asi málo lidí, tak jsme šli tančit i my, mladí muzikanti, kteří jsme ji uměli, poněvadž u nás na plesech jsme ji hrávali a vždy tančil celý sál.

Takže jsme to ohlásili posluchačům. My mladí jsme si vybrali tanečnice a naučili jsme je to tančit. Pak se k nám přidali další tanečníci a všichni byli spokojeni, že se naučili nový tanec. Tím, že jsme si dovolili hrát (na rozdíl od většiny jiných hudeb) tak pestrý repertoár i v lázních, jsme získali všude velkou oblibu. A byli jsme spokojeni my muzikanti, diváci i pořadatelé. A proto jsme v lázních často hrávali, což nám zase okolní hudby záviděly.

Dva křídlovácí a zároveň zpěváci Kaucovy dechovky při koncertu v Luhačovicích. Antonín Bartoš (vlevo) a Václav Turčin.

V luhačovických lázních jsme ale hrávali i v malém obsazení, a to buď v některém lázeňském hotelu, nebo lázeňském domu. Hrávali jsme k tanci. Hrávalo nás 8-12 podle toho, jak velký tam byl sál. Zpívali jsme sborově, poněvadž v té době se mikrofony a nějaká ta aparatura používala jen před společenským domem nebo v Piešťanech a v Trenčanských Teplicích a tam jsme zpívali i se zpěvačkou Marií Matuštíkovou a Alenou tehdy Malůškovou. A v malém obsazení jsme zpívali jen muzikanti sborově. Tyto hry k tanci se konaly většinou v sobotu a dopravovali jsme se osobními auty. V těchto hotelech nebo lázeňských domech se hrálo k tanci a sály byly poměrně malé (většinou k tomu sloužily jídelny). Hrávali jsme většinou písničky zpaměti, z not jen málo. Lázeňští hosté za námi chodili, abychom jim zahráli tu nebo onu písničku a většinu jsme znali, takže byli velice spokojeni a stále zpívali a tančili a byla tam vždy výborná nálada.

Koncerty v v lázních – Piešťany a Trenčianské Teplice. Koncertování v loďce na řece Váh

Další lázně, kde jsme několikrát hráli, byly Pieštany na Slovensku. Vzpomínám si na jednu příhodu, když jsme tam jednou hráli. Po koncertě Josefa Bartoše mladšího napadlo, abychom se šli projet na loďce. Piešťanské lázně jsou totiž na břehu řeky Váhu, a tak jsme se my mladí, Laďa Zelený, já Antonín Bartoš, Josef Machala, Jan Páč a Josef Bartoš ml. - můj bratranec, dohodli, že jak skončí koncertování, tak než to všecko *pobalijú* a *nastúpijú* do autobusu, vypůjčíme si loďku a chvilku *sa povozíme*. Tak jsme taky udělali. Půjčovna loděk byla hned u lázní, tak jsme si nasedli a s námi i ten, co loďky půjčoval, aby ji, až vystoupíme, přivezl nazpět. Samozřejmě jsme měli nástroje s sebou. Když jsme vypluli, začali jsme hrát a zpívat. Většina těch lidí, co byla na našem koncertu, zpozorovala, že po Váhu pluje loďka s muzikanty v krojích, kteří hrají a zpívají. A jelikož po obou březích Váhu byl chodník, šli zároveň s námi. Tak jsme připluli až k mostu, kde se zastavil provoz a shromáždilo se tam mnoho lidí, kteří nám mávali. Za mostem bylo přístaviště, tam jsme vystoupili a čekal nás tam náš autobus i s pořadateli, kteří nám děkovali, že jsme jim udělali takovou propagaci. A hned se s kapelníkem domluvili, že brzy musíme přijet zas. Takže jsme od kapelníka ani jiných muzikantů

nedostali nadané, že na nás museli čekat. Ba ani za lodičku jsme nemuseli platit, protože jsme mu tím (jak nám řekl ten, co půjčoval ty loďky) udělali velikou reklamu.

Dále jsme taky několikrát hráli na Slovensku v Trenčianských Teplicích. Tyto hry byly ve velikém obsazení (asi třiceti muzikantů) a byli jsme velice úspěšní, všem se líbily naše krásné kroje i hra a zpěv.

Spodní řada zleva: Jaroslav Vaněk, František Kauc, kulturní referentka, Antonín Bartoš a Jan Páč. Nahoře zleva:Robert Chmela, Vladimír Dominik, Cyril Pavlas, Josef Malůšek, František Pavelka a Jan Matuštík.

V Opavě-Kateřinkách s lidovým vypravěčem

Několik let po sobě nás pozvala lidová strana, abychom hrávali v Opavě-Kateřinkách. Po příjezdu jsme se oblékli do krojů, rozdělili jsme se na dvě části, abychom obojí byli schopni hrát. Šli jsme totiž vždy hrát v Opavě do dvou kostelů, kde jsme hráli při mši svaté. Jednu skupinu si vedl kapelník a druhou já. Hráli jsme na kůru, kde nám řekl varhaník, co a kdy máme hrát a rozdal nám noty. Po mši nás pořadatelé odvedli do nějakého hotelu, kde jsme si uložili věci a taky jsme tam obědvali. Vzpomínám si, že nám dali k obědu opavskou specialitu, což byl smažený řízek s knedlíkem a zelím. My jsme na to *ostali hledět* a velice jsme se té kombinaci řízku se zelím divili. Pořadatelé nám ale říkali, že je to opravdu naše tradiční jídlo a že uvidíme, že nám to bude chutnat. Jelikož jsme už měli hlad, tak jsme se do toho s nedůvěrou dali a opravdu nám to chutnalo. Po obědě jsme asi dvě hodiny koncertovali na náměstí v Opavě, kde se na nás přišlo podívat a poslechnout si nás mnoho lidí. Velice se jim líbily naše kroje i naše hra. Pak jsme se přesunuli do Kateřinek, kde byl krásný přírodní areál s pódiem pro muziku a velkým parketem na tancování. Musím podotknout, že jsme si přivezli na přání pořadatelů taky lidového vypravěče, *strýca* Fojtíka z Napajedel. Než jsme se připravili k hraní, sešlo se tam velké množství lidí (pořadatelé nám asi udělali velkou reklamu), připravili nám i kvalitní ozvučení, a jelikož jsme si přivezli i zpěvačku Alenu Malůškovou,

V Opavě i jinde s námi zpívala Alena Malůšková.

tak jsme tomu byli rádi, že je tam tak kvalitní aparatura a dobře se nám hrálo i zpívalo. Vypravěč byl také výborný a také jsme zpívali i sborově, lidé byli unešení a byli velice spokojeni a samozřejmě pořadatele to těšilo obzvlášť, že si pozvali takovou muziku a hned se domluvili s naším kapelníkem, že musíme příští rok přijet zase. Příští rok jsme tam přijeli zase. Lidé i pořadatelé byli velice spokojeni, a dokonce si tady Alena, naše zpěvačka, našla nového manžela (byla totiž vdova), se kterým pak bydleli u nás ve Lhotě. Jezdili jsme tam hrát několik let.

Jak mně praskl v Ostravě šev na bílých krojových kalhotách

Jednou jela Kaucova dechovka hrát do Ostravy. Myslím, že to bylo nějakému velkému stavebnímu podniku. Samozřejmě jsme jeli v krojích a ve velkém obsazení. Akce se měla odehrát na nějakém fotbalovém hřišti. Bylo tam připraveno mnoho stolů a laviček. Pro muziku byly připraveny dvě traktorové vlečky jako pódium a k němu přistavené dřevěné schody. Všechno bylo nazdobeno chvojím, aby to nevypadalo jako vlečky. Pódium bylo ozvučeno mikrofony, dokonce i pro zpěváky a lidového vypravěče tam byly mikrofony. Bylo osvětleno pódium a parket. Odpoledne jsme měli koncertovat a večer hrát k tanci. Odpolední koncert proběhl bez problémů, posluchačům se hudba velice líbila. Také zpěvy a vypravěč měli velký aplaus. Byla spokojená muzika i diváci a posluchači. Ženy obdivovaly naše krásné kroje a výšivky na nich. Vydařené bylo odpoledne pro všechny – jen já jsem měl problém. Když jsem šel na pódium po přestávce, tak jsem ucítil, jak mně praskl šev na krojových kalhotách (na porculánkách). Při každém dalším kroku se nohavice párala čím dál víc a už jsem měl šev rozpáraný až do rozkroku.

Když jsem si sedl, tak jsem to přikryl *zástěrú* od kroje tak, že to z parketu nebylo tak vidět. Ale co dál? Musel jsem zpívat do mikrofonu a také si stoupnout, když celá muzika stála a zpívala sborově. V tu dobu se ukázalo pravdivé pořekadlo, že když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší. Vedle pódia se totiž ozvalo: „Ahoj Tondo!“ Když jsem se otočil po hlasu, uviděl jsem moji sestřenici Marii s manželem. Žili totiž v Ostravě a než jsme jeli do

Ostravy hrát, tak jsem jim napsal dopis, že tam a tam budeme hrát, a tak se za mnou přišli podívat.

Naštěstí přijeli autem, tak jsem jim řekl, co se mně stalo. A sestřenka mně řekla: „Tak honem, pojď, máme tu auto, já to přejedu na šicím stroji a za chvilku jsme zpátky!“ Tak jsem se domluvil s Kaucem a asi za hodinku jsem se sešitými kalhotami opět hrál. Možná to nikdo z diváků ani nepostřehl, že jsem byl pryč. Když jsem odjížděl, byla totiž přestávka, tak to nakonec všechno dobře dopadlo. To ale nebyl v ten den jediný problém, co se nám přihodil. Odpolední koncert jsme bez problému odehráli, posluchači i pořadatelé byli s hudbou i s vypravěčem velice spokojeni. Počasí bylo krásné, všichni se těšili na večerní zábavu, jak si při moravské dechovce zatančí. Jenomže nikdo netušil, co nás čeká.

Po koncertu jsme jeli na večeři, pak jsme se vrátili na hřiště a připravovali jsme se na večerní zábavu. Už se začalo šeřit a tu se náhle přihnala veliká bouřka. Lidi se sice poschovávali do kabin na hřišti, ale při jednom blesku se vypnula elektrika. Bouřka sice brzo přeletěla, ale elektrika stále nešla. Pak za námi přišli pořadatelé, že do blízkého transformátoru udeřil blesk a elektrika nepůjde. A tak se nás ptali, co budeme dělat. Lidé, kteří byli poschovávaní, začali vycházet a bylo jich tam hodně. Všechny mrzelo, že to tak dopadlo, protože se na zábavu velice těšili. No a my jsme jim řekli, že jestli seženou nějaké nouzové osvětlení, že my to odehrajeme i bez elektriky. A tak se i stalo. Pořadatelé sehnali nějaké petrolejové lampy, kterými trochu osvítili parket, nám na pódium dali také nějakou, a jelikož svítil už měsíc a hvězdičky, tak jsme začali hrát. Hráli jsme bez not, samé známé písničky, kterých jsme znali tolik, že jsme hráli až asi do jedné hodiny po půlnoci. Zpívali jsme sborově tak, jak jsme byli zvyklí hrát a zpívat i na normálních zábavách. Jen vypravěč se bez mikrofonu nemohl uplatnit, tak spal v autobusu. Když jsme kolem té jedné hodiny končili, pořadatelé i lidé nám velice děkovali, že jsme je *nenechali ve štychu*. A také byli velice překvapeni, že umíme zahrát zpaměti tolik písniček a odehráli jsme celou zábavu bez not. My jsme byli taky rádi, že jsme to dokázali, a tak jsme spokojeni odjeli domů.

O hraní ve výklenku.

Vypravěč odjel vlakem z Ostravy domů

Zase jsme jeli hrát do Ostravy nějakému velkému podniku. Na žádost pořadatelů jsme vzali i lidového vypravěče. Tentokrát to byl Antonín Galuška z Ostrožské Nové Vsi. Samozřejmě jsme byli v našich krojích. Po příjezdu nás pořadatelé zavedli do jednoho velkého hotelu. Tak jsme se naobědvali a připravili se na koncertování. Když nás pořadatelé zavedli do sálu, kde jsme měli od 2 hodin odpoledne hrát k poslechu i tanci, byli jsme celkem zklamaní. Byl to dlouhý sál rozdělený na tři části. Uprostřed byl parket a na boku ve výklenku seděli muzikanti a v bočních částech sálu seděli posluchači. Bylo to velice nevhodné pro hudbu. Neměli jsme totiž žádný kontakt s diváky a oni s námi taky ne. Co to bylo platné, že jsme byli oblečeni v krásných krojích, když na nás viděli jen ti, co tančili, a těch nebylo mnoho. Navíc ti, co byli v postranních sálech, se mezi sebou bavili, a tak neslyšeli pořádně ani muziku, ani vypravěče a muzika i vypravěč potřebují vizuální kontakt s obecenstvem, aby posluchače dokázali upoutat a rozveselit. Takže jsme byli velice zklamaní a vypravěč to asi po hodině vzdal a odjel vlakem domů. My jsme se sice dlouho snažili nějak to rozveselit, ale bez kontaktu s obecenstvem byla naše snaha marná. A tak jsme to dohráli do konce, pořadatelé nám zaplatili a odjeli jsme všichni zklamaně domů. A řekli jsme si, že do Ostravy už nikdy více. Jaký to byl rozdíl, když jsme hráli v Ostravě předtím na stadionu a za bouřky při petrolejkách, a přesto byla vynikající nálada (jak u diváků, tak u nás) a *tehdá*, když jsme neměli pořádný kontakt s diváky a posluchači. Naštěstí toto se nám přihodilo málokdy, ale i takové příhody se nám staly.

Jak jsme hráli hasičům na zrušené akci

Jednou jsme jeli hrát hasičům, už si ani nevzpomínám kde. Byla to nějaká velká vesnice a hasiči měli nějaké kulaté výročí založení, a tak si nás pozvali, aby oslava byla opravdu slavnostní. Konala se v sobotu v létě v novém lesním areálu, který tam měli vybudovaný. Jeli jsme samozřejmě v krojích. Když jsme vyjížděli, bylo u nás zamračeno, ale nepršelo a bylo poměrně teplo. Když jsme tam přijížděli, kde jsme měli hrát, tak už pršelo. Přijeli jsme k hospodě, kde nás měli čekat pořadatelé. Pořadatelé nás sice čekali, ale byli smutní. Přípravy na tu akci jim totiž daly moc práce a starostí, taky se na naši hudbu moc těšili (asi měli o nás příznivé zprávy).

Po příjezdu nás pořadatelé zavolali do hospody a řekli, že nám dají oběd a zaplatí nám a můžeme jet domů. Poněvadž akce se nemůže konat, i kdyby přestalo pršet, bylo by tam totiž moc bláta. Ale také nám řekli, že by se rádi domluvili na nějakém jiném termínu. K jídlu jsme dostali dobrý guláš, který pro nás nechali uvařit. My jsme pojedli, a jelikož přestalo pršet, tak jsme pořadatelům řekli, že když neprší, tak aspoň jim zahrajeme před hospodou. Ještě jsem zapomněl napsat, že pořadatelé měli tuto akci pojištěnou proti nepřízni počasí, a tak na zaplacení hudby a dopravy dostali peníze od pojišťovny, což bylo důležité. Takže jsme vyšli před hospodu a začali hrát. Okamžitě se před hospodou sešlo velké množství lidí. Velice se jim líbily naše kroje a také to, jak hrajeme a zpíváme. Hráli jsme asi hodinu, pak začalo znovu pršet. Tak jsme přešli do hospody. Spolu s námi tam přišlo taky plno lidí, takže hospoda byla plná, a dokonce hodně lidí zůstalo před hospodou pod deštníky.

Takže my jsme se posadili do jednoho kouta, hráli jsme a zpívali samozřejmě *zpaměťovky*. Jelikož jsme uměli zahrát a zazpívat velké množství písniček, nedělalo nám to žádné problémy. Navíc lidi se nás ptali: „A znáte tuto písničku?“ A když jsme ji znali, tak jsme ji dotyčnému zahráli a zazpívali. On se pak většinou *revanšoval* a poručil nám pivo nebo něco jiného. Nálada byla vynikající, ale ti, co poslouchali před hospodou, chtěli taky dovnitř, proto se nakonec domluvili s pořadateli a po hodině se lidé střídali. My jsme k večeři dostali douzené cigáro, jelikož pořadatelé uvedli do provozu pojízdnou

udírnu, kterou měli připravenou do areálu. Uzenin měli nakoupeno hodně a byli rádi, že si lidé, kteří byli v hospodě i venku připravované uzeniny kupují. Nám muzikantům ale dávali speciální porce! Kolik muzikant dostane, určovali tak, že nám každému změřili metrem obvod břicha, a tolik, kolik naměřili, každý z nás dostal. Pojídali jsme to celý večer. Byla tam vynikající nálada, takže jsme hráli až do jedné po půlnoci.

Pak jsme se s pořadateli i s diváky rozloučili, ti nám zaplatili tak, jako bychom hráli venku, jelikož byli velice spokojeni a lidi taky, kapelník se domluvil na novém termínu a spokojeni jsme odjeli domů.

Když jsme tam v novém termínu jeli, už po cestě v autobusu jsme vzpomínali, jaká výborná nálada tam minule byla. A tak jsme se tam přímo těšili. Přijeli jsme zase k té hospodě, tam nás čekali zase pořadatelé (hasiči) a také hodně lidí. Seřadili jsme se tam do průvodu a přišli jsme za zvuku našeho pochodu do lesního areálu. Uprostřed areálu byl betonový parket a kolem bylo stupňovité hlediště. My jsme seděli také v tom hledišti, což byl velký problém. Stupně byly celkem úzké, proto jsme seděli v řadách nad sebou, a tak jsme byli rozprostřeni na velké ploše a nemohli jsme se mezi sebou pohybovat. Byl to pro mě v těchto podmínkách problém hrát i zpívat. Nemohl jsem se například rychle dostat k mikrofonu. Zkrátka, bylo to nedomyšlené řešení a nám to velice vadilo, takže se nám hrálo špatně. A stala se nám taky trapná až humorná příhoda. Bubeník seděl až v poslední řadě muzikantů na konci řady. Stojany s notami jsme měli před sebou. Foukal tam také nárazový vítr, který bubeníkovi shodil pult i s notami. Bubeník se naklonil přes buben ve snaze pult zachytit a opřel se o buben. Buben se posunul, spadl o stupeň níže a začal se koulet dolů. Bubeník skákal za ním, přišlápl si krojovou zástěru, spadl a koulel se po stupních za bubnem. Lidé, když viděli, co se děje, napřed leknutím strnuli, ale když se bubeník postavil, tak propukl obrovský smích. Bubeníkovi se sice nic vážného nestalo, ale do smíchu mu nebylo. Zástěra roztržená, celý kroj špinavý, bubnu se ale také nic nestalo, a tak to nakonec celkem dobře dopadlo. Takže jsme zábavu dohráli, pořadatelé i lidé byli sice spokojeni, ale my ne. Toto nedomyšlené umístění hudby nám velice vadilo, a proto jsme tam už nikdy hrát nejeli.

V České Lípě v krojích na kolotoči a pusa od Ljuby Hermanové

Jednou jsme taky hráli v České Lípě. Nevzpomínám si, co to byla za akce, bylo to v létě. Buď to byla nějaká pouť, nebo dožínky. Musela to být velká akce, protože tam bylo mnoho kolotočů, houpaček, střelnic a jiných zábav. Vzpomínám si, že tam byla i tehdy populární zpěvačka Ljuba Hermanová.

Kaucova dechovka tam byla samozřejmě zase v krojích. Vzpomínám si, že jsme odpoledne koncertovali do čtyř hodin a pak jsme měli asi dvě hodiny volna, tak jsme se šli podívat ke kolotočům. Když jsme tam tak postávali, tak si nás prohlíželo hodně lidí a obdivovali naše krásné kroje. Pak za námi přišel majitel (nebo provozovatel) toho řetízkového kolotoče a jelikož viděl, že máme nástroje u sebe, řekl nám: „Kluci, zahrajte tu něco!“ Tak jsme zahráli a zazpívali, což přilákalo velké množství lidí. Kolotočář byl rád, že tam přišlo tolik lidí, a tak se ptal, co za to. Někdo z nás mu řekl: „Povozte nás na kolotoči.“ Kolotočář byl rád, že mu zase uděláme velkou reklamu, a tak s tím souhlasil. Takže jsme si my mladí (a bylo nás dost) posedali na kolotoč a ostatní sedačky doplnili lidé. Kolotoč se rozjel a musel to být asi pěkný pohled na krojované na kolotoči. Zástěry jenom vlály, sem tam některému muzikantu odletěl *širák*,

V České Lípě vystupovala Kaucova kapela v krojích.

který ale diváci ihned chytili, a všem se to zdálo velice směšné. Musím ale říct, že s námi mladými muzikanty byl na tom kolotoči také náš basista Jan, který byl pro každou legraci, i když byl o dost starší než my. Po chvíli ale některým muzikantům nebylo dobře a kolotočář, který nás dobře sledoval, to postřehl a kolotoč zastavil. My jsme slezli ze sedaček, některým se točila hlava, někteří hledali své *širáky*, ale po chvíli bylo všechno v pořádku. Mezitím tam přišli i další naši muzikanti, takže jsme udělali kolo a všem jsme zahráli a zazpívali. Když jsme dohráli, přišla za námi Ljuba Hermanová (kterou jsme znali jen z televize). Přišla ke kapelníkovi a pochválila mu muziku i kroje. Pak šla za naším *basistú* Janem a dala mu hubičku, všichni jsme se v duchu divili, proč zrovna jemu, ale snad za to, že se nebál jít s námi mladými na ten kolotoč.

Takže i tam v České Lípě jsme měli úspěch nejen svým hraním, zpíváním a našimi krásnými kroji, které v těch končinách ještě asi nikdo neviděl, ale i naším bezprostředním přátelským chováním.

Zemědělská výstava Země živitelka České Budějovice

Jelikož jsme v určitém období měli jako zřizovatele hudby lhotské družstvo a později po spojení JZD Mír Uherské Hradiště, byla Kaucova kapela vysílána na různé zemědělské výstavy. Jedna z největších zemědělských výstav byla v Českých Budějovicích. Jmenovala se Země živitelka. Této výstavy se zúčastnili také lhotští družstevníci a Kaucova kapela byla vyslána, aby je reprezentovala. Lhotské družstvo v tu dobu (jestli si dobře vzpomínám) vystavovalo mezi jiným i černostrakaté stádo krav, které nikdo jiný v té době v Československé republice neměl, to sehnal tehdy mladý zootechnik František Hájek.

Jeli jsme tedy na výstavu do Českých Budějovic. Po příjezdu na výstaviště jsme se v autobusu převlékli do krojů a pak se nás ujali pořadatelé. Zahráli jsme u brány výstaviště, pak jsme se seřadili a za zvuku pochodů jsme se přesunuli k pavilonu, kde vystavovalo lhotské JZD. Tam na nás už čekali Lhoťané, kteří se starali o krávy a taky tam bylo vedení družstva i s naším

předsedou Františkem Skopalem, který byl velkým přítelem naší hudby. Po příjezdu před pavilony jsme se postavili do kruhu a zahráli několik skladeb. Tím pádem přišlo před pavilon mnoho diváků, kterým se jako vždy a všude, kde jsme hráli, líbily naše kroje i muzika. Pak jsme šli poobědvat. Mezitím nám pořadatelé připravili židle, abychom nemuseli při hraní stát. My jsme si samozřejmě prohlédli i lhotskou výstavu dobytka, o kterou byl velký zájem také proto, že sem návštěvníky přilákala naše hudba, a když už tam byli, tak si prohlédli i pavilon.

Pak jsme koncertovali do večera před pavilonem. Hráli jsme i náročnější koncertní skladby, ale také polky i valčíky a také hodně *zpaměťovek*. Opět s námi zpívalo velké množství lidí, kteří nás poslouchali. Byl na nás krásný pohled, když jsme všichni povstali v našich krásných krojích a vesele tak, jak jsme to uměli, zpívali. Tímto veselým a temperamentním hraním i zpíváním jsme získávali obdiv i v Českých Budějovicích.

V Českých Budějovicích působilo v tu dobu více výborných dechovek (*Budvarka*, *Babouci*), které jsme my mladí obdivovali a poslouchali v rádiu. Mnoho jejich písní jsme taky hrávali. Jenomže oni je hrávali převážně v pomalém tempu, a když jsme je hráli my v našem temperamentním veselém podání, tak vyzněly úplně jinak. A tak to bylo i s pochody.

Když se zavřely brány výstavy, tak nám pořadatelé i naše vedení poděkovalo za výbornou reprezentaci družstva a okresu Uherské Hradiště. Tak jsme se taky spokojeně vydali na cestu domů. Za několik let jsme se tam ještě jednou vrátili, ale to už jsme se jmenovali hudba Rozmarýnka a reprezentovali našeho zřizovatele JZD Mír Uherské Hradiště.

Celostátní zemědělská výstava Přerov.
Koncertování v obrovském vedru

Kaucova dechovka hrála taky na celostátní zemědělské výstavě v Přerově.

Byla to obrovská akce. Vystavovali na ní samozřejmě taky Slováci, poněvadž to měli poměrně blízko. Vystavovalo se tam všechno zemědělské zvířectvo, včetně ovcí, prasat, slepic atd. Výstava se konala na fotbalovém stadioně. Dobytek se prováděl po atletické dráze a kolem na tribunách sedělo hodně diváků. Z družstev se na tuto akci dělaly zájezdy. A bylo tam obrovské množství stánků s občerstvením. Bylo tam všechno, co se v zemědělství vyrobilo a vypěstovalo. Muzika seděla nebo chvílemi i stála na stadionu, ale poblíž vchodu na atletickou dráhu, abychom měli kontakt s diváky.

Pro nás tam bylo pódium, kde jsme při koncertování seděli. Bylo nádherné počasí. Na obzoru ani mráček, takže jsme hodně trpěli, poněvadž jsme tam nikde neměli ani kousek stínu. Měli jsme na hlavách sice krojové *širáky*, které nám sice stínily, ale jelikož jsou to klobouky černé, přitahovaly sluneční paprsky. *Pod tím širákem by se dalo upéct vajco*! Takže jsme si často chodili do stánků pro nějaké pití. Hráli jsme sice dobře, ale to vedro ničilo nás, diváky i vystavovaný dobytek. Vedro vyhovovalo mouchám, ovádům a jiné takové

V Přerově jsme hráli v obrovském vedru.
Zemědělská výstava se konala na fotbalovém stadionu.

havěti, která houfně útočila na nás i na dobytek, který se plašil. Lidé, kteří ten dobytek vodili po atletické dráze, jen těžko zvládali plašící se krávy a býky. Podium, na kterém jsme seděli a koncertovali, bylo asi jeden metr vysoké. Když jsme seděli a hledali si noty, najednou náš basista, který seděl až na konci pódia, spadl ze židle, a dokonce i z pódia! My jsme se lekli, že omdlel, ale on se hned stavěl na nohy. Ti muzikanti, kteří seděli poblíž, mu pomohli na nohy a odvedli ho do stínu u vchodu. Tam ho posadili na židli. Všichni lidé, co to viděli, ho i nás litovali, že musíme hrát na prudkém slunci. Tak jsme to dohráli asi do šesti hodin večer, kdy výstava končila. Pořadatelé nám poděkovali, že jsme to na té výhni vydrželi, zaplatili nám, a ještě i něco přidali. Pak jsme konečně odjeli domů. Když jsme se později Jana ptali, co se mu vlastně stalo, že spadl, Jan nám na to odpověděl, že mu nic nebylo, že jen zavrávoral. Nebylo to ale horkem, ale množstvím piv, které v tom horku vypil! Bylo jich podle něho dvanáct a možná i víc. A já jsem mu to věřil, protože dokázal za den klidně vypít bednu piva, což je dvacet piv. A to vedro a horko udělalo taky své.

Jak nás v Želči u Prostějova vzbudila naše kapela

Několikrát jsme taky hráli v obci Želč. Je to vesnice poblíž Prostějova. Jednou jsme tam hráli sportovcům, kteří vybudovali nové hřiště a na slavnostní otevření si pozvali Kaucovu muziku. V sobotu byla taneční zábava a po zábavě si nás lidé rozebrali na přespání u nich doma. V neděli se otvíralo to hřiště. Mě a Laďu Dominika si vybrali jedni manželé, a když jsme k nim přišli, zjistili jsme, že mají dvě hezké dcery o něco mladší, než jsme byli my. V tu dobu nám bylo asi 17 - 18 let. Když jsme k nim přišli, mohlo být tak kolem druhé hodiny po půlnoci. Ještě jsme tak více než hodinu vykládali a zpívali a pak jsme šli spát. Byli jsme domluveni, že nás *obudí* kolem 8. hodiny ranní.

V neděli jsme totiž měli hrát v kostele při mši svaté. Tak jsme s Laďú spokojeně spali, až nás obudila hra muziky, která šla s pochodem nedaleko domu, kde jsme spali. Vyskočili jsme a rychle jsme se začali oblékat, ale manželé nás přesvědčili, že musíme napřed posnídat a pak najdeme ostatní v kostele.

Nakonec jsme to uznali, že teď je stejně nedoženeme a v kostele to odehrají i bez nás. Takže jsme se nasnídali, poděkovali manželům Šatníkovým (tak se jmenovali) a šli jsme do kostela. Tam nám napřed chlapi trochu vynadali, ale když jsme jim vysvětlili, že nás manželé nevzbudili, protože zaspali taky, tak byl klid. Odpoledne jsme přispěli svou hrou k slavnostnímu otevření fotbalového hřiště. Pak se tam konalo nějaké fotbalové utkání, my jsme zase v poločase hráli a zpívali. Ještě jsme taky hráli po skončení utkání. Potom jsme se rozloučili se všemi i s manželi Šatníkovými a jejich dcerami a jeli jsme domů. Několik let jsme si ještě posílali pohledy na Vánoce, a pak jsme už skončili i s psaním pohledů.

Jedna z velkých akcí byly celostátní dožínky v Brně v roce asi 1975. Odtud ale žádnou zvláštní příhodu nemám.

Jak jsme zajišťovali klarinetisty. Vozili jsme je z vojny

Kolem roku 1974 měla Kaucova dechovka velké problémy s klarinetisty.

Celá rodina muzikantů Pavelkových nám odešla do Žajdlíkovy a Hejnovy kapely. Chyběli nám tedy:

Pavelka František starší – trubka,

Pavelka František mladší – (jeho syn) klarinet,

Pavelka Josef – (bratr Františka mladšího) klarinet,

Pavelka Mirek – (syn Františka mladšího) klarinet.

Bylo to obrovské oslabení muziky. Staří klarinetisté Jiří Turčinek a Franta Miklíček už přestali hrát, poněvadž bylo dost mladších a dobrých klarinetistů. Navíc Jenda Galuška a Tonda Dominik byli na vojně, tak to byl veliký problém. Kauc (nevím jak) sehnal klarinetistu z Uherského Brodu. Byl to učitel hudby, takže byl výborný, pak jsme ještě sehnali Staňu Vodného z Ostrožské Nové Vsi, taky dobrého klarinetistu. Také nám v případě potřeby vypomáhali klarinetisté z Blatnice. Všichni tito ale hráli na klarinet B a my jsme potřebovali

i Es klarinetistu. Nakonec se to řešilo tak, že part Es klarinetu hrál pan ředitel Chmela na pikolu. Jenže to nebylo ono. Zahrál sice všechno z not, ale nám chyběly mezihry, když jsme hráli písničky. Navíc tu byl problém, jak je dostat na hru, nikdo z nich neměl totiž auto. Jeden byl z Brodu, druhý z Lidéřovic, třetí z Nové Vsi, ale bydlel v Uherském Hradišti. Takže byli každý z jiné strany a jejich dovoz i odvoz byl velice složitý a také finančně náročný.

Klarinetista Jenda Galuška sloužil u vojenské hudby v Holešově.

Takže jsme často s kapelníkem přemýšleli, jak to vyřešit. Nakonec mě napadlo napsat Jendovi Galuškovi (mému švagrovi), který sloužil u vojenské muziky v Holešově, jestli by to nešlo nějak domluvit s jejich kapelníkem, aby nám pustil na *opušťák* Jendu a některého jeho kamaráda, pokud budou mít volno a nebudou nikde hrát. Jenda mně odepsal, že s kapelníkem mluvil a že se máme dojet domluvit. A tak jsme se vypravili do Holešova. Já, Kauc a můj bratr Josef, který jel svým autem. Když jsme přijeli do holešovského zámku, kde byla ubytovaná vojenská hudba, řekli jsme dozorčímu, že jedeme za kapelníkem hudby.

On mu zavolal a ten mu odpověděl, že nás má k němu doprovodit. Dozorčí nás dovedl k němu do kanceláře, tam nás kapelník přivítal a řekl, že se nám pokusí vyhovět. Řekli jsme mu, v jaké složité situaci s klarinety jsme, jestli by nám mohl pomoci a Jendu a nějakého kamaráda občas pustit k nám. On řekl, že to snad nějak půjde a bude se nám snažit vyhovět. Pak se nás začal vyptávat na muziku. Kapelník se při řeči zmínil, že jsme s sebou přivezli nějaké víno, aby ochutnal, jaké Kauc dovede vypěstovat a udělat. Jestli se neurazí, že ho přineseme. On řekl, že se neurazí proto, že jsme taky muzikanti jako on. Pak šel bratr k autu, vzal pětilitrový demižon vína. Měli jsme jej samozřejmě ve velké sportovní tašce, aby nebylo vidět na první pohled, co neseme.

Když bratr víno přinesl, major zamkl dveře, vytáhl *pohárky* a Kauc do třech nalil. Bratr samozřejmě pít nemohl, protože řídil auto. Když bylo víno nalito, tak si kapelník Ridval jeden *pohárek* vzal, podíval se proti světlu, pak přivoněl, usrkl, poválel po jazyku a pak ochutnal. Choval se jako odborník, který vínu rozumí. Kauc čekal, co řekne. Ridval se usmál a řekl, že takové dobré víno už dávno nepil. Pak jsme si připili a on otevřel skříň, vytáhl heligonku a začal hrát a zpívat. My jsme se samozřejmě přidali, a tak jsme popíjeli a zpívali asi dvě hodiny. Pak si nechal zavolat Jendu Galušku a řekl mu, že se má s některým kamarádem, co hraje na klarinet, domluvit, a když je budeme potřebovat, tak mu máme zavolat. Pokud nebudou nikde hrát, tak jim napíše *opušťák* a můžou přijet k nám, ale nesmí udělat žádný průšvih. Takže jsme se s majorem Ridvalem dobře domluvili, zazpívali jsme si, on nám zahrál na heligonku a rozešli jsme se jako kamarádi muzikanti.

Jenda Galuška (vlevo) a Rudolf Broda, který pochází z Ostravy hrají ve Lhotě na fašanku v roce 2020.

S Jendou jsme se domluvili, aby si nějakého šikovného kamaráda, s kterým si rozumí, vybral. A tak si Jenda do Lhoty přivedl kamaráda Rudu Brodu, který pocházel z Ostravy. Nacvičili si na vojně hodně polkových a valčíkových meziher, a když jsme je potřebovali, tak přijeli. S Rudou jsme si hned všeci porozuměli, hraní toho, co jsme hrávali, mu nedělalo vůbec žádný problém. Na naši temperamentní hru si brzy a rád zvykl. Když se vraceli do Holešova, tak jsme něco poslali pro velitele i kamarády, a tak jsme je volali na každou důležitou akci, na které nám záleželo. Ruda se u nás cítil jako doma. Pak když už jim skončila vojna a Ruda se vrátil do Ostravy, tak jsme si Jenda i já a moje manželka posílali pohledy, a když někdy za Jendou přijel, tak se vždy stavil i u nás. Pak se oženil a pozval nás, abychom k nim přijeli na návštěvu. Jednou jsme se k nim i s Jendou vypravili i s našimi dětmi Petrem a Hankou. A tak jsme se seznámili i s jeho rodiči a dobře jsme si rozuměli.

Rudův otec byl taky klarinetista a jeho bratr Jenda v tu dobu začínal hrát na trumpetu. Později se z něho stal výtečný trumpetista. Hrával i s Janem Slabákem v Moravance, pak ve Frajárce Slávka Smišovského. Hraje dosud jako profesionální muzikant. Ruda na Lhotu nikdy nezapomněl a kdykoliv přijel do Lhoty třeba i s rodinou, vždy se u nás zastavil. Na dobu, kdy u nás hrával, vždy velice rád vzpomíná! Byl u nás i vloni, když měl Jenda oslavu 60. narozenin a teď spolu komunikujeme přes internet a zůstali jsme přáteli navždy. V roce 2020 dokonce přijel a hrál s FAŠANKBENDEM při *fašankové* obchůzce spolu s Jendou Galuškou. Samozřejmě přijel i s manželkou na návštěvu. Takové je to přátelství, které trvá už 44 let!

Po hraní se ještě zpívalo v autobuse

Prakticky všichni muzikanti měli hudební sluch, takže uměli i zpívat. Měli jsme ale mezi sebou dva starší muzikanty, kteří obzvlášť rádi zpívali a znali mnoho starých písniček, které jsme se od nich my (v té době mladí) naučili. Tito muzikanti se jmenovali František Pavelka a Bohuslav Páč. V muzice hráli na trubky. Většina muzikantů si tyto písničky několikrát poslechla, něco si z nich zapamatovala, ale ne tolik, aby je sami mohli hrát a zpívat. Většinou si zapamatovali jednu nebo maximálně dvě sloky, to bylo všechno. Já jsem měl naopak výtečnou paměť na písničky a stačilo mně si ji poslechnout dvakrát a zapamatoval jsem si jak melodii, tak i text, i když měla více slok. Později, když už byla Rozmarýnka a tito trumpetisté už nehráli, tak jsem tyto staré písničky naučil všechny muzikanty a zpíváme je dodnes hlavně s mým švagrem Jendou Galuškou.

Jak jsem hrál poprvé na buben

V mnoha vesnicích Kaucova kapela hrávala také na hodech. V některých i několik roků po sobě. Měli jsme tam za ty roky mnoho přátel, kteří už na nás čekali s nějakým pohoštěním a samozřejmě i s nějakým pitím, když jsme vyhrávali po vesnici při zvaní na hody. A když některý muzikant nedokázal říct: „Já už štamprlu nebo pohárek nechcu, už bych to nezvládl," tak dopadl špatně.

Jeden takový případ popíšu. Zase jsme jednou hráli na hodech a v sobotu jsme chodili, hráli a zpívali i s *hodovú chasú* po vesnici a zvali na nedělní hody s právem. Náš bubeník Bohuš tam měl mnoho kamarádů a všichni ho volali na *štamprlu* nebo *pohárek*. Když jsme přešli asi půlku vesnice, už měl celkem dost popité, takže pomalu nemohl buben unést. Tak se nabídli dva asi desetiletí kluci, kteří s námi chodili, že mu buben ponesou a on že bude jen bubnovat. Chvilku to nějak fungovalo, ale kluci si začali dělat *srandu* a sem tam mu s bubnem uhnuli, takže se paličkou netrefil do bubnu. Když se jim to několikrát povedlo a všichni, co to viděli, se mu smáli, Bohuš se vztekl a rozběhl se za nimi, že jim *vyliská*. Kluci buben položili a utekli.

Všeci se tomu zase smáli kromě kapelníka. Ten Bohušovi *vybrblal*. Bohuš se nato urazil a šel za kamarády pít. Kapelník tehdy došel za mnou a řekl: „Tondo, daj nekomu křídlovku, nech ti ju vezne, a ty si vem buben, šak ty to zvládneš." Musím ale podotknout, že tehdy jsem měl tak 16 roků a hrál jsem teprve tak necelé dva roky. Zvládl jsem to ale bez problémů.

A co Bohuš? Toho dovedli kamarádi, když jsme odjížděli domů. Druhý den, když jsme v poledne odjížděli hrát na ty hody, už byl fit. Kapelník mu ale pěkně vynadal, a tak už byl hodný.

Ztracený nátrubek zachránil kovář

Jednou jsme zase hráli někde na hodech, večer jsme hráli na zábavě, pak jsme spali ve škole na lehátkách, protože v deset ráno už jsme měli hrát v kostele na mši svaté. Naši dva trubkaři (dobří kamarádi) si našli na

zábavě kamaráda (údajně to byl kovář a bývalý muzikant), došli asi za dvě hodiny po nás a už měli trochu popité. My už jsme někteří spali a oni, jak byli v náladě, tak měli moc řečí a humoru, a tak nás všechny *obudili*. A to nebyl konec. Jeden z nich dokonce, aby nám ukázal, že není napitý, dělal i stojky, a dokonce ji dokázal i udělat, což bylo v jeho věku a stavu, v jakém se nacházel, obdivuhodné, takže jsme mu i zatleskali. Teď ale ten druhý z nich zjistil, že nemá nátrubek. I když prohledal všechny kapsy, tak ho nenašel. Bez nátrubku se ale hrát nedá, a tak z toho byl veliký problém. Celou neděli jsme měli hrát. Při vší smůle, co je potkala, dostali ale spásnou myšlenku, že půjdou ten nátrubek hledat, že jim kovář, u kterého předtím byli, určitě půjčí nějakou baterku. Vrátili se až ráno, nátrubek sice nenašli, ale stejně měli štěstí. Ten kovář kdysi opravdu hrával a taky na trubku, a tak jim svůj nátrubek *pošťál* s tím, že mu ho po hře vrátí. A tak to celkem dobře dopadlo, i když my jsme toho moc nenaspali, hody jsme ale odehráli dobře. Jen co si vzpomínám, tak strýc na ten vypůjčený nátrubek hrál do konce své muzikantské kariéry.

Stavba našeho domu a muzika.
Pomohli strýcové a kamarádi, ale zahrozili

Každý muzikant naší hudby potřeboval kroj, a to ať už při vystupování ve Lhotě nebo v jiných městech. Často jsme hrávali v krojích, takže naše matky, manželky i babičky měly hodně starostí s praním a jejich údržbou. Oprat lhotský kroj je velice náročná práce, a kdo to neumí, tak ho může buď poškodit nebo i zničit. Naše časté hraní bylo pro nás taky velice náročné na čas. Na vesnici má většina lidí hodně práce, na poli, na zahradě i na domě.

Velice náročné to bylo, když mnozí z nás stavěli dům, nebo ho opravovali. Pro zajímavost tuto situaci popíšu u sebe. Měli jsme starší dům. Když jsem se oženil, tak jsme se s manželkou rozhodli, že starý dům zbouráme a postavíme si nový. Musím podotknout, že jsem už od šesti let neměl otce a bratr Josef už byl ženatý a bydlel u Kauců. Bourání starého domu a postavení nového bylo pro nás velice náročné finančně i po pracovní stránce. Naštěstí jsem měl velice hodné a obětavé příbuzné, kteří byli zedníci a velice nám se stavbou pomohli. Prakticky nám postavili celý dům, aniž by za to vzali jedinou korunu.

Takže jsme jim dávali jen jídlo a cigarety. Velice jsem jim byl za to vděčný a jsem i dnes. Tito zedníci ale potřebovali k sobě mnoho lidí, aby jim dodávali maltu, cihly a další stavební materiál. Tuto práci jsme většinou dělali já, bratr Josef, švagr Jenda Galuška, manželčin otec a jiní příbuzní a kamarádi. Problém ale nastával, když jsme někdy jeli hrát už v sobotu. To jsem odjel já, bratr a Jenda Galuška a nahradit nás „domácí" byl většinou problém. Takže mně moji strýcové i několikrát pohrozili, že buď si budu hledět stavby, nebo se mně na ni vykašlou i oni. Naštěstí to nikdy neudělali. Podobné problémy měli i jiní muzikanti, takže velké množství her bylo pro muziku dobré a svědčilo to o její popularitě, ale přinášelo to i mnoho problémů. Museli jsme často zajišťovat náhradu za naše muzikanty. A zajistit rovnocennou náhradu býval problém, protože i když se zajistil kvalitní muzikant, tak ta souhra tam nebyla.

Začátek bourání rodného domu Antonína Bartoše. Přede dveřmi syn Petr.

Stejné místo o rok později. Za rok už jsme bydleli.

Kaucova kapela. Kapelník jí věnoval celý život

Co napsat na závěr o Kaucově kapele, která hrála od roku 1935 do roku 1977. Bylo to 42 let úspěšného koncertování a vystupování v Ostrožské Lhotě. Byla to také reprezentace obce po celé naší Československé republice. Nebýt této na svou dobu výborné muziky, v mnoha vzdálených městech a vesnicích naší republiky by nevěděli, že existuje na Slovácku nějaká Ostrožská Lhota, jež má nádherné kroje a muziku, která svou temperamentní hrou a zpěvem dokáže pobavit a rozveselit mnoho diváků a posluchačů všude, kde vystupuje. Dokáže ale také zahrát i náročnější koncertní skladby a přitom nemá ve svém kádru žádné profesionální hudebníky. O úspěchy této Kaucovy dechovky se zasloužili samozřejmě muzikanti, kteří v ní hráli a zpívali, ale největší podíl na těchto úspěších měl její kapelník František Kauc, který hudbě věnoval prakticky celý život.

Kauc se zajímal kromě sportu o všechno. Hodně o politiku, ale samozřejmě nejvíc o muziku. Rozuměli jsme si.

Pokud si vzpomínám, tak Kauce vůbec nezajímal sport, na rozdíl ode mě. Sport byl můj koníček, velmi jsem ho sledoval. V hudbě jsme si dobře rozuměli, uměl hodně písniček a byl rád, že jsem se je rychle naučil. Povzpomínal si mnoho slok, které se hrály na nápěv písničky *Fašanku, fašanku*. Taky mnoho slok na nápěv *Před našim je mostek*, které jsme hrávali na *fašankové* obchůzce. Já jsem si je, dá se říct, všechny zapamatoval, napsal na stroji a později jsem je předal při fašanku Sokolům, kteří pořádali *fašankovou* obchůzku, a taky Mužskému pěveckému sboru i souboru Háječek. Dnes je znají skoro všichni.

František Kauc s manželkou Annou a dcerou Boženou.

Když jsme je při fašanku hrávali, tak už zpěv neležel jen na muzice, ale zpívali všichni. Tak to bylo i s hodovými písničkami. Kauc sehnal i *Moravskú a Českú besedu*, kterou dokázal i s tanečníky nacvičit.

Kaucova starší dcera Marie, na fotce s manželem Vladislavem Žajdlíkem.

Mladší dcera Božena s manželem Josefem Bartošem.

Později, když už byla Rozmarýnka, tak jsme hrávali i *fašankové* a hodové písničky, které nás naučil kapelník Kauc.

Kolem roku 1976 začaly na Kauce doléhat různé nemoci, špatně chodil a už se nemohl účastnit ani některých akcí a dával mně písemné pověření k vedení muziky. Bylo čím dál tím víc problémů s kvalitním obsazením muziky, nebyly klarinety, zůstal jen Jenda Galuška. Tonda Dominik se oženil a odstěhoval se do Blatnice, Laďa Dominik se odstěhoval už dřív do Hluku, Laďa Zelený přešel k Žajdlíkovi, Vašek Turčin už nechtěl zpívat, a tak jsme měli obrovské problémy s obsazením muziky, aby kvalitně hrála.

Obsazení dechové hudby Františka Kauce v letech 1935-1977

Flétna, pikola: Chmela Robert – ředitel Školy Lideřovice

Klarinety: Josef Vlk, Antonín Křápek, František Miklíček, Jiří Turčinek, Josef Žajdlík, František Pavelka mladší, Jan Pavlas, Ladislav a Antonín Dominikovi, Jan Galuška.

Křídlovky: Antonín Bartoš starší, Jan Matuštík, Josef Matuštík, František Matuštík, Josef Vaněček, František Žajdlík, Václav Bajgart, Jaroslav Křápek, Ladislav Zelený, Antonín Bartoš mladší, Václav Turčin, Miroslav Maluš.

Baskřídlovka: František Kauc, František Kotačka, Jaroslav Vaněk, Josef Filípek, Vlastimil Křápek, Josef Machala, Jan Turčinek, Ladislav Žajdlík, Kaucův vnuk.

Trubky: František Pavelka starší, Štěpán Zámečník, František Blahuš, Bohuslav Malůšek, Josef Malůšek, Bohuslav Páč, Antonín Kaňa, Jindřich Páč.

Horny: Antonín Kaňa, Tomáš Žajdlík, Jan Křápek.

Trombon: František Vlk, Antonín Malůšek, Josef Kauc, Josef Bartoš starší, Josef Bartoš mladší.

Basa: Martin Bachan, Antonín Kauc, Cyril Pavlas, Jan Páč, Václav Staufčík, Václav Zajíc.

Bicí: Josef Vaněk, Bohuslav Štajnoch, Zdeněk Křivák, Václav Malůšek, Slávek Lopata a Josef Lopata, Stanislav Novák.

Malý buben: František Žajdlík, Bohuslav Dominik, Václav Kotačka.

Zpěv: Antonín Bartoš mladší, Václav Turčin, Marie Matuštíková (provdaná Míšková), Alena Malůšková (provdaná Zimova).

Hosté, kteří Kaucově dechovce nejčastěji vypomáhali:

Klarinety: Ludvík Popelář, Ladislav Matuštík, Laďa Vyskočil, Antonín Bachan (Blatnice), František Pavelka, Josef Pavelka, Mirek Pavelka, Slávek Vlk, Zdenek Vlk (Lhota), učitel hudební školy v Uherském Brodě pan Valíček, Stanislav Vodný (O.N.Ves), Rudolf Broda (Ostrava).

Křídlovka: Josef Kozumplík (Kozojídky), Josef Břečka (Lideřovice), pan Bačík (Tvarožná Lhota), Miroslav Petratur a František Soviš (Blatnice), Dufka, Štěpán Bachan (Hluk).

Baskřídlovka: Josef Vyskočil (kapelník blatnické dechovky), Jan Kučera (O. N. Ves).

Trubka: Josef Píštěk (Blatnice).

Horna: Jan Peprníček (O. N. Ves).

Basa: Josef Zalubil (O. N. Ves), František Turčin a Antonín Turčin (Hluk) – to byli moji strýcové.

Veliký buben a činely: Emanuel Dolák (Uherské Hradiště).

Malý buben i celá souprava: František Tvrdoň (Popovice).

Ve Lhotě žilo a žije mnoho dobrých muzikantů, ale žádný jako Kauc se tady zatím nenarodil

Na úplný závěr kapitoly o kapelníku Františku Kaucovi bych chtěl konstatovat, že ho považuji za jednoho z nejlepších muzikantů, kteří se v Ostrožské Lhotě narodili a působili. Žilo a žije v naší obci mnoho dobrých muzikantů i kapelníků, kteří udělali pro lhotskou muziku hodně dobrého, někteří i vyučili další muzikanty, ale žádný jako František Kauc se tady zatím nenarodil.

Byl to opravdu muzikant tělem i duší. Muzice se věnoval od svého mládí, kdy hrál na malý bubínek. Pak na baskřídlovku, trombon. Údajně uměl hrát i na basu jako jeho otec. Uměl hrát výborně i na housle, na které naučil hrát mnoho muzikantů, které později naučil hrát i na dechové nástroje. Naučil se taky hrát na varhany. Takže jeho životní náplní byla hudba a zpěv, ale také vinohrad a víno. Jak jsem už psal, vyučil se krejčím a tím zpočátku živil svou rodinu. Později měl na starosti družstevní vinohrad a krejčovinu už nedělal. Všechen svůj volný čas věnoval muzice. Nebyl to ale jen volný čas. Když se jelo někde hrát, tak jel i kdyby seno mělo zmoknout nebo obilí poválet bouřka. Muzice dal prostě přednost přede vším, takže tím často trpěla i jeho rodina. Těžko by někdo dovedl spočítat, kolik hodin za týden věnoval učení mladých muzikantů, jednání s různými pořadateli, nácviku zpěvů, hraní v kostele, zajišťování muzikantů, shánění not a jejich opisování nebo třeba zkouškám.

František Kauc

Nikdo si nedovede představit, kolik peněz z rodinného rozpočtu utratil za různá pohoštění těch lidí, kteří k němu kvůli muzice přijížděli. Nikdo si neumí představit, kolik projel peněz, když musel něco zařizovat s cizími muzikanty, kteří s námi hrávali. Těžko je pochopitelné, že toto všechno mu tolerovala jeho manželka, která tím musela velice trpět. Nejen, že mu to trpěla, ale ještě mu chystala pohoštění pro hosty. Obsloužila je, starala se i o kroje pro cizí muzikanty a tím vším mu velice pomáhala. Nikdo z muzikantů, kteří hrávali, by to nedělal a ani si to nedovedl představit, co všechno Kauc pro muziku dělá. Později, když se ke Kaucům přiženil můj brácha Josef a koupil si auto, tak mu v těch starostech hodně pomohl. Pak Kauc naučil hrát i mě a já jsem viděl na vlastní oči, co všechno pro muziku dělá, protože jsem u nich často byl.

Později, když jsem se vrátil z vojny, jsem se mu snažil pomáhat i já tím, že jsem objížděl na motorce cizí muzikanty, že jsem je vozil na zkoušky a na hry. Také jsme se spolu radili jak a co hrát a zpívat, abychom byli ještě oblíbenější hudbou.

Kauc měl hudbu velice rád a obětoval pro ni celý svůj život. Nikdy, když jsem s ním často mluvil (když už nehrál, protože byl nemocný) nelitoval toho, co pro lhotskou dechovku udělal a co kvůli ní obětoval. Jen ho moc mrzelo, že vyučil takové velké množství muzikantů a ti nejlepší se většinou buď odstěhovali mimo Lhotu, nebo přešli k jiné muzice, což bylo pro jeho psychiku ještě horší. Takových bylo dost a hlavně mladých, kteří chtěli hrát jiným stylem. Mnozí se pak i vrátili zpět ke Kaucovi.

V této knížce jsou i písničky, které nás naučil František Kauc a které jsme hrávali při *fašankové* obchůzce a některé zase na hodech. Kauc si je povzpomínal a já s bráchou jsme je zaznamenali. Byly to písničky, které měly hodně slok, ale nikdo si jich tolik nepamatoval jako Kauc.

Ještě bylo hodně písniček, které jsme se od Kauce naučili a hráli jsme je později i v Rozmarýnce. Tyto písničky se používají hlavně při *fašankové* obchůzce.

Muzika zahraje melodii tak, jak se bude zpívat. Pak zazpívá první sloku i s fašankáři.

Po zazpívání zahraje muzika melodii zrychleně a *fašankáři* vesele poskakují, točí se a tak podobně tancují. Pak muzika a další *fašankáři* zpívají další sloku a po odzpívání ji zase zrychleně zahraje muzika a *fašankáři* zase vesele poskakují a točí se. To se opakuje pořád dokola.

Fašanku, fašanku

1. *Fašanku, fašanku, už je ťa na mále,*
   /: jako téj rosenky, na zelenéj trávě.:/

2. *Boženku, Boženku, daj mně takú ženku,*
   /: co by mňa vodila ze šenku do šenku.:/

3. *Fašanku, fašanku, zelený krušpánku,*
   /: nebudu ťa nosit, už je po fašanku.:/

4. *Zhusta, chlapci, zhusta, konec masopusta,*
   /: masopust sa krátí, už sa nenavrátí.:/

5. *Henkaj v tom domečku majú tam cérečku,*
   /: majú obrovnané červenú hlinečkú.:/

6. *Červenú hlinečkú, olíčené vápnem,*
   /: okénka zastřené cinobrovým šátkem.:/

7. *Okénka zastřené, dveřa malované,*
   /: nechoď tam synečku, je tam čarované.:/

8. *Čáry sem neznala ani má mamička,*
   /:ale to čarujú moje bledá líčka.:/

9. *Čáry sem neznala ani můj tatíček,*
   /: ale mě čaruje švarný šohajíček.:/

10. *Galánečky moje, nezáviďte sobě,*
    /: kdyby bylo možná, vzal bych si vás obě.:/

11. *Galánečky čtyři, o co ste sa bily?*
    /: O tebe šohajku, že sme ťa lúbily.:/

12. *Galáne nechutný, strčím ťa do putny,*
    /: tam ťa budu nosit, až mňa budeš prosit. :/

13. *Súsede, súsede, zabijte tu sviňu,*
/: sežrala galána tlustého jak dyňu.:/

14. *Súsede, súsede, žena sa mně brání,*
/: pomož mně ju zvalit, dám ti fůru slámy.:/

15. *Súsede, súsede, nebudem sa hněvat,*
/: že náš kohút chodí vaše slépky glvat.:/

16. *Ženo, moja ženo, suchá si jak seno,*
/: jak ti budu říkat, ženo nebo seno.:/

17. *Měla sem galána tlustého jak dyňa,*
/: než sa k nám dočabral, sežrala ho sviňa.:/

18. *Měl sem já galánek, až mně byla hanba,*
/: když sem sa chtěl ženit, nechtěla mě žádná.:/

19. *Už sem dopacholčil, už sem pozbyl práva,*
/: půjdu do Skalice, dám sa za husára.:/

20. *Husaři, husaři, pěkné koně máte,*
/: já s vama pojedu, kterého mně dáte.:/

21. *Dáme ti, dáme ti koníčka vraného*
/: a on ťa ponese do pola širého.:/

22. *Vyber si synečku, který sa ti lúbí*
/: a on ťa ponese pod zelené duby. :/

23. *Podhájčí, Podhájčí, kde sa voda točí,*
/: tam sa utopily moje modré oči.:/

24. *Aj Kříbe, aj Kříbe, máš chalupy křivé,*
/: holky ušubrané, hospodyně zhnilé.:/

25. *Podkopčí, Podkopčí, tam sa voda točí,*
/: tam sa utopily moje černé oči.:/

26. *Moje modré oči sú jak ten aksamit,*
/: škoda jich, šohajku, škoda jich zakalit.:/

27. *Zakalit, zakalit dovede ledakdo,*
/: ale jich potěšit nedovede nikdo.:/

28. *Dědina, dědina, jak by kulú hodil,*
/: není tam panenky, co bych za ňú chodil.:/

29. *Oči černé, černé sú oči nevěrné*
/: a ty najčernější sú nejfalešnější.:/

Zahraj mě, hudečku *(stejný nápěv jako Fašanku, fašanku)*

1. *Zahraj mě, hudečku, na tenkú strunečku*
/: a já ti zazpívám na pěknú notečku.:/

2. *Zahrajte mně, hudci, pro boha vás prosím,*
/: mám tu galánečku, tancovat s ňú mosím.:/

3. *Veselo muziko, veselo mně hrajte,*
/: šak já vám zaplatím, nic sa nestarajte.:/

4. *Zaplatím, zaplatím, ale včíl nemám čím,*
/: až já si jarého žitečka namlátím.:/

5. *Nedívaj sa na mě, jakú mám bledú tvář,*
/: ale sa podívaj, jaký su hospodář.:/

6. *Stodolu mám prázdnú, střechu rozškubanú,*
/: myši mně z komory hlady utěkajú.:/

7. *Koňa mám jednoho na oko slepého,*
/: eště su já dlužen cigánom za něho.:/

8. *Hore háj, hore háj, hore hájem cesta,*
/: neber si synečku, kerá nemá dvě sta.:/

9. *Kerá nemá dvě sta, ale dva tisíce,*
/: neber si synečku chudobnej děvčice.:/

10. *Už je to třetí deň, co pijem, verbujem,*
/: co pijem, verbujem, doma nenocujem.:/

11. *Doma nenocujem, koňe nepucujem,*
/: už je to třetí deň, co pijem, verbujem.:/

Jak se sloučila Žajdlíkova a Kaucova kapela

Museli jsme čím dál víc dovážet cizí muzikanty a tím se všechno prodražovalo. Zajišťování leželo na bráchovi a na mně. Na jedné zkoušce jsme se dohodli i s kapelníkem Kaucem, že jediné rozumné řešení je sloučení všech muzikantů ve Lhotě a vytvoření jedné dechovky.

Z á p i s

ze schůze hudebníků, která se konala v Ostrožské Lhotě dne 12. října 1977.

Účel schůze: Sloučení dech. hudeb v Ostrožské Lhotě.

Z podnětu MNV v Ostrožské Lhotě, byla na den 12. 10. 1977 svolána schůze všech hudebníků v Ostrožské Lhotě.

Schůze se zúčastnilo 35 členů dech. hudeb. Schůzi řídil předseda MNV s. Pavel Skopal, zapisovatelem byl tajemník MNV s. Boh. Páč. Jako hosté se schůze zúčastnili: za OKS s. Simerská, za SLH s. Dolák. Pozvaný zástupce JZD Mír, jako zřizovatele hudby, se omluvil, dále se omluvil s. Říha.

Schůzi zahájil s. Skopal. ~~Přivítal~~ Přivítal hosty a všechny přítomné a seznámil je s účelem a programem schůze. Mimo jiné prohlásil, že plně souhlasí se sloučením dech. hudeb, čímž, jak podotkl, se odstraní mnoho nezdravého v naší obci. Po jeho úvodních slovech se rozproudila živá diskuse. Soudruh Dolák v ní vystoupil s tím, že k tomuto sloučení muselo zákonitě dojít a že se sloučením také plně souhlasí. Dále se v diskusi objevily názory některých jedinců proti sloučení /což zdůvodňovali zkušenostmi z min. let/. Proti tomuto názoru se postavila převážná většina zúčastněných členů /a byli to většinou mladí členové/, kteří trvali na sloučení, s nímž nakonec souhlasili všichni, až na jednoho zúč. člena. Po tomto hlasování se předseda MNV s. Skopal každého účastníka schůze jmenovitě ptal, zda je ochoten spolupracovat se sloučenou dech. hudbou. Všichni přítomní mu spolupráci přislíbili.

V dalším bodu programu se přistoupilo k volbě dirigenta, kapelníka, pokladníka a dalších členů výboru.

Jako dirigent byl zvolen s. Kauc František 100% hl.
kapelník s. Žajdlík František 1 hl. proti, 2 zdr.
zást. kapelníka s. Staufčík Václav 100%
pokladník s. Bartoš Antonín 100%
členové výboru: Bartoš Josef, Galuška Jan, Hyrák Jan - všichni 100% hlasů.

V závěru schůze vystoupila s. Simerská, která vyslovila plné uspokojení na sloučení hudeb v Ostr. Lhotě a popřála do další činnosti mnoho úspěchů. Na závěr bylo dohodnuto, že zřizovatel této hudby bude určen a dodatečně nahlášen po dohodě stávajících zřizovatelů, t.j. JZD Mír a OB v Ostr. Lhotě.

Schůzi ukončil předseda MNV s. Skopal, který přislíbil hudbě všestrannou pomoc a popřál jí do další společné činnosti mnoho úspěchů.

Místní národní výbor
687 23 Ostrožská Lhota
okres Uherské Hradiště

za MNV v Ostr. Lhotě — zapsal

Dodatek k zápisu: Jelikož zást. kapelníka s. Staufčík Václav se od 9. 12. 1977 zřekl své funkce a další spolupráce s naší hudbou, byl na zkoušce hudebníků, konané dne 16. 12. 1977 navržen a zvolen na jeho místo dosavadní člen výboru Galuška Jan.

Vznik Rozmarýnky – slučovací protokol

Měli jsme taky zprávy od muzikantů ze Žajdlíkovy kapely, že jsou na tom podobně jako my a že by nebyli proti sloučení. Některým našim muzikantům se to sice nelíbilo, ale nedokázali navrhnout jiné rozumné východisko, a tak jednou, když jsme měli zkoušku, tak několik našich muzikantů zašlo za Žajdlíkovými muzikanty, aby se domluvili, jestli jsou pro sloučení. Žajdlíkovi muzikanti byli taky pro, a tak se dohodlo, že se připraví sloučení, které se uskutečnilo v roce 1977. Tím vznikla Rozmarýnka. Kauc se o muziku i nadále zajímal, ale nikdy se už nezapojil a ze zdravotních důvodů ani nemohl.

V letech 1975-77 byla situace u obou kapel neúnosná a muziky se sloučily v dobré víře, že Rozmarýnka, která vznikla, bude ještě kvalitnější a bez problémů. Jenže někteří muzikanti začali dělat zase problémy. Odešli z Rozmarýnky a začali chodit za Kaucem. Tvrdili, že jsme ho podvedli a odstranili z muziky a chtěli, aby zase založil druhou kapelu. Kauce sice proti Rozmarýnce poštvali, ale druhou muziku založit nechtěl s tím, že už je dost nemocný na to, aby zase vedl další kapelu. Nová kapela sice vznikla, ale vydržela jen velice krátkou dobu. Osobně jsem je slyšel jen jednou. To když se otvírala nová mateřská školka, kde hráli oni i Rozmarýnka. Pak už jsem je víckrát hrát neviděl ani neslyšel.

Toto bylo pro Kauce, mého bráchu i pro mě velice obtížné období. Brácha dokonce na určitou dobu přestal s Rozmarýnkou hrát, aby nezvětšoval napětí u Kauců. Ti muzikanti, kteří odmítli hrát v Rozmarýnce, Kauce tak dlouho proti Rozmarýnce štvali, že jim některé lži i uvěřil a zlobil se na mě i na ostatní členy Rozmarýnky.

Já jsem i přesto ke Kaucům chodil a s kapelníkem jsem o tom debatoval a říkal jsem mu, jaká je skutečnost. Dá se říct, že jsme se při těch debatách nikdy nehádali, jen jsme říkali každý svůj názor. Starším muzikantům, kteří už nehráli, jsme nechali udělat od zřizovatele diplomy s poděkováním a slavnostně jsme jim je předali na akci, kterou jsme pro ně zorganizovali. Přišli na tuto akci skoro všichni a byli rádi a vděčni za to, že jsme si na ně vzpomněli. Několik jich sice nepřišlo, mezi nimi byl i Kauc, který se omluvil kvůli nemoci. Těm, kteří nepřišli, jsme diplomy osobně zanesli až domů, žádný z nich ho neodmítl a všichni si je vzali.

Po určité době Kauc pochopil, že jsme to všichni mysleli se sloučením dobře a že jsme nechtěli nikoho vyřadit ani podvést.

Na scénu přichází nová kapela.

Jak se zrodila Rozmarýnka 1977

Slučovací schůze Kaucovy a Žajdlíkovy dechovky se konala dne 12. 10. 1977. Schůzi řídil předseda místního národního výboru Pavel Skopal. Schůze se zúčastnilo 35 hudebníků, zapisovatelem byl Bohuslav Páč, tajemník MNV. Jako hosté se této schůze zúčastnili: soudružka Simerská za okresní kulturní středisko a za Svaz lidových hudebníků soudruh Emanuel Dolák.

Výsledek voleb sloučené muziky:

kapelník – František Žajdlík,

zástupce kapelníka – Václav Staufčík,

dirigent – František Kauc,

pokladník – Antonín Bartoš,

členové výboru: Josef Bartoš, Jan Hyrák.

Rozmarýnka – jedna z prvních fotek kapely. Zleva stojí: František Hrabec, Jiří Bartoněk, Jan Turčinek, Jan Galuška, Zdeňka Červenáková, Václav Hájek, vypravěčka z Hluku, Antonín Křápek, Marie Žajdlíková, Jan Hyrák, Antonín Bartoš, Jindřich Páč, Ladislav Zelený, kapelník – František Žajdlík. Zleva klečí: Josef Malůš, Pavel Žajdlík, Silvestr Malušek, Jan Dominik.

Všichni obdrželi plný počet hlasů, pouze při volbě kapelníka byl jeden proti a dva se zdrželi hlasování. Na závěr schůze vystoupil předseda místního národního výboru Pavel Skopal, který přislíbil hudbě všestrannou pomoc a popřál jí do další činnosti mnoho úspěchů asi těmito slovy:

„Do dalších let muzikantského života vám přejeme hlavně hodně zdraví a také muzikantských úspěchů. A taky vám chceme poděkovat za to, co pro lidi a pro naši obec děláte."

Já jsem mu na to odpověděl, že mu za muziku děkuji a doufám, že nám bude fandit a radit, co zlepšit, aby dechovka v Ostrožské Lhotě byla stále úspěšná a všude oblíbená.

Později se funkce zástupce kapelníka a další spolupráce zřekl Václav Staufčík a do této funkce byl zvolen Jan Galuška.

Sloučená kapela nezapomněla ani na své starší kolegy, kteří se vzhledem ke svému věku už vzdali hraní. Pozvali jsme je na svou schůzku, připravili pro ně dárky a diplomy za dlouholetou činnost v hudbě.

Byli to následující muzikanti:

František Kauc (68 let),

Antonín Bartoš starší (65 let),

Jiří Turčinek (70 let),

František Miklíček (68 let),

Martin Bachan (68 let),

Štěpán Zámečník (66 let),

František Pavelka (68 let),

Josef Žajdlík (69 let),

Jan Matuštík,

Jaroslav Vaněk.

Přivítal je kapelník Franta Žajdlík a mimo jiné jim řekl:

„Chceme vám upřímně poděkovat, že jste byli dobrými muzikanty a kamarády a reprezentovali jste naši hudbu i obec. Teď bychom chtěli pokračovat ve vašich stopách my a rozdávat radost i dobrou náladu a tím dále šířit dobrou pověst o lhotských dechovkách. Do dalších let života vám přejeme hlavně hodně zdraví a také vám chceme poděkovat za to, co jsme se od vás naučili. Doufám, že nám budete fandit a radit, co zlepšit, aby dechovka v Ostrožské Lhotě byla stále úspěšná a všude oblíbená."

První vystoupení Rozmarýnky bylo 1. 10. 1977 při vinobraní v Ostrožské Lhotě.

Kapela hrála v tomto složení:

Klarinet: Jan Galuška, Jiří Bartoněk, Zdeněk Vlk.

Křídlovky: František Žajdlík, Ladislav Zelený, Antonín Bartoš.

Tenor: Jan Turčinek.

Bariton: Jan Hlucký.

Trubky: Bohumil Páč, Jindřich Páč, Jan Hyrák, Pavel Žajdlík.

Trombon: Antonín Křápek.

Basy: Jan Páč, Josef Maluš.

Bicí: Stanislav Lopata, Jan Dominik.

Zpěv: Marie Žajdlíková, František Žajdlík, Antonín Bartoš.

Jako nově vytvořená hudba musela Rozmarýnka vykonat kvalifikační přehrávky. První naše přehrávky se konaly v Ostrožské Lhotě 8. 4. 1978. S Rozmarýnkou se jich zúčastnila také Stříbrňanka a Ostrožanka. Rozmarýnka na nich získala sedmdesát procent, což bylo maximum, které může hudba, která koná první kvalifikační přehrávky získat.

Při přehrávkách představil předseda Svazu lidových hudebníků pan Dolák Rozmarýnku komisi a účastníkům přehrávek takto:

František a Marie Žajdlíkovi.

„Jak vidíte, tato hudba je mladá nejen věkem svých členů a dobou trvání, ale také svým smýšlením. Jak asi víte, byla v Ostrožské Lhotě donedávna mezi hudbami nezdravá rivalita. Od mladých členů obou dechovek vyšel návrh na sloučení a tento návrh byl plně podpořen MNV s jeho mladým předsedou Pavlem Skopalem a za jeho asistence se obě dechovky sloučily.

I když se zpočátku zdálo, že je všechno v pořádku, zanedlouho se ukázalo, že někteří starší členové nemohou zapomenout na stará nepřátelství a snažili se o rozvrácení tohoto souboru. K těm členům většinou už neaktivním se bohužel přidali i někteří mladí členové. Nebylo jich sice mnoho, ale svým jednáním ostatním klidu nepřidali. Jak však vidíte, těmito problémy se nedal tento mladý kolektiv odradit a i přes krátkou dobu, kterou měl na sehrání a nácvik, se jistě bude snažit podat co nejlepší výkon."

V prosinci příštího roku se Rozmarýnka zúčastnila krajských kvalifikačních přehrávek ve Vlčnově, kde získala maximální ohodnocení pro amatérskou hudbu, a to devadesát procent, což byl obrovský úspěch, poněvadž sto procent mohla získat jedině profesionální hudba. Podle hodnocení komise na to Rozmarýnka měla.

Byli u zrození dechové hudby Rozmarýnka:

Dirigent a umělecký vedoucí: František Kauc (jen krátkou dobu).

Kapelník: František Žajdlík.

Zpěv: Marie Žajdlíková, František Žajdlík, Antonín Bartoš. Později se k nám přidala výborná zpěvačka Zdeňka Červenáková z O. N. Vsi.

Klarinety: Jan Galuška, Jiří Bartoněk, Václav Hájek a Zdeněk Vlk.

Křídlovky: František Žajdlík, Ladislav Zelený, Antonín Bartoš, Mirek Maluš (Uh. Ostroh).

Baskřídlovky: Jan Turčinek, Antonín Vaněk, František Hrabec.

Trumpety: Bohumil Páč, Jindřich Páč, Jan Hyrák, Silva Malušek, Pavel Žajdlík.

Trombon: Josef Kauc, Josef Bartoš starší, Josef Bartoš mladší, Antonín Křápek.

Bas: Jan Páč, Václav Zajíc, Josef Malůš.

Bicí: Bohuslav Malůšek, Jan Dominik, Stanislav Lopata, Josef Lopata.

Jako dirigent a umělecký vedoucí byl zvolen František Kauc, u Rozmarýnky působil jen krátkou dobu. Byl už hodně nemocný, často jsem s ním o všem debatoval, hlavně o muzice a politice. O tyto dvě věci se nejvíc zajímal a byl rád, že si má možnost podebatovat. Dne 31. 5. 1988 František Kauc zemřel. Na pohřbu mu hráli všichni lhotští muzikanti a také mnoho muzikantů z okolí.

Obsazení nové kapely.

Činnost a příběhy Rozmarýnky

Po sloučení si nová muzika dala jméno Rozmarýnka. Už si přesně nepamatuji, kdo toto jméno navrhl, ale pravděpodobně kapelník František Žajdlík a všem se ten název líbil. Většina z nás si myslela, že sloučením se odstraní všechny problémy u muziky, ale bohužel to nebyla pravda. První odmítl spolupráci Václav Staufčík, který byl zvolen jako zástupce kapelníka. Většina starších muzikantů už přestala hrát, pak odmítl spolupráci Ladislav Žajdlík (vnuk Kauce). Kauc byl nemocný tak, že přestal taky spolupracovat. Taky Václav Turčin přešel k jiné hudbě. Tito muzikanti, které jsem vyjmenoval, si vytvořili zase druhou muziku. Kauc byl ale nemocný, a tak jim spolupráci moc nesliboval. Přesto ale, co si vzpomínám, jednou jsem je slyšel hrát, když se otvírala nová školka. Rozmarýnka hrála před školkou a oni u mlýna. Tam jsem je slyšel a viděl hrát poprvé a naposled. (Nevím, jestli ještě někdy hráli, ale já už jsem je nikdy víc hrát neslyšel). Svým výkonem se k Rozmarýnce nemohli ani přiblížit, a tak po čase zanikli.

Přesto ale způsobili určité nepříjemnosti. Částečně zpracovali Kauce tak, že na Rozmarýnku zanevřel. Později se mně podařilo Kaucovi vysvětlit, že muzikanti z Rozmarýnky si ho váží a nic proti němu nemají. Toto jsem už ale popsal. Další problém vznikl, že nám chyběl barytonista. Laďa Žajdlík (vnuk Kauce) odmítl v Rozmarýnce hrát, takže jsme museli sehnat náhradu, což se nám podařilo. Začal s námi hrát Jan Hlucký (byl to výborný muzikant, ale trochu nespolehlivý). Bydlel v Hluku a jeho otec i bratr byli taky muzikanti.

Před sloučením si navzájem vypomáhali s Žajdlíkovou kapelou. Když jsem byl s Františkem Žajdlíkem u Hluckých domlouvat s Janem spolupráci s Rozmarýnkou a přišli jsme k nim do průjezdu, tak jsem viděl několik diplomů a cen, které jejich muzika získala. A tehdy jsem řekl Františku Žajdlíkovi: „Kéž bychom i my někdy získali tolik diplomů a cen!“ (Toho jsme později dosáhli, ba jsme toto množství několikrát předčili.) S Jendou jsme se tehdy domluvili, že nám bude pomáhat.

Jinak i přes tyto problémy měla Rozmarýnka na tehdejší dobu výborně obsazené všechny nástroje.

Klarinety: Jan Galuška, Jiří Bartoněk, Václav Hájek.

Křídlovky: František Žajdlík, Ladislav Zelený, Antonín Bartoš.

Trupmeta: Mirek Malůš (v případě potřeby hrál i na křídlovku).

Tenor: Jan Turčinek.

Baryton: Jan Hlucký, František Hrabec, Miroslav Janča.

Es trubka.: Jindřich Páč, Pavel Žajdlík, Jan Hyrák, Silva Malůšek.

Trombon: Antonín Křápek, Josef Bartoš, Antonín Vaněk.

Bas: Jan Páč, Josef Malůš, Václav Zajíc.

Bicí: Malůšek Bohumil, Jan Dominik, Josef Lopata, Slávek Lopata.

Zpěv: Marie Žajdlíková, Zdeňka Červenáková, Franta Žajdlík, Antonín Bartoš.

Zvukař: Libor Červenák.

Chtěl bych k tomuto obsazení Rozmarýnky napsat, že klarinetisté Jan Galuška a Jiří Bartoněk, dále křídlováci a B trubka patřili v té době mezi nejlepší v okrese. A naše zpěvačky byly podle mého názoru v tu dobu nejlepší z celého okolí.

Rozmarýnka byla v tu dobu velice úspěšná a oblíbená. Podařilo se nám po čase získat nového hráče na bariton, což nám taky hodně pomohlo, že jsme nemuseli volat na výpomoc nikoho z cizí kapely. Barytonista byl sice z Moravského Písku, ale byl to výborný a velice obětavý muzikant, a tak

jsme získali nejen dobrého muzikanta, ale i dobrého kamaráda. Jmenoval se František Hrabec a hrál s námi od 11. 11. 1978 do 22. 11. 1980. Pak se mně podařilo přivést do Rozmarýnky Miroslava Janču z Dolního Němčí, který hrál tenor i bariton. Byl to můj kamarád z práce a hrával s námi od 2. 8. 1980. Hrával s námi mnoho let a byl to nejen výborný muzikant, ale taky výborný kamarád. Spřátelili jsme se s ním i s jeho manželkou. Já, Jenda Galuška, Jindra Páč i naše manželky jsme se velice často navštěvovali. Bohužel osud mu nějak nepřál. Jeho otce zabil v družstvě býk a brzy zemřel i jeho tchán a nakonec i Mirek poměrně mladý těžce onemocněl. Ještě s námi oslavil 30. výročí založení Rozmarýnky v roce 2007 a později ve věku 61 let zemřel.

Na pohřbu mu hrálo kolem padesáti muzikantů z celého okolí. S jeho manželkou se setkáváme a navštěvuje dodnes. Moje i Galuškova rodina.

Jsou to smutné vzpomínky, ale bohužel život je už takový. Teď zpět k začátkům Rozmarýnky. Jak už jsem napsal, měli jsme hned od vzniku Rozmarýnky velké úspěchy a byli jsme velice oblíbení doma i v okolí.

Přehlídky a soutěže Rozmarýnky

Zúčastňovali jsme se mnoha soutěží a přehlídek. Získali jsme mnoho ocenění a cen. To, co jsem si kdysi přál, když jsem viděl u Jana Hluckého diplomy a ocenění, abychom je získali taky, se naplnilo. Podařilo se nám jich získat několikanásobně tolik. Kapelník Žajdlík je měl vystavené v průjezdu jeho domu, který sloužil jako vchod do jeho domu a celé dvě stěny byly ověšeny diplomy a cenami, které Rozmarýnka získala při různých soutěžích a přehlídkách. Když se nás nebo kapelníka po soutěžích, na kterých jsme uspěli, ptali pořadatelé nebo soupeři, kolik máme v muzice profesionálních muzikantů a dostali pravdivou odpověď, že ani jednoho, nechtěli věřit.

Musím podotknout, že úspěchy jsme taky získávali u diváků i svou temperamentní a veselou hrou. Stejně jako bývalá Kaucova a Žajdlíkova kapela. Hráli jsme buď v našich krásných krojích, nebo v uniformách (ve vestách), které jsme si vymysleli a nechali ušít. Také díky tomu jsme byli oblíbení. Byly tak hezké, že ještě dneska, po 39 letech, jsem hezčí neviděl,

i když je jich dnes k vidění mnoho. Pořídili jsme si také krásné obleky. Strojili jsme se podle toho, k jaké příležitosti jsme hráli. Musím taky poděkovat našemu zřizovateli. Tím bylo ze začátku JZD Ostrožská Lhota a pak JZD Mír Uherské Hradiště, které jsme výborně reprezentovali. Ti naši muziku za to hojně podporovali.

Zúčastnili jsme se mimo jiné těchto soutěží a přehlídek:

Národní přehlídka dechových orgestrů JZD-LIPOV – 1979

Krajská přehlídka dechových hudeb – Zbraslav, okres Brno-venkov – 1978

Kde všude jsme hrávali

Samozřejmě jsme hodně hrávali doma v Ostrožské Lhotě, bylo to téměř na všech akcích, které se u nás udály. Hody, dožínky, vinobraní, plesy, svatby, pohřby, různé akce zřizovatele, dobírky, První máje, výročí osvobození, MDŽ, různé náboženské akce, odchod branců na vojnu, fašank, prostě skoro všude. Mimo naši obec jsme hrávali na hodech, na přehlídkách dechovek, na soutěžích, na setkání Lhot a Lehot a taky na oslavách různým podnikům. Samozřejmě že i venku jsme hrávali na plesech a na různých akcích. Hráli jsme taky na mnoha soutěžích a přehlídkách, dokonce na 20. jubilejním Kmochově Kolíně. Taky jsme hráli v tehdejší východním Německu a také v Rakousku. Při tomto velkém množství her jsme navázali mnoho přátelských vztahů a tím získali mnoho přátel i obdivovatelů.

Jak jsme hrávali fotbal proti kapele Madison

Na některých velkých akcích jsme se setkali taky s tehdy velice populární skupinou Madison. Ve hře jsme se střídali, aby mohli lidi tančit na dechovku, ale i na moderní muziku.

Diváci a pořadatelé byli velice spokojeni, poněvadž návštěva těchto akcí, pokud se vydařilo počasí, bývala veliká. Bývalo to totiž venku, ne v sále. Většinou na hřištích nebo u Antoníčka a na podobných místech. Jelikož v té době byly obě muziky hodně populární a dobře jsme hráli a zpívali, tak jsme

Jak jsme hráli fotbal proti kapele Madison. Stojí zleva: Antonín Bartoš, Václav Hájek, Josef Lopata, Silvestr Malušek, Jan Hyrák, Antonín Křápek, Jan Turčinek. Sedí zleva: Josef Maluš, Jiří Bartoněk, Jan Galuška.

se spřátelili. Dokonce jsme proti sobě odehráli několik fotbalových utkání. Bylo to většinou u příležitosti výročí některé z muziky nebo nějaké oslavy. A po utkání jsme ještě i zahráli. Byla to většinou velká zábava pro mnoho diváků, kteří na tato utkání a následující zábavu chodili. Měli jsme vždy i zdravotní službu, kterou vykonávaly naše zpěvačky a tohoto úkolu se vždy zhostily na výbornou a všechny úrazy a bolesti vždy vyléčily hned na hřišti. Na to měly jen jeden univerzální lék – *slivovicu*. Většinou Rozmarýnka tato utkání prohrála, poněvadž jsme měli o něco starší hráče, kteří sice kdysi fotbal docela dobře hrávali, ale to měli o několik desítek kilogramů a roků míň. Navíc Rozmarýnka stavěla své mužstvo jen ze svých muzikantů. Hrál i kapelník Franta Žajdlík. Madison si do svého mužstva mohl postavit i několik svých příznivců a většinou to byli bývalí fotbalisté, kteří byli i o deset roků mladší než my. Muzikantů Madisonu bylo totiž i se zvukařem tak pět, šest. Bývaly to vynikající akce, jen jsme měli obavu, aby se někdo vážněji nezranil, což se naštěstí nikdy nestalo.

Chvalčov – skvělé přivítání a pohoštění

Velice rádi jsme taky hrávali ve Chvalčově u Svatého Hostýna. Jezdili jsme tam hrát každý rok. Bývala to akce lidové strany, jejímž předsedou nebo funkcionářem byl pan Rychlík, který pocházel z Ostrožské Lhoty a každoročně pořádal autobusový zájezd na pouť k Svatému Antonínku. Bývala to pro nás i naše manželky ohromná akce. Pořadatelé si totiž vyžádali, abychom k nim vždy vzali i své manželky. Dá se říct, že většinou tam, kde jsme hrávali už několikrát, nás měli rádi, ale takové prostředí, které nám vždy vytvořili ve Chvalčově, jsme nikdy nikde neměli.

Pro naše manželky připravili vždy pod podiem řadu stolů, kde je posadili a na těch stolech bylo takové pohoštění, které není ani na svatbě. Manželky pořadatelů napekly zákusky, koláčky, maso, nasmažily řízky a nachystaly různé dobroty. Všechno to bylo vynikající a na trubičky, které tam jedna z nich pekla, musela našim manželkám dokonce napsat i recept.

Než jsme začali hrát, tak opona na pódiu, kde jsme měli hrát, byla zatažena. A tak jsme se v klidu připravili. Naše manželky pořadatelé posadili pod podium k těm plným stolům, opona začala stoupat a my jsme začali hrát vždy nějakou krásnou svižnou polku. Později, když nám Blahoslav Smišovský složil krásnou polku „Rozmarýnka“, tak jsme začínali s ní. Všichni lidi povstali, a když jsme dohráli a dozpívali, tak nás přivítali bouřlivým potleskem. Nikde jinde jsme takové přivítání nezažili. My jsme se jim za to snažili hrát co nejlépe a to, co oni chtěli. A jednou jsme je překvapili takovou scénkou, že jsme začali hrát pochod a muzika při hraní začala odcházet z podia ven, až zůstal jen bubeník a ten sám hrál dál a z jiných dveří se začali zase muzikanti za stálého hraní po jednom vracet na pódium a pochod společně za stálého potlesku dohráli. Mělo to velký úspěch. Hráli jsme jim samozřejmě polky, valčíky, ale taky tanga, mazurku, žabičku a hodně písniček lidových tzv. *zpaměťovek*. Klarinetisté hráli k těmto písničkám v sále mezi lidmi a lidi se ohromně bavili. Nám se v takovém prostředí ohromně hrálo. Všichni jsme byli spokojeni a pořadatelé si nás objednali vždy už na příští rok.

Pohoštění, které pro naše manželky pořadatelé připravili, kterého vždy ještě mnoho zůstalo, nám manželky pořadatelů nabalily domů.

S některými pořadateli jsme se někdy setkali i na pouti u Antoníčka. Na takové akce nelze ani po mnoha letech zapomenout.

Jak jsme hráli na Moravském plese v Praze

Jednou jsme dostali pozvání na hraní na Moravském plese v Praze v Lidovém domě. Nevím, kdo nám tuto velkou akci zařídil, možná lidová strana v Ostrožské Lhotě. Samozřejmě jsme ji rádi přijali. Pilně jsme nacvičovali, abychom co nejlépe reprezentovali Lhotu. V Lidovém domě v Praze jsme už někteří hráli s Kaucovou dechovkou a měli jsme tam velký úspěch.

Pokud si dobře vzpomínám, tak jsou tam tři sály a ve všech hrála nějaká hudba. My jsme hráli v největším.

Byli jsme samozřejmě oblečeni v krásných lhotských krojích. Měli jsme obavy, co máme hrát, abychom tanečníky, diváky a posluchače zaujali. Nakonec jsme se dohodli, že budeme hrát, zpívat a chovat se jako doma. Hráli jsme všechno: polky, valčíky, také tanga, mazurku. Zkrátka všehochuť, aby si každý našel to, co má rád. Zkusili jsme i *zpaměťovky* a sborový zpěv a zjistili jsme, že s námi zpívá celý sál a že se lidé ohromně baví.

Když jsme na podiu zpívali i nějaké moravské písničky bez hraní, tak se přidal hned celý sál, poněvadž v sále byli převážně Moraváci. Když jsme se po skončení plesu loučili, pořadatelé i účastníci plesu nám velice děkovali za naši hru i zpěvy, které jim připomínaly plesy doma na Moravě. Měli jsme radost a domů jsme odjížděli spokojeni. Dokonce to někdo i natočil, a tak jsme se viděli i v televizi.

Dvacátý – jubilejní Kmochův Kolín 1982

V roce 1982 jsme dostali pozvání na účinkování na 20. jubilejním Kmochově Kolíně. Pokud si vzpomínám, tak nám toto pozvání předali muzikanti hlucké dechovky Šarovec, kteří už v Kolíně účinkovali.

Kmochův Kolín se pořádal každý rok a bývala to velká akce, kde účinkovalo vždy několik dechovek. Hlučtí muzikanti byli požádáni pořadateli, aby jim doporučili nějakou kvalitní moravskou krojovanou dechovku, poněvadž na 20. jubilejní Kmochův Kolín chtěli zvýšit počet dechovek, aby tato jubilejní akce byla ještě slavnostnější. Hlučané jim doporučili Rozmarýnku. (Tady se ukázalo, že naše předsevzetí, které jsme si dali při vzniku Rozmarýnky, že se ke všem okolním hudbám budeme chovat přátelsky a nedopustíme, aby mezi námi a okolními hudbami vzniklo nepřátelství, padlo na úrodnou půdu.)

Začali jsme zase pilně nacvičovat program na tuto velkou akci. Taky jsme pilně cvičili pochody, hlavně všechny Kmochovy, které jsme byli schopni zahrát i bez not. Po příjezdu do Kolína jsme se ubytovali, poobědvali, oblekli si kroje a odpoledne jsme na určeném místě koncertovali. Po koncertu jsme měli chvíli volno, pak jsme povečeřeli a večer jsme hráli k tanci. Tam jsme se střídali s dalšími kapelami. Musím přiznat, že jsme svým temperamentním podáním, pestrostí skladeb, které jsme hráli a zpívali a taky našimi krásnými kroji na sebe upoutali velkou pozornost.

Kmochův Kolín

Samozřejmě, že tam byly i další hudby. Pokud se pamatuji, tak tam byly nějaké vojenské dechovky, pak ze známých dechovek to byli Bojané, Šarovec a ještě jiné kvalitní dechovky, ale odkud byly, to už nevím. Každá dechovka měla určené své stanoviště, kde účinkovala, s některými jsme se setkali až při závěrečném monstrkoncertu.

V neděli asi od deváté ráno jsme se všechny hudby seřadily do průvodu a postupně jsme vycházely. Ulice, kterými jsme procházeli, byly lemovány velkým množstvím diváků, přišli jsme až ke Kmochovu pomníku. Tam jsme si poslechli projev k uctění Kmochovy památky. Pak zahrála vojenská hudba a muziky se rozešly na oběd. Kolem druhé hodiny se všechny hudby sešly na náměstí, kde je pořadatelé umístili na určené místo, kde budou při monstrkoncertu. Pro muzikanty bylo vytvořeno pódium a před ním bylo malé pódium pro dirigenta. Nebylo to ale dobré prostředí pro takové množství muzik a muzikantů, což se ukázalo při nácviku monstrkoncertu, ale nedalo se s tím nic dělat. Muziky byly od sebe daleko, neslyšely se ani na sebe neviděly.

Všechno to měl uřídit vojenský dirigent, který byl od některých muzik ale dost daleko.

Uprostřed tohoto uskupení stali Bojané, z jedné strany stál Šarovec a z druhé strany Bojanů naše Rozmarýnka. Pak na každé straně stály ostatní muziky. Naše kapela, Bojané a Šarovec hráli uprostřed – asi kvůli krásným krojům.

Hrály se samozřejmě Kmochovy pochody. Ze začátku se hrálo celkem dobře a tempo se i za těchto špatných podmínek netrhalo. Muziky musely bedlivě sledovat dirigenta, poněvadž se s muzikami na druhém křídle vůbec neslyšely. Ale po nějaké době pozornost trochu opadla a tempo se začalo trhat, což okamžitě zaregistroval dirigent a usilovně se snažil tempo u všech muzik sjednotit, ale nedařilo se mu to a zavánělo to katastrofální ostudou, že se úplně přestane hrát. Tu ale zasáhli kapelníci hudeb, které byly uprostřed. Rozmarýnky, Bojanů a Hlučanů, vyskočili před své muziky, zakřičeli na své muzikanty „forte“, tyto tři muziky začaly opravdu hrát silně, což okamžitě zaregistrovaly sousední muziky, a tak se tempo sjednotilo a v pořádku se pochod dohrál. Toto všechno s úlevou sledoval dirigent a zaregistrovali to

i diváci a muziky odměnili velikým potleskem. Pozornost všech se okamžitě zvětšila, koncert se i přes nepříznivé podmínky dohrál. Po ukončení koncertu za námi přišel hlavní dirigent a poděkoval nám, že jsme prakticky zachránili koncert od ostudy.

Sraz Lhot. Rok 1987 – Lhota u Mělníka

Rozmarýnka se taky několikrát zúčastnila setkání Lhot, které se v roce 1987 konalo ve Lhotě u Mělníka. Na toto setkání si pamatuji velice dobře, poněvadž jsme se tam spřátelili s velice kvalitní hudbou Přívorankou. Naše přátelství přetrvalo mnoho let.

Jak toto přátelství vzniklo? Marie Šálková, která každoročně organizovala účast Ostrožské Lhoty na setkání Lhot, nás požádala, jestli by s nimi mohla jet Rozmarýnka na setkání do Lhoty u Mělníka. My jsme na tento termín neměli domluvenou žádnou akci, tak jsme se rozhodli, že na toto setkání pojedeme. Když jsme tam přijeli, tak jsme se ubytovali a už odpoledne jsme se zúčastnili soutěže ve zpěvu. Asi sedm členů Rozmarýnky utvořilo mužský pěvecký sbor a přihlásili jsme se do soutěže, ve které jsme zvítězili.

Pamatuji si, že jsme zpívali písničku *Morava, krásná zem*. Od čtyř odpoledne jsme již měli koncertovat společně s hudbou Přívorankou. Název hudby nám nic neříkal, zkrátka jsme ji neznali ani jsme o ní nikdy neslyšeli. Oblekli jsme se do našich krásných stejnokrojů a pořadatelé nás odvedli na místo, kde jsme měli hrát. Bylo to velké travnaté prostranství, kde byl taky parket na tančení. Před parketem bylo podium vytvořené ze dvou traktorových vleček, na kterých už seděla a hrála Přívoranka. Když jsme je chvilku poslouchali, tak jsme hned poznali, že je to velice kvalitní muzika. My jsme měli přichystané židle vedle tohoto improvizovaného pódia, což mě velice naštvalo a řekl jsem našemu kapelníkovi, že tam nemůžeme hrát, že bychom tam vypadali jak chudí příbuzní. Řekl jsem mu, že jdu za tou Přívorankou a nějak se s nimi domluvím. Tak jsem šel za nimi na pódium a zeptal jsem se, kdo že je kapelník. Řekl jsem mu, že se nám nelíbí, jak nás pořadatelé umístili, a že bychom se s nimi chtěli domluvit, jestli bychom se při hraní mohli na pódiu střídat. On to pochopil, a tak jsem domluvil, že se budeme po hodině střídat a že můžeme používat i jejich aparaturu a mikrofony.

Když jsme odehráli první skladby, tak jsme viděli, že jsme se jim svojí temperamentní hrou i zpěvem zalíbili a hned za námi na pódium přišli a vyptávali se nás, odkud jsme. Taky nám řekli, že se jim naše hra i zpěvy velice líbí. My jsme jim zase pochválili jejich muziku a zpěvy, a tak jsme si padli hned při prvním setkání do oka a čím víc jsme se poznávali, tím více v nás narůstalo přání pozvat je k nám. To se uskutečnilo, oni pak zase pozvali nás k nim. Tak vzniklo dlouholeté přátelství. Pořadatelům ve Lhotě u Mělníka i jiným účastníkům jsme se taky líbili, získali jsme první cenu ve zpěvu, a tak jsme spokojeně odjeli domů.

Jak pokračovalo naše přátelství s Přívorankou. Hrála ve lhotské hale

Této akci jsme udělali pořádnou reklamu, když jsme zahájili předprodej, tak jsme zjistili, že zájem o vstupenky je obrovský. Takže jsme museli stoly i židle přivézt nejen ze sálu Na Obecním, ale i z jídelny družstva a z Uherského Ostrohu. Jelikož my jsme museli taky hrát, museli jsme zajistit mnoho pořadatelů, kteří by nám pomohli tuto akci zvládnout. Naštěstí nám byli ochotní pomoci Svaz žen, hasiči, Sokoli a další složky. Museli jsme zajistit mnoho jídla a pití. Já jsem posháněl taky mnoho cen do tomboly. Vše

Sraz Lhot v roce 1987. Na společné fotce Rozmarýnka, Přívoranka a manželky muzikantů.

to dalo mnoho práce a měli jsme s tím hodně starostí. Ještě jsme jim museli samozřejmě zajistit i ubytování, ale s tím nám pomohlo naše družstvo. Akce to byla výborná, poněvadž Přívoranka nebyla jenom dechovka, ale ze svých členů měla vytvořenou i malou taneční muziku, takže hrála všechno. Návštěva byla obrovská a sportovní hala byla plná. Jelikož všeho bylo dost, občerstvení i cen v tombole a muziky byly výborné, tak všichni návštěvníci i muzikanti byli velice spokojeni. Když jsme se v neděli s Přívorankou loučili, byli velice spokojení a dojatí a říkali, že na takové akci a takovému obecenstvu ještě nehráli. Tak jsme byli spokojeni i my. Muzikanti Přívoranky zase pozvali nás k nim a my jsme jim slíbili, že rádi přijedeme. Horší to ale bylo v pondělí ráno, když jsme museli všechno uklízet. Jako první jsme museli odvážet stoly a židle, jelikož ty byly půjčeny z jídelen družstva a oni je k obědu už potřebovali. Nakonec jsme ale všechno stihli.

Měli jsme toho plné zuby, poněvadž na ten úklid už nás bylo málo. Když jsme ale tuto akci později hodnotili, tak jsme konstatovali, že to za tu námahu stálo. Ještě jedna poznámka k této akci. Vzpomínám si, že tehdy jsme poprvé slyšeli hrát polku *Pivovarské koně,* která se nám velice zalíbila, když ji Přívoranka u nás hrála. Později nám ji poslali a my jsme ji začali hrávat a brzy už ji pak hrála každá muzika.

Kapela Přívoranka byla převážně složená z profesionálních muzikantů. Členové kapely byli také tehdy populární Kučerovci.

Rozmarýnka na návštěvě u Přívoranky. Vzali jsme i manželky

Příští rok jsme dostali na oplátku pozvání od Přívoranky. Na jejich přání jsme museli vzít s sebou i naše manželky. Ubytování nám zajistili v objektu JZD, poněvadž jako zřizovatele měla Přívoranka tak jako my družstvo. Požádala nás, abychom si vzali mimo své stejnokroje i naše lhotské kroje. Zařídili jsme si družstevní autobus, kroje dali do kufrů a vydali se na cestu k Mělníku. Tam nás už čekali muzikanti a jeli jsme se ubytovat do areálu nějakého družstva.

Po ubytování a večeři nás muzikanti seznámili s programem naší návštěvy. Večer jsme měli hrát v nějaké velké hale, měli jsme se střídat s Přívorankou.

Hala, kde jsme hráli, byla obrovská, kolem dokola měla přísálí a nahoře po obou stranách byl velký balkon. Rozmarýnka, která byla oblečená v krásných lhotských krojích, se připravila na pódiu za zataženou oponou. Když se opona zvedla, tak jsme začali hrát naši polku Rozmarýnka, kterou pro nás složil Blahoslav Smišovský. Když Rozmarýnka dohrála a zpěvačky, které byly samozřejmě taky v našich krojích, dozpívaly, ozval se v sále obrovský potlesk, který trval několik minut. Všichni diváci vstali a tleskali nám vestoje. Když nás pak muzikanti oficiálně představili a přivítali, ozval se zase velký potlesk. Pak jsme se střídali ve hraní s Přívorankou.

My jsme hráli úplně jiný repertoár než Přívoranka. Oni hráli výborně taky, ale byl to typický český repertoár. My jsme hráli tak, jak jsme hrávali. Vesele a pestře. To znamená, že jsme nehráli jen polky a valčíky, ale také tanga, waltz, mazurku a taky jsme hodně hráli i moravské a české písničky bez not z hlavy. Přitom jsme sborově zpívali a tím jsme v sále vytvořili ohromnou náladu. Diváci taky obdivovali naše kroje. Když jsme nehráli a pohybovali se po sále i mimo sál, tak hlavně ženy, které nás viděly, tak za námi chodily a prohlížely si vyšívání a celý kroj zblízka. Některé se i dovolily a šahaly si na výšivky i na naškrobené košile. Nejvíc je lákaly krásné kroje našich zpěvaček.

Na náš popud jsme i s Přívorankou udělali velký kruh v sále a zahráli jsme a taky zazpívali písničku *Ta naše písnička česká* a pak taky písničku *Morava, krásná zem*. Mělo to obrovský úspěch. Všichni lidé stáli a zpívali s námi, a když

jsme dohráli, tak nám zase dlouho tleskali. Měli jsme z toho velkou radost a naše manželky snad také pocítily hrdost, že nás lidi mají rádi a obdivují nás, jak umíme hrát a zpívat. A snad i zapomněly na to, jak jim doma často chybíme a kolik práce za nás musí doma udělat, když my hrajeme. Dokonce jsme si s našimi manželkami i zatančili, když hrála Přívoranka. Tak jsme hráli asi do dvou hodin do rána. Pak jsme se rozloučili se všemi, co tam byli, a odjeli jsme se trochu vyspat.

Někteří naši muzikanti vyhráli i ve velice bohaté tombole, která měla více než tisíc cen. Kolem deváté ráno jsme posnídali a ve dvacnáct jsme společně s Přívorankou poobědvali. Pak jsme společně s muzikanty Přívoranky i s jejich manželkami besedovali, popíjeli a zpívali asi do pěti. Při odjezdu jsme se loučili jako dobří přátelé. Byl to velký zážitek pro nás i naše manželky, na který jsme ještě dlouho vzpomínali.

Členové Přívoranky byli i populární Kučerovci. Byla to poloprofesionální kapela

Hudba Přívoranka nebyla složena jen z amatérských muzikantů jako naše Rozmarýnka. Všichni jsme chodili každý den do práce a po příjezdu z práce nás čekala další práce zase doma. Ráno jsme vstávali před pátou hodinou, protože v šest už *se dělalo*. Muzice jsme mohli věnovat jen večery. Někteří z nás ale pracovali i na odpolední směně, takže na zkoušky s muzikou toho času moc nebylo.

Přívoranka na rozdíl od nás byla složena většinou z muzikantů, kteří se živili hudbou. Někteří byli po velkou část roku na lodích, kde hráli a zpívali cestujícím. Někteří byli přímo profesionální hudebníci a živili se jen hudbou. Členy Přívoranky byla taky tehdy i dnes velice oblíbená skupina „Kučerovci“, kteří hráli velice oblíbenou písničku *Cucurrucucu* a byli mezi nimi i nějací výborní amatéři, ale těch byla menšina. Když byla Přívoranka v plném počtu, tak mohla hrát jako dechovka i jako taneční muzika s klávesami, saxofony, baskytarou, pak se z nich mohla vytvořit skupina Kučerovci. Měli mezi sebou velice dobré zpěvačky i zpěváky. Zkrátka a dobře byla to muzika na profesionální úrovni a mohla hrát jakékoliv skladby. Byla to muzika, která

v okolí Mělníka neměla konkurenci a asi by neměla v tu dobu konkurenci ani u nás (mimo dechovek profesionálních, které v tu dobu vznikaly, např. Moravanka, Mistříňanka a další). Měli ale taky své problémy. V letním období jich několik bylo na lodích a Kučerovci měli taky mnoho akcí. I při všech těchto problémech byli vždy schopni postavit velice kvalitní dechovku. A my jsme byli rádi, že máme navázané přátelství s takovou kvalitní muzikou.

Přívoranka opět ve Lhotě a také v blatnickém vinném sklepě

Domluvili jsme se se Svazem žen, ten uspořádal zábavu, na které Přívoranka v naší Lhotě hrála. Bylo to zase ve sportovní hale, aby se tam vešlo víc lidí. My jsme i s manželkami byli už jen na zábavě, abychom si s nimi mohli taky někdy zatančit. Nálada byla zase výborná, na zábavě byla velká návštěva. Přívoranka předvedla všechno, co dokáže. Hrála dechovku, pak předvedla svou taneční muziku a pak se předvedli i Kučerovci. Tanečníci, kterých byla plná hala, byli velice spokojeni, poněvadž ve Lhotě hrávala převážně jen dechovka a tady měli všehochuť a ve výborném provedení. Všichni byli moc spokojeni. Muzikanti Přívoranky, pořadatelé zábavy i my, členové Rozmarýnky. Dokonce i naše manželky, které si konečně mohly na zábavě i zatančit a nejen se dívat, jak jiní tančí. Navíc jsme neměli žádné pořadatelské starosti a mohli jsme si i popovídat s kamarády. Ubytování i s jídlem jsme jim zase zajistili v našem zemědělském družstvě.

Na druhý den jsme měli v Blatnici zajištěný velký vinný sklep. Vzpomínám si, že to bylo u Budařů. Po obědě jsme přijeli autobusem Přívoranky do Blatnice. Přivítal nás pan Budař, který mimochodem také dobře zpíval, zavedl nás do svého vinného sklepa. Tam jsme si posedali ke stolům a naše zpěvačky daly na stoly to, co jsme si připravili předem. Něco od masa, klobásek, sýr, výborné koláčky, které nám napekla paní Gotwaldová, taky nějaké vody. Pan Budař, když viděl takovou muzikantskou návštěvu, tak dal na stůl to nejlepší víno, jaké měl. Ono totiž kolem Mělníku se pěstuje taky hodně vína a muzikanti z Přívoranky většinou vínu rozuměli. A po ochutnání a společném přípitku panu Budařovi řekli, že takové dobré víno ještě nepili. Pana Budaře to velice

potěšilo. Pak se povídalo, popíjelo a hlavně zpívalo. Nálada byla vynikající a ani jsme se nenadáli a byl večer. Muzikanti z Přívoranky si zakoupili od pana Budaře nějaké víno domů. Pan Budař nám při loučení řekl, že už měl ve sklepě velice moc hostů, ale nikdy to nebylo tolik dobrých zpěváků, s kterými by si tak výborně zazpíval. Při loučení nám muzikanti z Přívoranky velice děkovali za pohoštění i za akci ve sklepě a říkali, že budou velice dlouho vzpomínat, jelikož takovou akci ještě nezažili. My jsme byli taky spokojeni, že se nám tato akce vydařila.

Pak už jsme ale spolu nikdy nehráli. Byli jsme sice ve spojení, někdy jsme si telefonovali nebo psali. Dokonce mně i kapelníku Žajdlíkovi sehnali v Praze plynový sporák. U nás ve Lhotě byl zaveden plyn, ale nemohli jsme v tu dobu nikde plynový sporák sehnat. Takže nám ho kamarádi z Přívoranky sehnali až v Praze a přivezli nám ho až domů. Takoví jsme byli přátelé. Pak jsme se s několika z nich ještě viděli u nás ve Lhotě při oslavě 150 let dechovky v Ostrožské Lhotě. Několik z nich nám přijelo poblahopřát k tomuto výročí. Pak už jsem mnoho z nich neviděl, ale nikdy jsem na toto přátelství nezapomněl.

Známý skladatel Blahoslav Smišovský učil na lhotské škole

Blahoslav Smišovský se narodil 8. 3. 1931 v obci Dolní Cerkev na Českomoravské vrchovině. Jeho matka byla výborná zpěvačka a otec výborný bubeník. Jeho starší bratr hrál na bicí a housle. Blahoslav začal již jako malý kluk hrát na malý bubínek ve výborné Konířově kapele. Pak se naučil hrát na housle, harmonium a později ještě na harmoniku, trombon a baskřídlovku. Na gymnáziu se ještě naučil hrát na basu a klavír. Jako desetiletý napsal svou první skladbičku s názvem *Šípkový květ*.

Hudbu a český jazyk studoval na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Na základní vojenskou službu nastoupil do Jičína a po roce byl odvelen do Bzence, kde poznal jiný hudební svět. *Cimbálovku*, moravskou dechovku, pěvecký a chrámový sbor.

Toto všechno, co jsem o Blahoslavu Smišovském zatím napsal, je z internetu. Nikde se o něm ale nedočtete, že 1. 9. 1957 nastoupil na Základní školu v Ostrožské Lhotě, kde učil český jazyk a hudební výchovu šestou až osmou třídu. Já jsem v tomto roce, co ve Lhotě nastoupil, chodil do sedmé třídy, a tak si ho velice dobře pamatuji, jako by to bylo dnes. Představila nám ho tehdejší ředitelka lhotské školy paní Daňková, která žila ve Strážnici. Blahoslav Smišovský byl mladý, vysoký s černou a hustou kudrnatou hřívou vlasů. Zkrátka velice hezký mladý učitel, který se musel líbit každé dívce. Učil ve Lhotě podle školní kroniky pouze jeden školní rok, ale zanechal po sobě velice dobrou stopu. Změnil úplně vyučování hudební výchovy a zpěvu. Do té doby, než Smišovský přišel do Lhoty, učil hudební výchovu každý učitel a hodiny zpěvu vypadaly podle toho, jaké zájmy učitel měl. V tu dobu u nás učilo hodně mladých učitelů a učitelek, kteří k nám nastoupili ihned po vystudování. Vzpomínám si, že nás učil hudební výchovu mladý učitel, který za Lhotu hrával fotbal a my kluci jsme ho měli velice rádi, protože jsme v hodině zpěvu chodili hrát fotbal a holky zase hrály vybíjenou nebo něco podobného.

Školní výlet 7. a 8. třídy, kterého se zúčastnil jako učitel Blahoslav Smišovský. Horní řada - poslední vpravo. Antonín Bartoš je ve druhé řadě, druhý zleva.

Když nás měl na hudební výchovu jeden starší učitel, který dříve byl ředitelem školy, tak nás zase často v hodině zpěvu zaměstnával prací. Štípali jsme mu dřevo a děvčata ho uklízela. Pro zajímavost popíšu jednu takovou situaci. Blížil se konec roku a my jsme měli hodinu hudební výchovy. Tento tehdy už starší učitel přišel do třídy, nakreslil na tabuli notovou osnovu, kde napsal několik not a začal nás zkoušet. Kdo jakou známku dostal, tak takovou měl dostat i na vysvědčení. Byla to pro nás katastrofa. Nikdo ze třídy, teda mimo dvou, co chodili do Uherského Ostrohu do hudebky, zatím noty neviděl, a tak jsme všichni měli mít na vysvědčení z hudební výchovy pětku. Učitel nám nakonec řekl, že budeme po škole, dokud se noty nenaučíme. Tak jsme tedy celá třída byli po škole. Asi za půl hodiny se přišel učitel zeptat, jestli už umíme poznávat noty. Nic jsme neuměli, protože nám nic nevysvětlil. Učitel nám potom řekl: „To nemá cenu, stejně byste se za tu chvíli nic nenaučili. Když mně ale kluci posekají dřevo, co máme na dvoře, a děvčata je poskládají, tak budete mít na vysvědčení všichni dvojky, ale nikomu to nesmíte říct."

A tak nějak probíhaly hodiny hudební výchovy. Musím ale dodat, že někteří učitelé nám někdy zahráli i na housle nějakou písničku a my jsme si zazpívali, ale to se nám stalo málokdy.

Příchodem Smišovského se situace úplně změnila. Vybral si z každé třídy žáky, kteří uměli zpívat, a vytvořil pěvecký sbor a hodiny zpěvu začaly být opravdu hodiny zpěvu. Vzpomínám si, jako by to bylo dnes, jak nás chtěl naučit milovat i vážnou hudbu. Jednou Smišovský přinesl do hodiny školní kufříkový gramofon a dvě gramofonové desky. Jedna byla polka *Fůra slámy* a na druhé byl nahraný nějaký koncert vážné hudby. Jako první nám přehrál polku *Fůra slámy* a pak nám přehrál část toho koncertu vážné hudby. Obě desky dal vedle sebe na stůl a zeptal se nás, která se nám líbila. Všichni Lhoťané byli odchovaní dechovkou, v tu dobu byly ve Lhotě minimálně dvě, a tak jsme všichni řekli, že se nám líbila víc *Fůra slámy*. Smišovský pak vzal desku s *Fůrou slámy* a na stupni ji rozšlapal a řekl nám, že taková hudba je podřadná. Kvalitní, že je hudba na té druhé desce. Nás to ale nezměnilo a život na moravském Slovácku Smišovského po čase změnil tak, že se stal jedním z nejoblíbenějších hudebních skladatelů v celém tehdejším Československu. A byl a je i dnes velice oblíbený v Holandsku, v Německu i v USA. A jeho

Blahoslav Smišovský (v brýlích) při jedné z našich akcí, které se jmenovaly Večery při dechovce. Některé skladby sám dirigoval.

skladby rády hrají všechny dechovky.

Je jen velká škoda, že ve lhotské škole učil jen jeden školní rok 1956/57. Školní rok 1957/58 učil v Uherském Ostrohu. Pak učil v roce 1959 v Jihlavě a v letech 1960-64 ve Bzenci a v roce 1966 znovu v Uherském Ostrohu.

Podle toho, jak střídal školy a města, kde učil, tak asi hledal vhodný byt, kde by mohl bydlet a založit rodinu. Nakonec se usadil v Uherském Ostrohu, kde si postavil dům, oženil se a s manželkou Věrou, měli spolu dvě děti: syna Petra a dceru Věru. Jeho syn Petr hrál na bicí a dcera Věra je výborná zpěvačka.

Jak začala spolupráce Rozmarýnky a Blahoslava Smišovského

Ta spolupráce částečně začala už s Kaucovou dechovkou a po sloučení a vzniku Rozmarýnky se naše spolupráce ještě zvětšila. Bylo to kolem roku 1970.

Jednou Kaucova kapela, v níž jsem hrál, hrála na plese v Uherském Ostrohu, a když jsme dohráli sadu a měli jsme krátkou přestávku, uviděl jsem z pódia, že k nám jde Blahoslav Smišovský. Už jsem ho několik let neviděl, byl jsem tedy překvapený, že jde za mnou. Pokynul mně, abych za ním přišel. Sestoupil jsem z pódia a šel za ním. Podali jsme si ruce a navzájem se přivítali. Chtěl, abych ho zavedl za kapelníkem Kaucem a představil ho. Udělal jsem to. Kauc ho ale stejně znal ze Lhoty, kde jsme se spolu několikrát setkali na různých akcích, na kterých jsme hráli a Smišovský tam dirigoval pěvecký sbor.

Když si podali ruce, Smišovský ho pochválil, jak mu muzika dobře hraje a řekl Kaucovi, co by od nás potřeboval. Řekl mu, že složil polku a jestli bychom mu ji zahráli, aby si poslechl, jak ve skutečnosti zní. Kauce i mě to překvapilo, ale neměli jsme do toho moc velkou chuť. Hrát novou skladbu, kterou muzika ani neslyšela, ani neviděla, je ošidné i pro profesionální muziku. Pro takovou lidovou amatérskou kapelu, jakou jsme byli my, je to obzvlášť obtížné. Navíc to bylo na plese. Nakonec nás Smíšovský přemluvil, že je to lehká veselá polka, tak jsme řekli, že to zkusíme. Rozdali jsme noty muzikantům, aby si je dobře prohlédli, kde jsou třeba opakovačky. Pak jsme ji zahráli. Myslím, že na to, že jsme ji hráli poprvé, to bylo celkem slušně odehrané, neudělali jsme žádnou závažnou chybu. Jen nebyla zahraná tak suverénně a vesele, jak jsme ji pak hrávali a zpívali.

Smišovský byl spokojen, velice nám poděkoval a řekl, že tam ještě udělá nějaké malé úpravy a pak nám ji i s textem pošle. Tak se taky stalo, my jsme si ji pořádně nacvičili i se zpěvem a stalo se, že jsme asi jako první hráli jednu z jeho nejlepších polek *Ty falešná frajárko*. Musím dodat, že nám Blahoslav Smišovský zároveň s *Falešnou frajárkou* poslal taky valčík *Ospalý syneček*. Byl

také pěkný, ale i když se hrával, tak nějak neuspěl. Zato ale *Falešnou frajárku* hrají muziky dodnes, a to nejen v České republice.

Po vzniku Rozmarýnky mě napadlo, že bychom se mohli pokusit využít toho, že se já i Jenda Hyrák známe se Smíšovským, a navázat s ním nějakou spolupráci. Navrhli jsme to našemu kapelníku Františku Žajdlíkovi, ten samozřejmě souhlasil. Takže jsme si se Smíšovským pohovořili telefonem a ten nám navrhl, abychom ho navštívili. Domluvili jsme si termín, vzali jsme nějaké dárky: slivovici, víno a pro jeho manželku bonboniéru, a jeli jsme ke Smišovským. Ti nás už očekávali a pozvali nás do jejich domu. Pozdravili jsme Blahoslava i jeho manželku a předali jsme jim naše dárky od Rozmarýnky. Řekli jsme Smišovskému, že bychom s ním rádi navázali spolupráci a přitom jsme jim oběma vykali. Když jsme domluvili, tak se Smišovský usmál a řekl nám, že s námi bude rád spolupracovat a že by byl velice rád, kdybychom jim oběma tykali. Řekl také, že si mě i Jendu Hyráka dobře pamatuje ze školy a taky si dobře pamatoval, jak jsme mu přehrávali *Falešnou frajárku*. Smišovskému jsme měli říkat Slávku a manželce Věrko. To tykání nám ze začátku moc nešlo. Slávek, jak jsme mu měli říkat, přece jen už začínal být známý a uznávaný jako skladatel a pro nás byl už jakási osobnost. Takže jsme jim někdy tykali, někdy vykali, ale pak jsme si zvykli na tykání.

Když k nim začali jezdit muzikanti z Mistříňanky, Bojanů, Stříbrňanky a jiných kapel a my jsme se tam někdy s nimi sešli, tak se nám to zdálo nevhodné Smišovským tykat, a tak pokud tam někdo takový byl, tak jsme jim vykali a oni se tomu potom smáli.

Teď se vrátím k té naší první návštěvě. Požádali jsme Slávka, jestli by pro nás mohl napsat nějakou polku, kterou by nám věnoval, a aby měla název Rozmarýnka. Slávek nám slíbil, že se o to pokusí a také jsme se domluvili, že pokud budeme hrát nějaké koncerty, tak nám pomůže s nácvikem, také se jich zúčastní a oddiriguje. Smišovský nám nabídl, že nás seznámí s výborným konferenciérem Stanislavem Pěnčíkem z Hodonína. Pak nám na klavíru přehrál svoje nové skladby, které měl rozpracované, a řekl, že pokud je budeme chtít, že nám je dá, ještě než se začnou oficiálně prodávat.

Velice jsme Smišovským poděkovali za přátelské přijetí, pohoštění a za to,

že s námi chtějí spolupracovat a odjeli jsme velice spokojeni domů. Všechno, co nám Smišovský slíbil, do puntíku splnil. Napsal pro nás krásnou polku Rozmarýnka i s textem. Seznámil nás se Stanislavem Pěnčíkem z Hodonína. Byl to taky velice hodný a vstřícný člověk, vynikající konferenciér a taky textař. Navštívili jsme ho v Hodoníně a tam jsme se s ním domluvili, že pro diváky a posluchače ve Lhotě uspořádáme několik koncertů, kterým jsme pak dali název Večer při dechovce. Stanislav Pěnčík nám pomohl sestavit program a pak ho taky uváděl. Musím říct, že tak krásně, dojemně i vesele, jak on ke každé skladbě mluvil, jsem ještě nikoho mluvit neslyšel. Vzpomínám si, že tam vyprávěl i příběh, jak vznikla písnička. S nácvikem skladeb nám pomohl Smišovský a některé i dirigoval. Ostatní skladby dirigoval náš kapelník František Žajdlík.

Smišovský byl slavný skladatel. Spolupráce jsme si vážili

Všechny tyto večery při dechovce jsme zahajovali polkou Rozmarýnka, kterou pro nás složil Slávek Smišovský:

Rozmarýnka

Úsměv na tváři září, lúčka rozkvétá
a šťastnou chvíli bílým kvítkem proplétá.
Vzpomínky z mládí svádí až do rána tancovat.
Srdce se potěší, jen co uslyší Rozmarýnku hrát.

Při jednom z těchto večerů při dechovce jsme pozvali zpěváky manžele Mášovy z Kunovic, zpěváky z Hluku, z Ostrožské Nové Vsi a z Blatničky, kteří při Rozmarýnce zpívali svoje nejoblíbenější písničky. Hodně skladeb bylo od Smišovského.

Musím dodat, že tyto večery při dechovce byly velice oblíbené a nikdy v sále nezůstalo ani jedno místo neobsazené.

Spolupráce s Blahoslavem Smišovským fungovala, vždy když jsme ke Smišovským přijeli, tak nám Slávek přehrál, co nového složil. S manželkou nám to zazpívali, takže jsme vždy měli od něho něco nového, co jiné muziky ještě neměly.

František Žajdlík a jeho syn Pavel.

Smišovští měli dvě děti, syna Petra a dceru Věrku. Věrku jsme prakticky neznali, ale zato Petra velice dobře. Hrál na bicí a několikrát hrál taky s Rozmarýnkou. Věrka se provdala za Josefa Zámečníka. V roce 1991 vznikla výborná dechovka s názvem Frajárka Slávka Smišovského. Jejím kapelníkem byl manžel Věrky Smišovské (Zámečníkové) Josef Zámečník a oba s touto hudbou zpívají. Tato hudba je složena z muzikantů filharmonie Brno a bývalé posádkové hudby Brno. Hraje v ní také Jenda Broda a jeho manželka v této hudbě zpívá. Jenda Broda je mladším bratrem Rudolfa Brody z Ostravy, který sloužil s mým švagrem Jendou Galuškou v Holešově u posádkové hudby a několikrát hrál s Kaucovou kapelou. Byli jsme a jsme doposud velice dobří přátelé. Byli jsme i s manželkou u nich v Ostravě a v té době Jenda Broda začínal hrát na trumpetu. Jeho otec hrál na klarinet.

Spolupráce se Smišovským byla pro Rozmarýnku velice prospěšná. Všestranně nám pomáhal, nejen když ještě ze začátku nebyl tak slavný skladatel, ale i později, když k němu jezdili kapelníci nejlepších moravských dechovek jako Mistříňanky, Moravanky, Stříbrňanky nebo třeba Bojanů. Jeho skladby se proslavily i v zahraničí. Spolupracovalo s ním také velké množství nejlepších textařů z Moravy. Složil na míru taky skladby mnoha kapelám v okolí. *Rozmarýnku, Hluckou polku, Měšťanskou hospůdku, Ten ostrožský zámek* a spousty dalších. Neskládal ale jenom skladby pro dechovky. Složil i mnoho krásných písniček, kterým se říkalo „táhlice“. Mezi nejoblíbenější patří *Zahrada Moravy, Za tichú Moravú* a řada dalších krásných skladeb.

Velice jsme si této přátelské spolupráce se Smišovským vážili a jsme mu za ni velice vděční.

Blahoslav Smišovský to po vystudování asi neměl vůbec lehké. V krátké době přešel tolik škol, kde učil:

1956 – Ostrožská Lhota,

1957 – Uherský Ostroh,

1959 – Jihlava,

1960 – Bzenec,

1966 – Uherský Ostroh.

Nakonec se usadil v Uherském Ostrohu, pokud si vzpomínám, učil tam i v hudební škole.

Později si v Ostrohu postavil dům a tam žil až do konce svého života i se svojí manželkou.

Moravské Slovácko přijalo Smišovského za svého. Je autorem více než pětistovky skladeb. Psal pro dětské sbory, písně taneční i poslechové. Psal pro dechovou hudbu i taneční hudbu, psal pastorely, písně vánoční, chrámovou hudbu i texty. Spolupracoval asi s třiceti textaři a básníky. Známá jsou jména František Kožík, Růžena Sypěnová, Václav Babula, Václav Renč, Stanislav Pěnčík, Vladimír Salčák, Marie Kolomazníková a další. Některé jeho písničky téměř zlidověly: *Za tichú Moravú, Zahrada Moravy, Měšťanská hospůdka, Hodonínská bažantnica, Pod dubňanských horů* a hlavně jedna z jeho prvních polek *Falešná frajárka.*

Za svůj velice úspěšný skladatelský život získal mnoho ocenění: Řád Komenského, Zlatá nota, Zlatá deska (k životnímu jubileu), Čestné uznání za skladatelskou činnost.

Blahoslav Smišovský údajně k těmto oceněním řekl: **„Z každé této ceny mám velikou radost, protože když jsem to psal, vždy jsem si myslel: Bože, kéž to někoho potěší. A když to někoho potěšilo, co chcete víc.“**

Nejvíc by asi Slávka Smišovského potěšilo to, že na Moravě asi není muzikanta nebo milovníka dechovky a písniček, který by při vyslovení jména Smišovský nevěděl, o koho se jedná, a který by neznal nějakou písničku, kterou Slávek složil.

Poslední jeho velká akce s naší hudbou byla v roce 2000 při oslavách 150 let dechovky v naší obci. Když nastoupila na pódium Rozmarýnka, přišel kapelu řídit náš asi nejmilejší host. Byl to v tu dobu už hodně známý a proslavený Blahoslav Smišovský. On i Rozmarýnka sklidili obrovský potlesk.

Slávek Smišovský zemřel 14. 11. 2011. Rozloučení s ním se konalo 19. 11. 2011 ve 14 hodin v Uherském Ostrohu.

Na jeho poslední cestě mu hrála Mistříňanka a veliké množství jiných muzikantů pod taktovkou Vojty Ducháčka, kapelníka Šohajky.

Při posledním loučení s Blahoslavem Smišovským zazněla i tato slova: **„Jsme tady, abychom děkovali za dar života našeho bratra Blahoslava. Jeho život byl naplněn radostí a hudbou, kterou chválil Boha. A právě hudba se může dotknout lidských srdcí víc než spousta slov. Bůh ho obdařil darem nad dary. Dokázal své myšlenky přenést do písní a tím potěšit mnoho lidí."**

Závěrečné motto z jeho smutečního oznámení:

„Leťte písničky, radost roznášejte, přeleťte les i Doubravu tam za tichú Moravú."

První zahraniční zájezd Rozmarýnky. Koncertování v Německu – Altenfeld 1988

Další velké přátelství jsme navázali s dechovou hudbou z města Altenfeld v tehdejším východním Německu. Toto přátelství přetrvává, takže někteří muzikanti se navštěvují i po mnoha letech.

To přátelství vzniklo v roce 1988. V tom roce se Rozmarýnce dostalo pozvání od dechové hudby z města Altenfeld v tehdejším východním Německu. Místní dechová hudba chtěla navázat přátelství s nějakou dobrou dechovkou na Moravě. Zvací dopis měl u sebe pan Čegl z Mařatic, který v té době byl zaměstnán v podniku Mesit, který spolupracoval s podnikem ve městě Altenfeld v NDR (Německé demokratiké republice).

Pan Čegl uměl výborně německy, a tak byl často v Altenfeldu, kde vyřizoval potřebnou spolupráci mezi oběma podniky. Byl požádán místní dechovkou, aby jim zajistil spolupráci s nějakou výbornou dechovkou na Moravě. Když se pan Čegl poptával doma, koho by mohl doporučit, padla volba na Rozmarýnku. Slyšel nás i hrát, poněvadž bydlel v Mařaticích, kde Rozmarýnka hrávala na hodech, viděl i naše kroje. Dostali jsme zvací dopis a pozvání jsme rádi přijali, poněvadž to byla pro nás čest reprezentovat Mesit

v Německu. Přineslo to ale taky hodně problémů. Už přečtení dopisu byl problém, byl totiž psaný v němčině a v Rozmarýnce nikdo dobře německy neuměl. Nakonec jsme požádali Josefa Kauce (také muzikant, ale už nehrál), aby nám ho přeložil. Pak jsme ale stejně museli navštívit pana Čegla a všechno s ním podrobně projednat. Kdo zaplatí autobus, termín návštěvy, jaký tam budou požadovat program, ubytování a mnoho dalších věcí. Pan Čegl nám slíbil, že to všechno v Německu projedná a domluví. Nakonec nám slíbil, že nám bude ve všem pomáhat a že pojede s námi a bude nám dělat překladatele. My jsme byli velice rádi, že nám slíbil svoji pomoc a spokojeně jsme odjeli. Po nějakém čase jsme se od pana Čegla dozvěděli, že to v Německu všechno projednal. Náklady na dopravu, ubytování a stravování uhradí muzikanti z Altenfeldu. Takže jsme se domluvili s naším zřizovatelem JZD Mír Uherské Hradiště. Ti nám přislíbili jejich autobus i s řidičem. Pan Čegl nám vyřídil termín, kdy se tato akce měla konat, kdo neměl pas, tak si ho vyřídil. My jsme si vytvořili program a začali pilně nacvičovat hraní i němčinu.

Domluvili jsme se, že na *účinkování* budeme oblečení v našich krojích, nebo v našem rozmarýnkovém oblečení a samozřejmě pojedeme v *civilu*.

Koncertování Rozmarýnky ve městě Altenfeld v bývalém východním Německu. Kapela hrála před domem jednoho z německých muzikantů. Zleva: Antonín Bartoš, František Žajdlík, Jan Galuška a Jiří Bartoněk.

Taky jsme si sháněli východní marky, abychom si mohli něco přivést. Ještě se nám podařilo zajistit, že při cestě do Německa se zastavíme ve Františkových Lázních. Tam odehrajeme koncert a získáme nějaké peníze na pokrytí mnoha výloh, které jsme museli ještě uhradit.

Nechali jsme napéci výtečné koláčky, pak jsme koupili slivovici a nějaké dárkové předměty, museli jsme zaplatit pana Čegla a řidiče. Když jsme všechno zařídili, tak jsme v pátek 24. června 1988 ráno vyjeli na první zahraniční zájezd Rozmarýnky.

Aby nám cesta lépe utíkala, tak jsme někteří, jako tradičně, hráli karty a někteří ještě dospávali. Kolem poledne jsme přijeli do Františkových Lázní, něco jsme pojedli ze zásob, co jsme si vezli, oblekli jsme se do krojů a ve 14 hodin jsme zahájili koncert, který jsme měli domluvený. I když to bylo v pátek, kdy se v lázních většinou koncerty nekonaly, sešlo se tam hodně lázeňských hostů. Pořadatelé totiž udělali dobrou reklamu, že bude hrát výborná moravská dechovka v nádherných krojích. A v tu dobu tam moravská dechovka hrála málokdy, bylo to dost daleko od Moravy a doprava stála hodně peněz. Přišlo se na nás podívat hodně lázeňských hostů. Muzikanti a zpěváci Rozmarýnky je určitě svým výkonem nezklamali. Byli jsme v té době ve výborné muzikantské formě. Diváci a posluchači byli unešení našimi kroji, naší temperamentní hrou a zpěvem jak našich zpěváků, tak když jsme zpívali sborově. Tak jsme dokázali lidi zaujmout, že pokud znali písničku, co jsme zpívali, tak zpívali všichni s námi. Obdivovali taky naše mužské i ženské kroje. Chodili si je prohlížet i ohmatávat, když jsme měli přestávku. Zkrátka a dobře - měli jsme tam velký úspěch a pořadatelé byli velice spokojení. My jsme ale museli hned odjet, abychom přijeli včas do Altenfeldu. V autobusu jsme se svlékli z krojů a snažili jsme se nějak ukrýt marky i jiné věci. Třeba slivovici nebo pivo, to všechno jsme vezli jako dárky našim budoucím přátelům. Podle vyprávění na hranicích dělali pohraničníci někdy velké prohlídky a všechno zabavovali. Při příjezdu na hranice jsme proto měli obavu, aby nám všechno nezabavili. Celní prohlídka proběhla celkem bez problémů. Celníci prošli autobus, mluvili prakticky jen s naším překladatelem panem Čeglem, který jim vysvětlil, kdo jsme a co jedeme do Německa dělat. My ostatní jsme většinou německy uměli jen velice málo, proto jsme se většinou jen přihlouple usmívali. Celní kontrola tak proběhla bez problémů a my jsme pokračovali v cestě.

Muzikantský úspěch u německých hostitelů

Do Altenfeldu jsme přijeli k večeru. Přijeli jsme na náměstí, kde na nás čekali místní muzikanti. Už v autobusu jsme se oblekli do rozmarýnkového oblečení, které bylo moc krásné. Pan Čegl nás představil, pak nás přivítal někdo z německé dechovky. Většina z nás tomu moc nerozuměla, takže jsme se na sebe usmívali a podali jsme si ruce.

My jsme pak vytvořili kruh a zahráli jsme jim několik našich krásných polek a valčíků v našem temperamentním podání. Taky jsme jim zahráli a zazpívali sborově několik našich písniček a viděli jsme, jak to s nimi hýbe a že se jim naše skladby, písničky i naše hraní velice líbí. Pak nás odvedli do nějaké budovy, kde jsme se ubytovali. Tam jsme dostali večeři a po ní jsme spolu ještě dlouho poseděli. Většinu toho nám překládal pan Čegl, a tak jsme věděli o čem je řeč. Při tom se taky trochu popíjelo a nálada byla dobrá. Někteří naši muzikanti, Jenda Galuška, Zdeňka Červenáková, Václav Hájek, uměli trochu německy, tak se snažili komunikovat i sami.

V sobotu ráno jsme se nasnídali. Pak za námi přišli němečtí muzikanti a vodili nás po Altenfeldu po různých zajímavostech. Byli jsme v muzeu hudebních nástrojů, ve sklárnách a dalších městských památkách. Po obědě jsme se oblekli do rozmarýnkového oblečení, zahráli jsme na náměstí a pak jsme za hraní a zpívání prošli ulicemi Altenfeldu. Doprovázeli nás němečtí

Společný koncert Rozmarýnky a německé kapely

muzikanti a přidávali se k nám obyvatelé města. Takže jsme prakticky vedli průvod lidí, kteří se k nám přidávali. Dělali jsme taky zastávky u domů, kde bydlel někdo z muzikantů. My jsme před domem zastavili, zahráli a zazpívali. Většinou vždy obyvatelé vyšli a nabídli nám nějaké občerstvení. Také jsme vždy zahráli u nějaké hospody nebo u nějakého význačného obyvatele Altenfeldu. Všude nás obdivovali a velice se jim líbila naše muzika, naše písničky a vůbec naše přátelské a veselé chování. Cítili jsme se tam, jako když hrajeme doma na *hodách* nebo při *fašanku*. Hráli jsme prakticky všechno bez not, což velice obdivovali. To nám řekli až při loučení. Dělali jsme různé skopičiny, například naši klarinetisté Jenda Galuška, Jirka Bartoněk a Vašek Hájek si vylezli na garáž, která stála při silnici a hráli sólovou polku pro klarinety *Zpěv skřivana.* My ostatní jsme stáli a hráli před garáží. Všem těm, co nás doprovázeli, se to velice líbilo a velice nás obdivovali a dávali to velice najevo potleskem i skandováním. Pak jsme povečeřeli a večer jsme poseděli při víně a i různém jiném pití s muzikanty z Altenfeldu a šli jsme celkem brzy spát. Byli jsme totiž dost unavení a někteří i dost popili a byli rádi, že jsme si lehli. A stejně tak to bylo i s německými kamarády.

V neděli jsme trochu později vstávali, pak jsme se nasnídali a připravili jsme se na odpolední koncert. Po obědě jsme se sešli na náměstí, kde jsme asi půl hodiny koncertovali společně s Němci. Hráli jsme z jejich not. Nebylo to pro nás nic jednoduchého. Jejich skladby byly technicky dost náročné, my jsme je hráli a viděli poprvé, a navíc to nebyly skladby melodické. K našim notám a skladbám se vůbec nemohly ani přirovnat. Naštěstí jsme jich nehráli moc.

Musím ale podotknout, že jsme byli už oblečeni v našich krásných krojích i zpěvačky, což vzbuzovalo velkou pozornost. Nikdo z Němců, muzikantů ani diváků tak krásné kroje ještě asi neviděl. Takže se našim krojům velice obdivovali a ženy se chodily dívat i zblízka a dokonce zkoušely z čeho jsou ušité. Seřadili jsme se a za hraní pochodu jsme přešli na prostranství, kde bylo vybudováno velké pódium i posezení pro mnoho lidí.

Tam nás oficiálně přivítali představitelé Altenfeldu i muzikanti. Naši Rozmarýnku představil pan Čegl. Když domluvil a my jsme povstali, ozval se obrovský potlesk. Hodně z diváků už nás vidělo a slyšelo buď na náměstí,

nebo když jsme procházeli městem a hráli a zpívali. Teď nás ale zase uviděli v našich krojích a velice nás obdivovali.

Asi tři hodiny jsme hráli a zpívali. Hráli jsme naše moravské skladby od Smišovského, od Moravanky, Mistříňanky a jiné moravské i české skladby. Zpívaly naše výborné zpěvačky Marie Žajdlíková, Zdeňka Červenáková, kapelník František Žajdlík i já Antonín Bartoš a různě jsme to kombinovali. Také jsme zpívali sborově a všem divákům i posluchačům se to velice líbilo a odměňovali nás velkým potleskem. Na závěr jsme zahráli společně s muzikanty z Altenfeldu polku *Škoda lásky* a byl konec koncertu. Diváci nás odměnili obrovským potleskem, který trval dlouhou dobu. Po koncertu si naše kroje opět prohlíželo veliké množství diváků.

Pořadatelé i my jsme byli sice už dost unavení, ale velice spokojení.

Večer nám naši přátelé připravili pohoštění na velké chatě, kterého se zúčastnily i jejich manželky.

Na velkém grilu se grilovalo maso i jejich neuzené klobásy. Byla naražena bečka piva, bylo tam i víno a slivovice, co jsme přivezli my a také různé jejich pití. Samozřejmě jsme si my i Němci vzali s sebou nástroje, a tak jsme hráli a zpívali dlouho do noci. Bylo to výborné, ale pro některé toho bylo i příliš moc.

Jak jsme kupovali v Německu nedostatkové zboží. Moc jsem se nezavděčil

V pondělí jsme dost dlouho spali a po snídani jsme jeli do nějakého velkého obchodního domu, abychom si něco nakoupili. V těch letech se totiž jezdilo z naší republiky do východního Německa nakupovat. Bylo tam hodně obchodních domů, kde bylo mnoho zboží, které bylo u nás nedostatkové a bylo také o hodně levnější. Hlavně to bylo dětské a dámské oblečení a obutí. Když jsme přijeli do toho obchodního domu, nevěděli jsme, kam jít dříve, tolik tam bylo zboží všeho druhu. Výhodu měli ti, co uměli aspoň trochu německy. To my, co jsme uměli málo nebo nic, jsme vybírali jen očima a rukama. Každý ale něco koupil, protože všechno bylo levnější než u nás a každý chtěl něco přivézt domů pro manželku nebo pro děti. Kupovalo se oblečení a obutí

pro děti i podprsenky pro manželky. Já jsem si koupil i krásný univerzální zavírací nůž, asi tři podprsenky pro manželku a nějaké sladké gořalky. S podprsenkami jsem se moc nezavděčil, nůž neměl kvalitní ocel a sladké gořalky jsou ve sklepě v regále dodnes neotevřené! Takže jsem moc dobře nenakoupil. Ti, kteří nakupovali pro děti, většinou nakoupili dobře.

Pak jsme ještě večer poseděli s muzikanty a domluvili jsme se, že příští rok zase oni přijedou k nám. Také po nás chtěli, abychom jim obstarali noty skladeb, které jsme hráli. Od Smišovského, Kotáska, Moravanky, Mistříňanky a dalších, protože se jim ty skladby velice líbily. My jsme jim poděkovali za to, že se o nás tak starali. S většinou z nich jsme se rozloučili a oni nám ještě předali nějaké dárky na památku, většinou ze skla s nápisy Altenfeld. Všechno jsme sbalili, abychom mohli ráno brzo odjet.

V úterý ráno se s námi přišli ještě rozloučit ti, kteří nemuseli do práce. Velice srdečně jsme se s nimi rozloučili, ještě jednou jim za všechno poděkovali, řidiči autobusu Němci zaplatili naftu a domluvili jsme se na přibližném termínu jejich návštěvy u nás. Odjeli jsme a snažili se nějak ukrýt před celníky to, co jsme si nakoupili. Na hranicích jsme žádné problémy neměli, jen nám prohlédli pasy a pustili nás domů. Většinu cesty jsme prodřímali. Jen jsme se zastavili v Karlových Varech, poněvadž většina z nás tam ještě nebyla. Koupili jsme karlovarské lázeňské oplatky a jeli jsme domů. Doma jsme rozdali dárky, které jsme přivezli, některé uspěly a některé ne. Byli jsme ale rádi, že už jsme konečně doma, protože už jsme byli strašně unavení a doma je přece doma.

Pak jsme vyrovnali dluhy, které muzika za ten zájezd měla. Zajeli jsme za panem Čeglem, ten ale za to, že s námi byl, nic nechtěl a řekl nám, že je rád, že mohl s takovou muzikou být. Tak jsme mu dali alespoň nějakou slivovici a velice jsme mu poděkovali. Zajeli jsme za předsedou JZD Mír Uherské Hradiště panem tehdy soudruhem Viktorou. Ten si zavolal řidiče jejich autobusu, který nás vozil. Ten mu řekl, že naftu zaplatili Němci. Předseda Viktora nám sdělil, že tím jsme vyrovnaní, řidiče že zaplatí družstvo. Poděkoval nám za dobrou reprezentaci JZD Mír a tím jsme měli dluhy vyrovnané.

Německá dechovka v naší Lhotě

Ti muzikanti, co uměli trochu německy, si pak určitou dobu s Němci i dopisovali. Příští rok jsme se s německými muzikanty domluvili na termínu jejich návštěvy, zase nám v tom pomáhal pan Čegl. Zajistili jsme jim ubytování, myslím, že to bylo v hotelu Grand v Uherském Hradišti a připravili jsme jim program. Na večer jsme připravili táborák u fotbalového hřiště. Nakoupili jsme pití a něco na opékání. Nejdřív jsme je ubytovali v Hradišti a teprve pak přijeli do Lhoty. Tam na ně už čekala celá Rozmarýnka a na přivítanou jsme jim zahráli pochod. Bylo u toho i dost Lhoťanů, kteří věděli, že přijedou, a byli na ně taky zvědaví. Pak jsme s nimi prošli Lhotu, kde jsme jim ukázali, kde kdo z nás bydlí. To se protáhlo do večera a samozřejmě se to neobešlo bez slivovice, vína a piva. Takže byli unavení, a tak odjeli do hotelu, aby se vyspali a odpočinuli si.

Příští den je část muziky, hlavně ti, kteří uměli německy, povodila po Hradišti. Tam někde i poobědvali a odpoledne přijeli zase do Lhoty, kde jsme připravili táborák s jídlem a pitím. Jedlo se, pilo a zpívalo ještě dlouho po půlnoci. Dostali jsme nějaké dárky, co nám přivezli a pak odjeli hodně unaveni do hotelu. Nevím už přesně, na kolik dní u nás byli. Mám ale dojem, že ten příští den dlouho vyspávali. Pak přijeli do Lhoty, kde jim předala dárky Rozmarýnka. Zase jsme jim připravili nějaké pohoštění a pak jsme se rozloučili a oni spokojení odjeli. Už se nepamatuji, kde jsme sehnali peníze na výlohy. Možná nám zase vypomohlo JZD Mír Uherské Hradiště, to už si nevybavuji. Příští rok zase Němci pozvali nás. Já jsem tam už ale nejel. Popálil jsem si totiž asi týden před odjezdem při svařování obličej nad okem, takže jsem nemohl. Kontakty byly navázány a někteří členové Rozmarýnky byli v Altenfeldu i na dovolené a Němci zase byli u nás. Nejdéle udržovali přátelství Jenda Galuška, Vašek Hájek a Zdeňka Červenáková.

Postupný konec Rozmarýnky a nová hudba Ostrožská kapela

V tu dobu už měla Rozmarýnka dost velké problémy. Já jsem přechodil infarkt, kapelník Franta Žajdlík začal mít také zdravotní problémy. Už nechtěl dělat kapelníka a chtěl, aby to po něm někdo přebral. Laďa Zelený měl problém se zuby, nakonec mu je museli vytrhat a nasadit umělé. Zkoušel hrát i s umělým chrupem, ale nebylo to dobré, tak přestal hrát úplně. Já jsem kvůli tomu infarktu musel taky přestat hrát, a tak Rozmarýnka byla fakticky bez křídlovek. Nakonec jsme zkusili přemluvit Jendu Galušku, aby dělal kapelníka, ale on v tu dobu stavil dům a kapelníka dělat nechtěl. Nakonec se část muziky domluvila s Drahošem Křápkem, aby dělal kapelníka. On to vzal, ale vzal jen některé členy Rozmarýnky a vytvořil novou hudbu s názvem Ostrožská kapela. Vzali si a začali používat naši aparaturu. Vzali i naši zpěvačku Zdenku Červenákovou. To se nám ale nelíbilo. Bylo by to něco jiného, pokud by měli název Rozmarýnka.

Nastaly rozpory, poněvadž v Ostrožské muzice hrála jen malá část Rozmarýnky. Byli to tito muzikanti:

klarinety: Jirka Bartoněk,

Jenda Galuška,

Vašek Hájek,

trumpeta : Mirek Malůš,

zpěv: Zdeňka Červenáková,

tenor: Jenda Turčinek – ten ale přestal brzy hrát.

V této době jsem měl – stejně jako kapelník Žajdlík – velké zdravotní problémy. Pokud bych byl zdravý, asi by to tak nikdy nedopadlo. Když jsem po přechozeném infarktu přestal hrát, tak jsem přestal dělat i pokladníka. Pokladnu jsem předal novému pokladníkovi s dost velkou finanční částkou.

Ještě bych měl dodat, že tato Ostrožská kapela byla taky v Altenfeldu místo Rozmarýnky. Nevím, jestli jednou, nebo dvakrát. Měla tam taky úspěch,

poněvadž byla poskládaná z dobrých muzikantů. Dokonce natočila i dvě CD. Drahoš v ní vystřídal hodně muzikantů. Hrála několik let, pak kapelník Drahoš Křápek vážně onemocněl a kapela přestala prakticky hrát a existovat.

Oslava 150. výročí vzniku dechovky ve Lhotě

V roce 2 000 se Rozmarýnce podařila ještě zorganizovat a uskutečnit velká oslava 150. výročí vzniku dechové hudby v Ostrožské Lhotě. Na tuto oslavu jsme pozvali všechny muzikanty, kteří s Rozmarýnkou hrávali a ti, kteří ještě byli schopní hrát, se do oslavy zapojili a *účinkovali* s Rozmarýnkou. Byla to obrovská akce a oslava dechovky v Ostrožské Lhotě. Přijeli nám poblahopřát i muzikanti z Přívoranky a taky z celého okolí.

Všichni přijeli rádi, protože tak, jak jsme si při vzniku Rozmarýnky slíbili, že budeme udržovat s okolními kapelami přátelské vztahy, tak jsme se taky chovali. Oslava proběhla ve velice přátelském duchu. Program jsme

Oslava 150. výročí založení dechovky ve Lhotě. Na této oslavě už se projevovala krize Rozmarýnky, přesto tuto oslavu kapela zvládla ještě velmi dobře. Této oslavy se zúčastnil také Blahoslav Smišovký, který dokonce Rozmarýnku dirigoval. Jako host vystoupil lhotský mužský pěvecký sbor, který založil a dirigoval František Žajdlík.

připravili asi takový: Slavnostní zahájení pronesl starosta Ostrožské Lhoty Antonín Jelének. Pak nám pogratulovali hosté a bylo jich hodně. Mezi nimi samozřejmě i naši zřizovatelé JZD Mír Uherské Hradiště. Všem gratulantům poděkoval náš kapelník František Žajdlík. Pak jsme zahájili náš program, který jsme si připravili.

Předvedli jsme divákům, v jakém obsazení v začátcích dechovka v Ostrožské Lhotě hrála.

Pak jsme postupně muziku doplňovali až do roku 2000, kdy se tato oslava konala.

Samozřejmě jsme hráli skladby, které ke každému období patřily. Nakonec jsme se dostali až k období vzniku a působení Rozmarýnky. Musím ještě podotknout, že jsme při hraní byli pokud možno oblečení tak, jak asi byla v té době muzika oblečena.

Této oslavy 150. výročí se taky zúčastnil i švédský orchestr z města Hässleholmu. Byl to úplně jiný druh hudby, než se hrála v Čechách a na Moravě. O to ale bylo zajímavější srovnání. Nevím, kdo ty švédské muzikanty pozval. Uspořádali jsme taky velkou tombolu, ve které bylo obrovské množství cen. Ceny jsem obstaral, obešel jsem všechny podniky a podnikatele v Ostrožské Lhotě i v okolí. Takže všichni, kdo si koupili losy, byli velice spokojeni.

Pozvánka na oslavu 150. výročí založení dechovek ve Lhotě.

Všichni diváci, posluchači i hosté byli s touto oslavou i s programem velice spokojeni a my samozřejmě taky. Jenomže jsme viděli a cítili, že toto velice úspěšné období Rozmarýnky a tím i dechovky v Ostrožské Lhotě se blíží ke smutnému konci.

Kritický stav Rozmarýnky

Po oslavě 150. výročí vzniku dechovky v Ostrožské Lhotě se situace s Rozmarýnkou stále zhoršovala a kapela hrála už jen s pomocí novoveských muzikantů a zpěvaček. Neměla křídlováky. Byl jsem po infarktu, který jsem přechodil a doktor mně zakázal hrát na křídlovku. Laďa Zelený také ze zdravotních důvodů přestal. Franta Žajdlík taky vážně onemocněl. Mirek Radoch, do kterého jsme vkládali velké naděje, začal studovat, pak se oženil, odstěhoval se do Čech a bylo po naději.

Mirek Malůš se už taky nevrátil do Rozmarýnky, i když Ostrožská kapela už prakticky nehrála kvůli nemoci kapelníka Drahoše Křápka. Hrávali prakticky jen na pohřbech v pěti muzikantech. A tak nám zůstal jen jeden křídlovák Franta Straňák, který pocházel z Hluku a do Lhoty se přiženil. Využívali jsme kapelníka novoveské dechovky Zdenka Zalubila, který nám všemožně pomáhal jako křídlovák a později i jako dirigent. Novovešťance jsme chodili zase pomáhat my. Já na buben a Vašek Zajíc na bas, ale jen na pohřby. Na klarinety s námi začali hrát Fratišek Pavelka a taky František Falešník z Ostrožské Nové Vsi. Neměli jsme zpěvačky, poněvadž manžel naší zpěvačky Marie Žajdlíkové vážně onemocněl a Marie se o něj musela starat, proto se zpíváním přestala. Zemřel 11. 9. 1999. Nahradila ji sice její dcera Hanka, ale pak se vdala a odstěhovala se do Lipova a začala zpívat s místní muzikou. Zdeňka Červenáková zpívala po dobu, co hrála Ostrožská kapela s nimi, a když kapela přestala hrát, tak Zdeňka přestala zpívat. K žádné kapele už se nepřidala.

Odešli nám taky Petr Janča z Dolního Němčí, který hrál s námi na bicí a taky náš velký kamarád Mirek Janča, který hrál s námi dlouhá léta tenor nebo baryton taky z Dolního Němčí. Ten taky brzy onemocněl a musel přestat hrát. Mě nakonec muzikanti přemluvili, abych jim pomohl alespoň

hrát na velký buben. Alespoň tam, kde se nemusí buben nosit, to bych kvůli nemoci nezvládl. Nechal jsem se přesvědčit a hrál jsem na buben, pak i na malý bubínek a nakonec jsem se naučil na celou bicí soupravu a pomáhal jsem Rozmarýnce ve hře i v organizačních věcech. Kapelník Franta Žajdlík už se totiž o muziku kvůli nemoci starat nemohl a nikdo jiný to nechtěl dělat. Ujal se toho Jindra Páč. Potřeboval ale, aby mu někdo pomohl, a tak jsem to byl nakonec já, který jsem většinu větších akcí promyslel a Jindra to pak zařídil.

Franta Žajdlík, i když už byl nemocný, ještě v Ostrožské Lhotě založil Mužský pěvecký sbor a stal se jeho vedoucím. Premiéru měli 19. prosince 1999, byl to předvánoční koncert.

V roce 2007 byla Rozmarýnka už ve velice špatném stavu. Hodně členů bylo vážně nemocných: Franta Žajdlík, Antonín Bartoš, Miroslav Janča, Josef Bartoš starší, Ladislav Zelený. Neměli jsme zpěvačky. Hráli jsme už jen díky kapelníkovi Novovešťanky Zdenkovi Zalubilovi a jejich zpěvákům, kteří nám v případě potřeby několikrát vypomohli.

V tuto dobu už nežili: Bohuslav Páč, Jan Páč, Bohuslav Malušek, Jan Dominik, Josef Bartoš mladší, Václav Turčin, František Pavelka a Jan Hyrák.

Oslava 30. výročí založení Rozmarýnky roku 2007

Přesto, že v roce 2007 byla Rozmarýnka už ve velice špatném stavu, tak jsme se rozhodli uspořádat setkání všech muzikantů, kteří delší dobu s Rozmarýnkou hrávali a oslavit 30. výročí založení kapely. Termín této oslavy jsme si určili na 10. 11. 2007. Sestavení programu a organizaci této oslavy jsem si vzal na starost. Domluvili jsme se, že na tuto oslavu pozveme následující hosty: všechny muzikanty, kteří s námi delší dobu hrávali, pak také starostu Antonína Jelénka, dále jsme pozvali Pavla Skopala, který dělal předsedu MNV v roce 1977, kdy se muziky ve Lhotě spojily. Pavel Skopal měl na vzniku Rozmarýnky velký podíl, stejně jako jeho otec, který byl v tu dobu předsedou lhotského družstva. Pokud by tito dva lidé nebyli pro sloučení, tak by se nikdy neuskutečnilo. Dále jsme pozvali taky manželky muzikantů

Oslava 30. výročí Rozmarýnky. Na fotce jsou také bývalí členové kapely.
***Spodní řada zleva** jsou bývalí členové: Antonín Křápek, Miroslav Malůš, Pavel Žajdlík, Josef Bartoš starší, Zdeněk Křivák, František Žajdlík, Josef Lopata, Miroslav Janča, Josef Maluš, František Hrabec.*
***Prostřední řada zleva:** Jan Turčinek, Václav Hájek, Jan Galuška, Antonín Bartoš, Jaroslav Dominik.*
***Horní řada zleva:** Jiří Bartoněk, Václav Zajíc, Zdeňka Červenáková, Jidřich Páč, Jiří Bartoněk mladší, Slávek Botek, Miroslav Radoch, Josef Bachan, František Straňák, Laďa Zelený, Zdenek Zalubil.*

Rozmarýnky, kteří už zemřeli, a také naše manželky. Zajistili jsme samozřejmě pro všechny jídlo a pití. Všem muzikantům, kteří byli schopní ještě hrát, jsme doporučili, aby si vzali i hudební nástroje. Také jsme zajistili kameramana a fotografa, abychom měli na tuto oslavu památku.

Když jsme o této akci, kterou připravujeme, řekli Františku Žajdlíkovi, který byl v tu dobu už velice nemocný, tak byl rád a slíbil, že pokud to bude jen trochu možné a jeho zdravotní stav mu to dovolí, tak určitě i s manželkou přijdou. Když jsme byli pozvat naši zpěvačku Marii Žajdlíkovou, tak ta nám řekla, že nepřijde kvůli jejímu zdravotnímu stavu. Nikdo jsme netušili, že je na tom se zdravím tak špatně. Marie Žajdlíková na oslavu nepřišla a brzy na to 3. 3. 2008 dokonce zemřela.

Program této oslavy 30. výročí založení Rozmarýnky jsem sestavil já, a když jsem s ním seznámil muzikanty, tak s ním všichni souhlasili.

Pro zajímavost ho tady uvedu:

1) Rozmarýnka - zahraje polku

2) Přivítání všech přítomných

3) Seznámení, kdy a za jakých okolností Rozmarýnka vznikla, jak těch 30 let působila, jaké měla úspěchy a jaké nedostatky.

Na závěr jsem přítomné seznámil s aktuálním stavem Rozmarýnky. Řekl jsem, že momentální stav je kritický a pokud chceme ve Lhotě zachovat dechovku, tak je potřeba, aby v záchraně pomohl i obecní úřad, škola a i další obyvatelé Ostrožské Lhoty. Aby se nějak probudil zájem o hraní v dechovce, který momentálně u mladých ve Lhotě není. Dále je potřeba zajistit nějaké profesionální učitele hudby, kteří by v obci mladé dechovkáře učili a tím zachránili dechovku ve Lhotě, která naši obec proslavovala už více než 150 let. Pokud se něco takového neuskuteční, tak dechovka u nás zahyne. Zbývající muzikanti z Rozmarýnky by při záchraně dechovky v naší obci jistě pomohli, aby se tato chmurná představa konce nestala skutečností.

Pak jsme pokračovali v dalším programu, který byl následující:

1) Uctění památky těch členů Rozmarýnky, kteří už tento svět opustili, minutou ticha. Byli to v tu dobu tito muzikanti: Bohumil Páč, Jan Páč, Bohuslav Malůšek, Jan Dominik, Josef Bartoš mladší, Václav Turčin, František Pavelka, Jan Hyrák.

2) Jindra Páč pak poděkoval mně za zorganizování a vedení oslavy.

3) Slavnostní přípitek jsem pronesl já.

4) Pak nám k 30. výročí poblahopřál starosta Ostrožské Lhoty Antonín Jelének. Také Rozmarýnce poděkoval za dobrou reprezentaci Lhoty a za dobrou spolupráci. Starosta na tuto oslavu ale nepřišel s prázdnýma rukama a přinesl nám demižónek vína.

5) Také přišel poblahopřát Pavel Skopal, který měl velkou zásluhu na vzniku Rozmarýnky. Byl totiž v době, kdy se slučovaly dechovky v Ostrožské Lhotě předsedou MNV a dokonce řídil slučovací schůzi. Velkou zásluhu na vzniku Rozmarýnky měl také jeho otec, který byl v tu dobu předsedou lhotského družstva, které bylo v tu dobu zřizovatelem Kaucovy dechovky a po sloučení a vzniku Rozmarýnky i zřizovatelem kapely. Pavel nám poblahopřál k 30 rokům a také zavzpomínal na dobu před třiceti lety, kdy se domlouvalo sloučení dechovek ve Lhotě. Řekl, jakou velkou a záslužnou roli jsme při slučování vykonali já i s mým bratrem Josefem. Řekl taky, jakou velkou radost měli členové MNV i vedení JZD, když si Rozmarýnka vedla na různých soutěžích velice dobře a vozila z nich hodně cen a diplomů. Tím vytvářela dobrou pověst obci Ostrožské Lhotě. Dobře se nám takové hodnocení poslouchalo. Pak přišel k mikrofonu kapelník František Žajdlík. Držel jsem mu mikrofon, aby ho to moc nevysilovalo, poněvadž v tuto dobu se na něm už hodně podepsala jeho nemoc. Všem muzikantům Rozmarýnky, kteří s ním hrávali, poděkoval a také řekl, že dostal od někoho otázku, jak by ohodnotil křídlováky z Ostrožské Lhoty. Řekl, že napřed se toho zalekl, aby někoho neurazil, ale pak si to rozmyslel a své hodnocení na této oslavě všem vyslovil. Mluvil o tom, že všichni křídlováci, kteří s ním hráli, byli ve své době

POZVÁNKA NA PŘÁTELSKÉ POSEZENÍ U PŘÍLEŽITOSTI

30.VÝROČÍ ZALOŽENÍ

DECHOVÉ HUDBY ROZMARÝNKA

KTERÉ SE KONÁ V SÁLE OBECNÍHO DOMU V OSTROŽSKÉ LHOTĚ

DNE 10.LISTOPADU 2007 OD 17^{00} HOD.

SRDEČNĚ ZVOU MUZIKANTI ROZMARÝNKY

KDO MŮŽE, AŤ SI VEZME NÁSTROJ PRO SPOLEČNÉ MUZICÍROVÁNÍ

Pozvánka na 30. výročí založení Rozmarýnky.

dobří a kvalitní, i když každý byl jiný a začal od Ladě Zeleného. Řekl, že je to výborný křídlovák, ale pokud by byl ještě trochu zodpovědnější, tak by byl ještě lepší. Řekl o něm, že někdy se mu stalo, že nemohl najít nátrubek, jednou dokonce nemohl najít doma i křídlovku. Vše Franta vyprávěl ve *srandě*. Pak mluvil o mně, hodnotil mě také jako výborného křídlováka, ale na rozdíl od Ladě na mně víc hodnotil můj smysl pro zodpovědnost. Řekl o mně, že jsem se připravoval nejen na hru při vystoupení, ale že jsem se doma připravoval i na zkoušky. A musím dodat, že měl pravdu.

Pak pochválil Mirka Malůše, který hrával na první B trubku, ale když bylo potřeba, tak zvládl i křídlovku, byl zkrátka výborný muzikant. Franta Žajdlík na tento dotaz tehdy odpověděl takto: „Každý jsme byli trochu jiný povahou i hrou, ale velice dobře jsme si rozuměli a doplňovali se, takže musím říci, že lepší křídlováky jsem ve Lhotě nepoznal.“ Já jsem ho ale doplnil a řekl jsem do mikrofonu, který jsem držel, že mezi tyto nejlepší křídlováky patří samozřejmě taky on. Frantovi se rozzářil obličej a skromně řekl, že on se to snažil vždy ještě nějak okrášlit. Nato se ozval v sále veliký potlesk.

Pak nám všem přítomným Franta ještě pověděl, že ho trápí jedna věc. A to, že Rozmarýnka nemá kapelníka. Že je sice rád, že se Jindra Páč ujal organizačních věcí, za což mu děkuje, ale to je málo. Rozmarýnka nutně potřebuje kvalitního kapelníka. Pokud ho brzy nenajde, tak to s kapelou nedopadne dobře. Všichni jsme věděli, že má pravdu, ale nikdo takový, který by měl takové schopnosti a věnoval je vedení Rozmarýnky, se ve Lhotě nenašel. A teď už od této oslavy uplynulo dalších 10 let a situace Rozmarýnky se natolik zhoršila, že už v ní zůstalo jen několik muzikantů a hraje jen s pomocí mnoha cizích muzikantů.

Když Franta odešel od mikrofonu za potlesku přítomných, tak jsem mu za všechno poděkoval a popřál mu hodně zdraví.

Zahráli jsme mu a sborově zazpívali polku *Hrála muzika bez kapelníka* a s námi ji samozřejmě zpívali i všichni přítomní.

Pak jsme se všichni, co jsme hráli s Frantou Žajdlíkem, vyfotili. Následovalo další společné focení muzikantů. Z této oslavy máme hodně společných fotografií.

Po večeři jsme hráli a zpívali v sále. Hráli všichni, kteří si přinesli nástroje a zpívali samozřejmě také všichni přítomní. Pak následovala druhá večeře. Po ní Franta Žajdlík i s manželkou odešli.

V sále byla výborná nálada a dlouho do noci se hrálo a zpívalo.

Postupně nás ubývalo a když jsme se spolu loučili, tak byli všichni spokojeni s programem a pochvalovali si, že už si dávno tak nezazpívali, ale všichni jsme podvědomě cítili, že to asi nebude dlouho trvat a sejdeme se znovu, ale bude to asi smutné setkání. Cítili jsme, že se Franta Žajdlík s námi asi přišel rozloučit navždy. A tak se taky stalo. Já osobně jsem ho už živého neviděl. Franta Žajdlík zemřel 7. 1. 2008. Bylo mu 77 let, pohřeb se konal 11. 1. 2008. Na pohřbu Frantovi hrálo velké množství muzikantů z celého okolí.

Brzy po něm zemřela i jeho sestra Marie Žajdlíková, která s Rozmarýnkou dlouhá léta zpívala. Zemřela 3. 3. 2008. Byla to výborná zpěvačka a s Frantou vytvořili výborné duo.

Oslava 40 let od vzniku Rozmarýnky roku 2017

V roce 2017 mě napadlo, že bychom mohli ještě oslavit 40 let od založení Rozmarýnky a při té příležitosti bychom se mohli ještě sejít a povykládat o uplynulých letech. Už asi bez nástrojů, ale zpívat ještě můžeme a vzpomínat máme na co. Říkal jsem si, že pokud se nám podaří získat nějaké peníze na pohoštění a jiné výdaje a bude o tuto akci zájem, tak by se to mohlo uskutečnit. Dokonce bychom mohli mít i hosty. Podařilo se mně totiž na internetu najít dvě hudby se stejným názvem Rozmarýnka. Jedna je dokonce založena asi o tři roky dřív než naše, je z Bílovce nedaleko od Ostravy a stále hraje. Dokonce jsem navázal i kontakt s jejich kapelníkem.

Druhá Rozmarýnka hrávala pod názvem Malá Rozmarýnka a je dokonce z Vlčnova. Dnes už má jméno Rozmarýnka, hraje s ní křídlovák a zároveň i harmonikář z Hluku Antonín Huráb, kterého dobře znám. Několikrát totiž naší Rozmarýnce vypomáhal. Je to vynikající muzika, která hraje v malém obsazení.

V roce 2017 jsme uspořádali setkání členů a hostů Rozmarýnky po 40 letech.
Zleva dole: *Zdeněk Zalubil – kapelník Novovešťanky, Jindřich Páč, František Straňák, Zdeňka Červenáková, Zdeněk Křivák, Laďa Zelený a Slávek Botek.*
Horní řada zleva: *Pavel Skopal, Petr Bachan, Jan Galuška, Antonín Bartoš, Libor Červenák, Antonín Vaněk, Mirek Radoch, Jaroslav Dominik, Jiří Bartoněk, Antonín Jelének, Laďa Hanák.*

Antonín Huráb v ní nehraje na křídlovku, ale hraje na harmoniku a také zpívá.

Nakonec se nám to podařilo uskutečnit, ale sešlo se nás už jen málo.

Na toto setkání po 40 letech přišli tito členové bývalé Rozmarýnky:

Ladislav Zelený, Slávek Botek, Zdeněk Křivák, Antonín Bartoš, Antonín Vaněk, Zdeněk Zalubil, Jan Galuška, Mirek Radoch, Jarek Dominik, Jiří Bartoněk, Jindřich Páč, Franta Straňák, Libor Červenák a Zdeňka Červenáková, Pavel Skopal, bývalý předseda MNV, a Antonín Jelének, starosta Lhoty.

Na tomto setkání nám zahrál FAŠANK BEND, všichni jsme si zazpívali a zavzpomínali na minulé časy. Později na naše setkání přijel i Franta Hrabec z Moravského Písku, kterého přivezl jeho syn, který hraje na tubu ve vojenské dechovce. Franta byl ale hodně nemocný, málem jsme ho nepoznali. Franta hrál mnoho let v Rozmarýnce na baryton a také na tubu.

Dechová hudba *Rozmarýnka* slaví 40. výročí

Pozvánka pro člena(současného i bývalého) na přátelské posezení.

Setkání bude v Ostr. Lhotě v sále obecního domu, dne 9.12.2017
v 16.00 hod.

Kdo může, nástroj sebou i něco málo tekutého na okoštování.

Srdečně zvou muzikanti Rozmarýnky

Pozvánka na 40. výročí založení Rozmarýnky.

Můj muzikantský život po infarktu

Ještě bych chtěl o sobě prozradit, že po tom, co jsem přechodil infarkt a doktoři mně zakázali hrát na křídlovku, jsem se naučil hrát na bicí nástroje. Na malý bubínek, velký buben i na celou bicí soupravu. Nestačilo mně to a koupil jsem si nejprve malé elektrické klávesy, pak větší a pak ještě větší a dokonalejší. Naučil jsem se na ně hrát. Podotýkám, že jsem samouk a neučil jsem se hrát v žádné hudební škole. Ani na křídlovku, ani na bicí, ani na klávesy. V *hudebce* jsem nebyl ani minutu. Jelikož znám obrovské množství písniček, tak jsem se je naučil zahrát i na klávesy. A poněvadž bez muziky a zpívání si nedovedu svůj život vůbec představit, začal jsem chodit hrát na klávesy lidem na různé oslavy a výročí. Lidé byli s mojí hudbou i zpěvem velice spokojeni, poněvadž jsem jim dokázal zahrát kdejakou písničku, na kterou si vzpomněli. Stačí, když řekli: „Tondo, zahraj mně to nebo ono." Tonda většinou jejich přání splnil. Hrál jsem všechno zpaměti a naživo. Ani ne z not, ani playbackem, což většina klávesistů činí. Skladby mají nahrané a nazpívané a jen dělají, že hrají.

Dokážu zahrát a zazpívat:

120 polek, 200 valčíků, 40 moderních, 30 tang, 100 písniček cimbálových, lidových a jiných.

To všechno bez not, jen texty mám napsané.

Teď už ale hrát nechodím. Jen když je to nějaký příbuzný nebo každoročně musím hrát a zpívat na našem setkání bývalých parašutistů. Dal jsem totiž dohromady skupinu bývalých *paragánů*, kteří jsme spolu sloužili v letech 1962-1966 u výsadkářů v Prostějově a každý rok se spolu i s našimi manželkami scházíme na jeden víkend. Loni to bylo 21. setkání. Těchto setkání se účastní i naše manželky, takže se zpívá i tančí a já musím i zpívat a hrát.

Ani po infarktu jsem si život bez muziky nedokázal představit, začal jsem se učit hrát na klávesy a bicí.

Čtyři švagři, z toho tři muzikanti a jeden televizní opravář

Manželům Galuškovým v Ostrožské Lhotě se narodily tři dcery a jeden syn.

Nejstarší dceru Marii jsem si vzal za manželku já Antonín Bartoš. Prostřední dceru Božku si vzal Jenda Jurásek z Ostrožské Nové Vsi a nejmladší dceru Lidku si vzal Franta Křivák z Hluku.

Já jsem hrál na křídlovku v Kaucové dechovce a v Rozmarýnce. Jenda Jurásek hrál na baskřídlovku nebo pozoun v Ostrožské Nové Vsi a nejmladší člen Galuškovy rodiny Jenda hraje na klarinet. Jendu jsem k muzice přivedl já a hrát na klarinet ho naučil pan Jiří Turčinek, klarinetista v Kaucově dechovce. Takže ze čtyř švagrů jsou tři hodně kvalitní muzikanti.

Jenda Jurásek sloužil na vojně v Kroměříži u vojenské hudby, Jenda Galuška sloužil v Holešově u vojenské hudby, to mu zařídil Jaroslav Křápek, který v tu dobu měl v Ostrožské Lhotě svoji dechovku. Já jsem měl

Antonín Bartoš a Marie Bartošová rozená Galušková.

jít taky k vojenské hudbě, ale nakonec jsem se přihlásil na vojenské správě k výsadkářům. Přečetl jsem si totiž knížku *Hodina mrtvých očí* a děj té knížky, která popisovala životy německých výsadkářů za II. světové války, mě tak oslovil, že jsem se rozhodl jít na vojnu k nim a ne k vojenské hudbě.

Když se to dozvěděl kapelník Kauc, tak to dlouho nemohl pochopit. Tato knížka popisovala tvrdý a nebezpečný život výsadkářů a velké přátelství mezi výsadkáři, kteří nasazovali své životy, aby zachránili své kamarády.

A tak jsem chodil rok před vojnou do paravýcviku, kde jsme trénovali fyzickou přípravu, střelbu, učili jsme se sbalit padák a každý jsme provedli pět seskoků z letadla. Pak jsem sloužil dva roky v Prostějově u výsadkářů. Po nástupu na vojnu jsem byl zařazen k průzkumné četě.

Byla to velice náročná a tvrdá vojna a také nebezpečná. Během prvního roku vojny nám při seskocích z balonu a letadla zahynuli dva naši kamarádi. Na vojně jsem však narazil

Nahoře Jan Jurásek a nalevo jeho žena Božena Jurásková rozená Galušková.
Napravo Ludmila Galušková, kterou si vzal František Křivák z Hluku.

Jan Galuška a jeho žena Jana Galušková rozená Kupcová.

na hudbu i já. Setkal jsem se s vojenskou hudbou prostějovské posádky. Na vojně jsem měl trumpetu a někdy jsme si i s kamarádem, který tam měl harmoniku, společně zahráli.

Vojenská vzpomínka. Jak jsem si poprvé a naposled zahrál s vojenskou hudbou

Jako výsadkáři *průzkumáci* jsme většinu výcviku absolvovali v terénu. Hledali jsme a ničili nepřátelské raketové oddíly, muniční sklady a jiné objekty. Museli jsme trénovat přežití v terénu, a to v létě i v zimě. Na každoročním zimním soustředění jsme žili tři týdny v lese v zemljankách, které jsme si vyhloubili ve zmrzlé zemi trhavinou a krumpáči. Přikryli jsme je chvojím, lůžka byla také z chvojí. Uvnitř zemljanky jsme měli malinká kamínka, ve kterých se v noci muselo neustále topit, aby se dalo vůbec spát. Střídali jsme se po hodině a za tu dobu jsme si museli taky ohřát vodu a oholit se. Rozcvička byla v trenýrkách bez košil a umývalo se sněhem. Jídlo nám vařili kuchaři v budově, nebo jsme se stravovali studenou stravou.

Ve dne jsme byli v terénu, pokud byl sníh, tak na lyžích. Někdy jsme byli

Zimní oblečení výsadkářů - průzkumáků v naší armádě v letech 1963 – 1965. Na fotce v beranicích je Antonín Bartoš druhý zleva.

v terénu i v noci. Bylo to velice náročné na *fyzičku* i psychiku. V terénu jsme hledali a někdy taky ničili nepřítele, kterého představovali takzvaní *značkaři*. Byli to často řidiči s nákladními auty. Jednou nám dělali nepřítele dokonce muzikanti naší prostějovské vojenské hudby. My jsme je hledali celou noc a vůbec jsme je nenašli. A tak jsme se ráno promrzlí a utrmácení vrátili do tábora a našli jsme muzikanty, jak spí v našich zemljankách. Byl z toho veliký poprask a naši velitelé to chtěli nahlásit na velitelství brigády, ale nakonec to našim velitelům vysvětlil dirigent posádkové hudby. Kdyby tam totiž v tom mrazu zůstali do rána, tak by asi všichni omarodili. Nebyli samozřejmě na takové podmínky trénovaní. Naši velitelé to uznali a muzikanti nám za to v nejbližší hospodě celý večer hráli a zpívali. Já jsem se s nimi dal do řeči a když jsem se přiznal, že taky hraju v dechovce, tak mě pozvali, abych si s nimi zahrál. Já jsem samozřejmě pozvání přijal. Poněvadž hráli převážně písničky, které jsem znal, tak mně to nedělalo žádné problémy. Mohl jsem ale dopadnout zle, protože si se mnou chtěli všichni připíjet. Nakonec to teda uznali, že si nemůžu s každým připít, a já jsem si poprvé a naposled zahrál s vojenskou hudbou.

O muzikách ve Lhotě.
Proč není o dechovku zájem?

Hudba byla a snad ještě ve Lhotě je velice oblíbená. Dokonce tu v určitém období působily tři dechovky a jedna taneční muzika. Muzikant byl *pomalu* v každé rodině nebo v příbuzenstvu. O muziku se zajímala velká většina obyvatel. Aktuálně je situace kolem muziky ve Lhotě následující. Hraje jenom FAŠANKBEND. Před jedenácti lety vznikla výborná *cimbálovka* Višňa a hraje tu moderní muzika, která má název Beztak-tu.

O hraní v dechovce není žádný zájem. Na hody nebo jiné podobné akce se musí volat dechovky z okolí. Přál bych si, aby se v Ostrožské Lhotě vybudovala stálá výstava o hudbách, dechovkách a jiných souborech, které v naší obci působily nebo působí. Byly by vystaveny fotografie a jiné dokumenty, které by obyvatelům Lhoty i jiným návštěvníkům připomněly, jaké úspěšné dechovky i jiné hudby ve Lhotě působily a působí.

Chtěl bych ještě podotknout, že nemám nic proti cimbálové muzice, která v Ostrožské Lhotě vznikla a díky Bohu za to a také díky těm, jejichž pílí a úsilím ve Lhotě působí. Jen mě mrzí to, že tuto cimbálovku vytvořili potomci muzikantů, kteří byli vynikajícími dechovkáři a hráli ve všech lhotských dechovkách a vždy patřili mezi ty nejlepší. Jsou to rody Pavelků, Křápků, Hájků a dalších. Ve všech v minulosti vyrůstali výborní dechovkáři.

Bohužel dnes je ve Lhotě jen torzo kdysi velmi oblíbené Rozmarýnky, která nemá prakticky žádné pokračovatele. Nejhorší na tom je to, že vznik nové dechovky je v nedohlednu. Není tu hudební škola, ale ta tu nebyla ani v minulosti. Hlavní jsou lidé, mistři hudby jako byli Vaněk, Kauc, Žajdlík, Křápek. Ti dokázali mladé kluky naučit hrát a postupně je zařazovat do své muziky. Lhota v minulosti prostě žila dechovkou. Nebyli to jenom kapelníci, kteří učili mladé hrát, ale byli to i někteří muzikanti, třeba Jiří Turčinek vyučil několik klarinetistů. Také u Pavelků byla celá rodina muzikantů – klarinetistů. Podobné to bylo i u Žajdlíků, otec klarinetista, zeť, taky syn František křídlovák, jeho syn Pavel a vnuk Lukáš taky. Tito muzikanti a hlavně kapelníci Vaněk a Kauc ve svém životě všechen svůj volný čas věnovali muzice. Za všechno, co

výchově muzikantů věnovali, se vděku nikdy nedočkali. Mnoho muzikantů, které vychovali, od nich přešlo k jiné kapele nebo se ze Lhoty odstěhovalo.

Dnešní úspěšné muziky jsou taky na daleko vyšší úrovni a hrají v nich vystudovaní hudebníci, učitelé nebo i filharmonici, kterým by drtivá většina bývalých muzikantů nemohla stačit.

Daleko lepší je situace ve vesnicích, ve kterých dechovka zůstala a jen se doplňuje mladými muzikanty. Tato doba už se u nás ve Lhotě ale promeškala. Na tuto situaci, která nastala, jsem upozorňoval už před mnoha lety, kdy Rozmarýnka slavila 30. výročí vzniku. Moje slova ale nikoho neoslovila, aby se něco pro vznik nových mladých muzikantů pro dechovku udělalo. Situace dechovky v Ostrožské Lhotě je kritická, jen těžko si dovedu představit vznik nové kapely.

Letos uplynulo 170 let od doby, kdy byla ve Lhotě založena dechová hudba roku 1850, ale v dnešní době už vlastně zanikla.

Je to smutný konec období, kdy dechovky v Ostrožské Lhotě patřily k nejlepším v celém okolí a znali je a obdivovali je diváci a posluchači v celé republice a Rozmarýnku i v zahraničí.

Dechové a jiné hudby v Ostrožské Lhotě

Vaňkova dechovka 1850-1948

Podle kroniky Vaňkovy kapely vznikla již v roce 1850.

Zakladatelem této pětičlenné kapely byl Pavel Vaněk, který sloužil u vojenské hudby v Hercegovině. K vojenské hudbě se dostali i jeho oba synové Jan a Antonín. Oba si na vojně opisovali skladby, které pak doma hrávali. Po příchodu z vojny doma hrávala Vaňkova kapela v tomto složení: křídlovka, baskřídlovka, dvě Es trumpety a heligón. Kapelníkem byl Pavel Vaněk.

František Vaněk, který převzal kapelu v roce 1920.

V roce 1881 Pavel Vaňek předal funkci kapelníka synu Antonínovi. V tu dobu už hrála Vaňkova dechovka v osmi členech: 1. křídlovka, 2. křídlovka, baskřídlovka, Es klarinet, B klarinet, 1. trumpeta, 2. trumpeta a bas.

V roce 1920 přebral funkci kapelníka František Vaněk.

Vaňkova kapela se stále rozrůstala a nehrála už jen jako dechovka, ale hráli i jako tzv. štrajch. Takto se v tu dobu říkalo muzice, kde spolu hrály dechové hudební nástroje (trubka, klarinety) a taky strunné nástroje (jako housle, kontrabas, viola atd.). Byl to takový orchestr, který hrál k tanci i k poslechu.

Přestože Vaňkova kapela byla kvalitní a oblíbená, v období, ve kterém hrála, vznikly ve Lhotě konkurenční hudby. Vaňkovi muzikanti hrávali většinou ve lhotských krojích.

Ve 30. letech založil kapelník František Vaněk ve škole z chlapců houslový kvintet.

František Vaněk

Tragická smrt na taneční zábavě

Zánik Vaňkovy kapely zapříčinila tragická událost při jedné taneční zábavě. Tuto nešťastnou událost znám jen z doslechu. Událo se asi to, že na jedné taneční zábavě, která se konala ve Lhotě, hrála Vaňkova kapela. Do sálu přišla skupina lidí, kteří neměli rádi Vaňkovu muziku a v sále vyprovokovali rvačku! Do bitky se zapojili i muzikanti.

Někdo v sále najednou zhasnul světla, ale bitka pokračovala i ve tmě.

Když se později opět rozsvítilo, nastalo v sále hrozné zděšení. Na podlaze ležel mladý muž a byl mrtvý. Příčinou smrti byl kovový stojan na noty. Při vyšetřování bylo zjištěno, že stojan na noty, kterým byl mladý člověk zabit, patří kapelníkovi Vaňkovi. A tak policisté obvinili kapelníka ze zabití mladíka! Ten se ale k tomuto činu nikdy nepřiznal, ale i tak byl odsouzen.

Toto všechno znám jen z doslechu. Nevím, jak a co se přesně událo, ale jisté je, že tato událost zapříčinila konec Vaňkovy kapely. Tato příhoda celkově negativně ovlivnila život kapelníka Vaňka. Například musel přestat hrát na varhany ve lhotském kostele a z jeho muziky mu začali odcházet muzikanti do jiných hudeb. Jeho kapela ukončila údajně činnost v roce 1948.

Poslední z rodu muzikantů Vaňků byl synovec Jaroslav Vaněk, který hrál v Kaucově kapele.

Bachanova kapela 1920-1927

V Ostrožské Lhotě působila v roce 1920-1927 Bachanova kapela. Tuto kapelu vedl kovář Jakub Bachan, který pocházel z Hluku a do Lhoty se přiženil.

Jeho kapela se ale brzy rozpadla z důvodu jeho náhlé smrti a muzikanti většinou přešli do Vaňkovy muziky.

Vlkova kapela 1930-1935

V roce 1930 vznikla ve Lhotě Vaňkově kapele konkurenční dechovka.

Muzikantů bylo sedm a všichni měli kolem dvaceti let. Proto také dostali název Mladí muzikanti.

Josef Vlk - klarinetista byl kapelník Vlkovy kapely. Vznikla ve Lhotě v roce 1930.

Za svého kapelníka si vybrali klarinetistu Josefa Vlka. Hrát je učil kapelník a varhaník František Zalubil z Ostrožské Nové Vsi. Jejich výuka probíhala v Nové Vsi. Prostor pro nácvik si našli u svého bubeníka, který měl ve dvoře svoji stolářskou dílnu, kde mohli nacvičovat. Skladby, které nacvičovali, si většinou opsali od Zalubilovy kapely. Později si nové skladby zakoupili. Aby mohli hrát za peníze, museli mít kapelníka se živnostenským listem. Ten musel složit kapelnické zkoušky. Proto přemluvili klarinetistu Vaňkovy kapely Josefa Vlka, který tuto nabídku přijal. Brzy taky vykonal kapelnické zkoušky a stal se kapelníkem Vlkovy kapely.

Vlkova kapela byla celkem úspěšná. Hrávala dosti často proto, že za hru brala méně peněz než kapela Vaňkova.

Kaucova kapela 1935-1977

Najít vznik Kaucovy kapely, která navazovala na kapelu Vlkovu, není snadné. Tento přerod nastává vlastně v roce 1933, kdy Vlkovi muzikanti vítají mezi sebou muzikanta, jehož jméno bude spojeno s hudbou ve Lhotě další desítky let. František Kauc k nim přichází z Vaňkovy kapely společně se svým otcem už v roce 1933 a kapelnické funkce se ujímá v roce1935. Je mu 24 let. Jeho příchodem vlastně vznikla Kaucova kapela, která hrála pod jeho vedením až do roku 1977. V tomto roce se spojila s kapelou Františka Žajdlíka. Tato spojená

František Kauc byl jedna z největších osobností lhotské dechovky a hudby vůbec. Naučil hrát ve Lhotě obrovské množství muzikantů.

muzika si dala název Rozmarýnka. Důvodem spojení těchto dvou výborných dechovek byl nedostatek muzikantů u obou kapel.

Hejnova kapela ZVAK 1953-1970

V době dechovek začíná ve Lhotě hrát muzika, která hraje něco jiného. Hraje lehkou taneční hudbu v jazzovém stylu, ale hraje i dechovku. Jejím kapelníkem je výborný muzikant Antonín Hejna. Hraje na housle, klarinet nebo taky na saxofon. Dříve hrál ve Vaňkově muzice. Jeho kapela měla někdy až dvacet členů včetně tří zpěvaček. O výběr skladeb se staral sám kapelník. Většinou si je opisoval od jiných hudeb. Hejnova kapela byla ve Lhotě poměrně oblíbená, protože její hudba byla pro Lhotu něčím novým, moderním. Její název ZVAK byla zkratka zřizovatele Závodů vodovodů a kanalizací. Do Hejnovy kapely přešel z Kaucovy kapely i František Žajdlík a jeho otec.

Po nějaké době hrávala Hejnova kapela takovým způsobem, že hodinu hrála jako jazz a další hodinu jako dechovka. Tím byli uspokojeni milovníci jazzu i dechovky. Jazz si řídil Hejna a dechovku zase František Žajdlík.

V roce 1970 kapelník Antonín Hejna vážně onemocněl. Tím skončil i jeho jazz. Na kapelníka Hejnu si všichni, co ho znali, vzpomínají jako na výborného

Hejnova kapela hrála lehkou taneční hudbu. Antonín Hejna vpravo, Ondra Mikuláš, Vít Lopata a Josef Žajdlík.

muzikanta a taky jako na dobrého přátelského člověka. Z této muziky vznikla po onemocnění Hejny dechovka, kterou řídil František Žajdlík.

Žajdlíkova kapela 1955-1977

Mezi významné lhotské kapelníky patří jistě také František Žajdlík. Jeho otec Josef Žajdlík hrál na klarinet a saxofon.

František hrál na křídlovku, na kterou ho naučil hrát pravděpodobně kapelník Kauc. František byl výborný křídlovák. Také proto svoji základní vojenskou službu vykonal u vojenské hudby, kde se ještě zdokonalil. Franta hrával v Kaucově dechovce i se svým otcem. Když ale Antonín Hejna vytvořil svoji dechovku i jazz, přešel Franta Žajdlík i se svým otcem do Hejnovy kapely. Tam hrál Franta v jazzu na trumpetu a v dechovce hrál na křídlovku a taky dechovou sekci řídil a staral se o ni. Žajdlíkova rodina byla velice muzikální.

Jeho otec Josef byl kvalitní klarinetista a saxofonista,

syn František Žadlík – výborný křídlovák a zpěvák,

Žajdlíkova kapela v největší slávě. ***Stojí zleva:*** *Vlastimil Křápek, Martin Bachan, Josef Filípek, Jaroslav Pavelka, Popelář, Štěpán Zámečník, Antonín Hejna, Josef Malušek, Antonín Bartoš starší.* ***Spodní řada zleva:*** *Bohuslav Malušek, František Žajdlík, Jan Dominik.*

František Žajdlík

dcera Marie Žajdlíková – výborná zpěvačka,

manžel Marie Žajdlíkové – Zdenek Žajdlík – klarinetista,

její dcera Hana Žajdlíková – zpěvačka,

syn kapelníka Pavel Žajdlík – křídlovák,

vnuk kapelníka Lukáš Zámečník – křídlovák.

O Žajdlíkové dechovce je možné napsat, že hrála v menším obsazení dvanácti muzikantů s jednou zpěvačkou. Její muzikanti byli na svou dobu velice kvalitní. Měli také výborné zpěváky, kapelníka a jeho sestru Marii. Žajdlíkova dechovka byla na svou dobu kvalitní, ale hrála jiným stylem a taky měla i jiný repertoár než Kaucova dechovka. Žajdlíkova dechovka hrála až do roku 1977, kdy došlo ke sloučení Žajdlíkovy a Kaucovy kapely a vznikla Rozmarýnka.

Školní hudba asi od roku 1960-1962

Krátkou dobu působila ve Lhotě Školní hudba.

Hrála v tomto obsazení:

František Čápek – harmonika,

František Kotačka – harmonika,

Antonín Štajnoch – buben,

Josef Pavelka – trubka,

Mirek Malúš – trubka.

Tato hudba hrála jen krátkou dobu. Jakmile skončila jejich školní docházka, tak se rozpadla.

Krátkou dobu působila ve Lhotě Školní hudba. Napravo: Miroslav Maluš, Josef Pavelka, Antonín Štajnoch, František Kotačka a František Čápek.

Křápkova kapela 1968-1974

Jaroš Křápek, který založil a vedl svoji kapelu.

V roce 1968 vznikla ve Lhotě nová dechová hudba, která si dala název Křápkova kapela. Byla to mládežnická dechovka a měla asi dvacet členů. Jejím kapelníkem se stal bývalý křídlovák Kaucovy dechovky Jaroslav Křápek, se kterým jsem u Kauce hrával. Tato kapela se měla údajně věnovat koncertním skladbám. Velkou část mladých členů této kapely naučil hrát její kapelník Jaroslav Křápek. Byla to pro něho jistě velká zátěž učit najednou tolik mladých muzikantů. Navíc je učil ve svém domě. Musel tomu věnovat obrovské množství času a trpělivosti. Vybudovat téměř z ničeho novou dechovku, která se navíc měla údajně věnovat hraní koncertních skladeb, to bylo skoro nemožné. Měl naštěstí dobrého pomocníka ve svém synu Drahošovi, který hrál na křídlovku a studoval i na hudební konzervatoři. Ke Křápkům chodilo každý den několik mladíků ze Lhoty a on je učil hrát. Přesto ale musel Jaroslav základ své hudby vytvořit ze zkušených muzikantů z celého okolí a hlavně z Hluku. Já osobně jsem je nikdy hrát neviděl ani neslyšel. Křápkova dechovka hrála ve Lhotě při *fašanku*, na

Křápkova dechovka při fašankové obchůzce. Byla to mládežnická dechovka a měla asi dvacet členů. ***Zleva****: Jaroslav Křápek, Antonín Vaněk, František Hanáček, Drahoš Křápek, František Bartoš, neznámý hudebník, Josef Franta. V pozadí můj rodný dům.*

Silvestrovské zábavě, taky hrála v prvomájovém průvodu, na poutích i na svatbách. Vím, že taky měla své zpěváky. Po několika letech však její činnost končí. Její muzikanti se začleňují do jiných kapel.

Rozmarýnka 1977-2017

Poslední klasická dechovka, která ve Lhotě vznikla, byla Rozmarýnka. Vznikla sloučením Kaucovy a Žajdlíkovy kapely.

Podle mého názoru to byla nejlepší a nejkvalitnější dechovka v Ostrožské Lhotě.

Rozmarýnka vznikla sloučením Žajdlíkovy a Kaucovy kapely.
Stojí zleva: Jan Galuška, Jiří Bartoněk, Jan Turčinek, Miroslav Janča, Antonín Vaněk, Zdeňka Červenáková, Josef Bartoš mladší, František Žajdlík, Jindřich Páč, Marie Žajdlíková, Antonín Bartoš, Jan Hyrák, Slávek Botek. Klečí zleva: Václav Hájek, Pavel Žajdlík, Josef Bachan, Miroslav Radoch.

Hudební skupina Formy 1974-1985

Hudební skupina Formy vznikla v roce 1974. Formy hrály v Ostrožské Lhotě a taky po celém okrese. Skupina hrála dvakrát týdně.

Když nečekaně zemřel její kapelník Josef Pavelka ve věku pouhých 31 let, tak se vedení ujal Mirek Pavelka a Formy zase vyhrávaly. Hrály až do roku 1985, kdy svou činnost ukočily.

V roce 2008 začala tato skupina zase hrát.

Kapela hraje v tomto složení:

Roman Pavelka – kapelník, zpěvák, bubeník,

Kamil Pavelka – baskytarista, zpěvák,

David Pavelka – kytarista, zpěvák,

Miroslav Pavelka starší – zvukař.

Miroslav Pavelka, Ludmila Pavelková, Josef Pavelka, František Kotačka, Josef Filípek, František Pavelka.

Dnešní situace dechové hudby ve Lhotě:

FAŠANK BEND

Dnes je situace s dechovkami u nás taková, že tu žádná klasická dechovka nepůsobí. Po ukončení činnosti Rozmarýnky ve Lhotě vznikl jen tzv. FAŠANK BEND, který hraje aktuálně v tomto složení:

Roman Staník – křídlovka,

Jenda Galuška – Es klarinet,

Josef Bachan – baskřídlovka,

Jarek Dominik – baskřídlovka, kapelník

Laďa Hanák – harmonika,

Marcela Pávková – harmonika,

Jindřich Páč – velký buben,

Marek Bachan – malý buben.

Po rozpadu Rozmarýnky vznikl FAŠANK BEND, který většinou hraje na fašankových obchůzkách a na lidovém domečku. Zleva: Ladislav Hanák, Jan Galuška, Petr Bachan, Milan Hanák, Josef Bachan, Jarek Dominik, Jindřich Páč, Miroslav Šajdler.

Tuto muziku tvoří z velké části hudebníci z již zaniklých dechovek. Muzika hraje a zpívá většinou při obchůzce na fašank a při stavění máje. Taky hrává, když folklórní soubor Háječek koná nějakou akci v Lidovém domku nebo na hody, a to v sobotu při zvaní a v neděli před kostelem. V poslední době hrává při nedělních Výletech v okolí obce. Prakticky dnes nahrazují to, co tu chybí a svým srdcem a nadšením rozdávají radost.

Hudební a pěvecké soubory, které v dnešní době v Ostrožské Lhotě působí:

FAŠANK BEND, CM Višňa, Mužský pěvecký sbor, ženský pěvecký sbor Děvčice z Háječku, Slovácký krůžek Háječek, Dětský národopisný soubor Kameňáček, skupina Beztak-tu, chrámový sbor Schola.

Na závěr této knížky bych použil článku, který jsem spolu s Antonínem Malůškem napsal do knihy o Ostrožské Lhotě:

Každá dechovka ve Lhotě byla ve své době kvalitní a patřila mezi nejlepší dechovky v okolí. Každá se ubírala svou vlastní cestou. Jedna preferovala

hru v menším obsazení a nerada hrála v kroji. Druhá zase převážně hrála ve větším obsazení a hrávala často v našich krásných lhotských krojích. Jedna hrála do půlnoci hlavně skladby z not a písničky z hlavy až po půlnoci. Druhá se zase snažila hrát hned od začátku to, co lidé měli rádi, aby se vytvořila dobrá nálada v sále hned od začátku zábavy. Takže takzvané *zpaměťovky* zařazovala hned od začátku a celý sál se rozezpíval. Každá muzika měla zkrátka svůj způsob, jak pobavit své posluchače. Dokázaly to všechny, a proto byly tak úspěšné a oblíbené.

Ještě jednou bych chtěl podotknout, aby se ti, kteří v některých příbězích poznají svoje příbuzné nebo známé, na mě nehněvali, poněvadž jsou to příběhy, které se skutečně udály. Pamětníků z doby, kdy se některé staly, je už velice málo. Prakticky jen já a Laďa Zelený. Všechno to ale bylo myšleno ve *srandě* a vyplynulo to ze situací, které byly brané jako žert. Pokud se to, co se událo, někoho dotkne, předem se omlouvám, to jsem nechtěl.

Vám, ke kterým se tato knížka dostane a přečtete si ji, se snad bude líbit a snad se něčemu i zasmějete. Rozhodl jsem se ji napsat proto, že lidí, kteří si na popsané příběhy a skutečnosti pamatují, je už velice málo a byla by škoda, aby byly úplně zapomenuty!

V roce 1850 v Ostrožské Lhotě vznikla první dechovka. A tak u nás hrály lhotské dechovky prakticky až do roku 2017, kdy jsme ještě oslavili 40. výročí založení Rozmarýnky. To znamená 167 roků. Poslední dechovkou v Ostrožské Lhotě byla dechovka Rozmarýnka, která vznikla v roce 1977 a v roce 2017 prakticky končí s činností a nemá žádné pokračovatele. Rozmarýnka byla podle mého názoru nejlepší dechovka v Ostrožské Lhotě.

Cimbálová muzika Višňa

Primáš: František Hájek IV. (dříve houslová kontra) – zakládající člen – doposud, bez přerušení.

Basa: Tobiáš Mach – v cimbálovce od roku 2016

Violová kontra: Jaroslav Strnad – od roku 2012

Houslová kontra: Mirek Pavelka (dříve basa) – zakládající člen – doposud, bez přerušení

Cimbál: Věra Bachanová – 2011-2019

Klarinet: Jakub Hyrák (dříve flétna) - zakládající člen – do roku 2017

Terc: Julie Radochová – od 2012

Dřívější členové – zakládající, letití i epizodní:

Štěpán Radoch (prim), Kristýna Hyráková (terc), Vojtěch Radoch (cimbál), Tomáš Kapinus (klarinet), Kateřina Radochová (flétna), Zdeňka Hájková (flétna, kontra), Roman Pavelka (terc), Miroslav Pavelka starší (terc, obligát), Dana Bartoníčková (terc, obligát), Gabriela Hájková (terc, obligát), Kristýna Gabrielová (cimbál).

Pozdější – nynější členové:

Václav Radoch (klarinet), Romana Fridrichová (cimbál).

Beseda u cimbálu 2016

Ludmila Hájková uspořádala výstavu k výročí založení dechovky

V předchozí kapitole se píše, že v roce 2020 uplynulo 170 let od doby, kdy byla ve Lhotě založená dechovka. Právě k tomuto výročí byla v naší Lhotě uspořádána výstava. Všechno organizovala a uspořádala milovnice tradic, hudby, folklóru a všeho lhotského, Ludmila Hájková, dcera známého muzikanta Vlastimila Křápka.

„Nejvíc fotek mám právě od otce. Muzice se vyučil u Vaňka, hrával také v Kaucově kapele. Měli jsme doma hodně fotek, otec je měl všechny pečlivě popsané. Něco jsem i dostala, pár fotek je dokonce i ze sběrného dvora," povídala na výstavě v létě 2020 hlavní organizátorka Ludmila Hájková, která je duší téměř veškerého folklórního dění v Ostrožské Lhotě.

Ludmila Hájková

Vzpomínky některých dalších muzikantů

Zdeňka Červenáková, 1951
zpěvačka

Ladislav Zelený, 1938
křídlovka

Zdeněk Zalubil, 1936
křídlovka

Miroslav Maluš, 1947
křídlovka a trumpeta B.

Jindřich Páč, 1951
trumpeta Es

Jan Galuška, 1955
klarinet

Silvestr Malušek, 1959
trumpeta

Pavel Žajdlík, 1961
křídlovka a trumpeta

Zdeňka Červenáková – zpěvačka.
Hudba byla můj celoživotní koníček

Měla jsem pětadvacet let a učila jsem ve školce ve Lhotě. Vzpomínám si, že tehdy byla soutěž ve zpěvu. Byla ve lhotském sále Na Obecním. Myslím, že se to jmenovalo Slovácký koštéř. Tam jsem poprvé viděla a slyšela Rozmarýnku. Tehdy vedle mě seděl Pavel Skopal, v té době byl předseda MNV. Já mu říkám: „Ten kapelník s paní krásně zpívají." To zpívala Marie Žajdlíková, jeho sestra, zrovna zpívali *Vltavu* – to bylo něco nádherného.

Mě to ohromně vzalo, říkám Pavlovi, to je krása, ti nádherně zpívají. On mně odpověděl: „Můžeš s nimi zpívat také, hledají zpěvačku." Až skončil koštéř, tak jsem přišla za kapelníkem, který sám řekl, že hudba potřebuje nutně druhou zpěvačku. Do té doby zpívala jenom Maruška, tedy jeho sestra. Tak jsem dostala nabídku na zpívání. Jenže jsem byla vdaná, doma jsem měla malé dítě, proto jsem se musela ještě zeptat manžela. Muž to tehdy povolil. To byl můj první kontakt s Rozmarýnkou. Začala jsem chodit na zkoušky a už to jelo.

První vystoupení, nebo jedno z prvních vystoupení bylo v Lipově. Tam byla nádherná soutěž dechových hudeb, hrála tam i Hradišťanka a další okolní

dechovky. Byla to přehlídka dechových hudeb. Získali jsme ocenění za interpretaci – to bylo strašně krásné. Celá ta éra byla nepředstavitelně krásná. Většinou jsme vystupovali po okolí. Později se k nám připojil můj manžel, který nám dělal zvukaře. Děti nám hlídala maminka. Fungovalo to tak, že večer se děti zavezly do Ostrohu a ráno do osmi hodin jsem se musela pro ně dostavit. Plyn nebyl, tak jsme museli rychle zatopit, aby malé děti přišly ráno do tepla. Rodiče by

je pohlídali i dál, ale otec byl přísný. Řekl: „Jak kdo umí jásat, tak se musí také postarat i o svoje děti."

Před vystoupením jsem mívala strašnou trému. Ruka se mi třásla, že jsem nemohla držet mikrofon. Když byli v sále lidé znalí hudby, tak jsem byla nervózní ještě víc. Nebo když byl přítomen pan skladatel Smišovský, to byla taková tréma, že se mi třásly obě ruce. Já jsem měla trému vždycky, před každým vystoupením. Marie Žajdlíková, která byla jako zpěvačka o deset let starší, mně vždycky řekla: „Počkej! Odzpíváš druhou písničku a bude dobře." A měla pravdu – po druhé skladbě už to ze mě spadlo.

Taky jsem nikdy nevynechala vystoupení nebo ples. Zpívala jsem i s horečkou. Dneska úplně chápu, když se něco stane, jak Lucie Bílá říká, když ztratí hlas, že musí ty své diváky a fanoušky odmítnout. Rozumím tomu, jak ji to bolí, jak moc toho lituje.

Ráda vzpomínám také na delší zájezdy. Když se jelo třeba do Šumperka nebo Ostravy koncertovat, tak ti lidé byli z naší hudby nadšení – to byly nádherné zájezdy. Třeba právě v Ostravě na Dni stavbařů jsme hráli a jeden ředitel firmy byl z naší kapely tak nadšený, že si nás posadil na klín a chtěl zahrát *Vyskočil jalovec* místo *Vysoký jalovec*. Oni z nás byli tak nadšení, že nám dali na cestu do autobusu bednu Whisky. Také to podle toho na cestě domů dopadlo. No, do práce už se druhý den nešlo.

V Rozmarýnce jsem zpívala do té doby, dokud kapela existovala. Pokračovala jsem v Ostrožské kapele. Pak jsem ještě zpívala se Zevesankou, to jsem se dostala do Francie, Německa, Belgie, Dánska, Španělska, po revoluci byly otevřené hranice, projela jsem celou Evropu. Byla to nádhera. Ještě jsem občas zpívala s veselskou kapelou Šohajé.

Zpívala jsem v kapele a učila ve Lhotě, hudba byla můj celoživotní koníček. Učit jsem přestala teprve nedávno, ještě vloni jsem učila na záskok.

Ladislav Zelený – křídlovka.
Dával jsem muzice přednost před vším

Když jsem jako kluk viděl, jak Francek Pavelka hraje na *husle*, tak jsem si přál také tak hrát. Neměl jsem k nim daleko. Bydleli jsme přes dva baráky a Pavelci mě začali učit na *husle*. Neučil mě Franta, který jezdil autobusem, ale jeho *tata*. Pamatuju si, že se mnou tam chodil ještě Bohuš Vaštík.

Ze školy jsem šel na učiliště do Slušovic, kde jsem se učil zámečníkem, tam se zakládala dechovka. Začal jsem na křídlovku, i když jsem chtěl původně hrát na klarinet, ale křídlováka si učiliště půjčovalo, chyběl, tak ho udělali ze mě. Byla to kapela, která byla ze všech ročníků na učilišti – to tehdy bylo velice fajn. Cvičili jsme, dřeli, nakonec i hráli. Po vyučení už jsem u křídlovky zůstal. *Husle* jsem schoval na hůře, nakonec se mně úplně rozeschly.

Jednou, když jsem doma trénoval na křídlovku, mě slyšeli strýc Pavelka.

Zastavili se u nás a prý, že mám dojít ke Kaucovi na zkoušku. Abych se přiznal, tak jsem moc odvahy neměl. Hrál jsem jenom chvilku, nebyl jsem si ještě moc jistý, ale nakonec jsem šel. To byla moje první spolupráce s Kaucem. Začal jsem s nimi chodit na svatby a myslím, že už v šestnácti jsem hrál ve Strážnici. Tehdy se hrálo skoro pořád. Oslavy, pohřby, svátky, plesy, prostě pořád. Kolikrát se hrálo i v týdnu, nemusela být ani zkouška. Začalo mě to bavit a dával jsem před vším přednost muzice. To už jsem s Kaucem

hrával pravidelně. Hraní bylo moc, mně se to líbilo – bylo to dobré.

Na vojně jsem nebyl, našli mně v krvi jakési bílkoviny, tak jsem na vojnu nešel.

S kapelníkem Kaucem jsem nikdy neměl problém. Měl takové zvláštní dirigování, ale zvykli jsme si na to. Jestli byl přísný? Ale tak – trochu přísnější byl, chtěl to svoje. Chtěl, aby to bylo pěkně nacvičené. Nejraději vzpomínám na Strážnici, kde jsme hráli jako hlavní muzika a potom na hody. Jezdili jsme na Hanou a všude možně různě – to mě bavilo. Ještě jsem chodil zaskakovat třeba do Blatnice nebo i jinde. Měli jsme v dechovkách po okolí kamarády, znali jsme se, tak se různě zaskakovalo.

Za Kauce bylo třeba divadlo, myslím, že se to jmenovalo *Jak chodili šumaři*. Zavolali nás zahrát, hráli jsme tam nějakou polku, tehdy se hrálo pořád – byla pohoda.

Pak jsem přesel od Kauce k Žajdlíkovi, přešli tam i strýc Pavelka, který mě tam vlastně přetáhli. Přešli tam všichni Pavelci, šel jsem za nimi. Pavelci byli vynikající muzikanti, když odešla taková skupina lidí, tak to Kauc neměl jednoduché.

Také za Franty Žajdlíka jsme hráli při divadle. Pamatuji si na operetu *Na tý louce zelený,* hráli jsme v sále, pod jevištěm. Francek Žajdlík to dirigoval.

S Žajdlíkovou kapelou jsem byl také ve východním Německu, hráli jsme v Rostocku. Tehdy tam byli chlapi ze Lhoty na montáži. Pamatuji si, že jsme se tam s nimi potkali.

Myslím, že Franta Žajdlík vedl kapelu dobře – jako kapelník se o všechno staral, všechna čest. Když mám vzpomenout poslední vystoupení s Rozmarýnkou, tak to na oslavě 150 let od založení dechovky ve Lhotě, ale to už byl Rozmarýnky skoro konec.

Hrál jsem ještě i s kapelou Vaňka. To byla muzika, která hrála ještě před Kaucem. To mně bylo asi šestnáct, zavolali mě na výpomoc. Pak jsem hrál s Kaucem, v Žajdlíkově kapele a nakonec v Rozmarýnce. Nebyl jsem z muzikantské rodiny. Matka zpívala v kostele, jinak nikdo z rodiny na žádný nástroj nehrál.

Zdeněk Zalubil – křídlovka.

Do Lhoty jsem rád chodil. Byla tady soudržnost muzikantů

Moje začátky s muzikou byly u nás – v Ostrožské Nové Vsi. Byl tam nějaký Peprníček, který hrál na basu. Chtěl mě učit hrát na křídlovku a také mě na ni začal učit. Potom jsem začal chodit do lidové školy umění do Veselí, učil jsem se na housle – to mně bylo asi čtrnáct roků.

Po základní škole jsem chtěl jít na obchodní akademii, ale tehdejší komise mě tam kvůli tomu, že otec utekl do Ameriky, nepustila. Byl jsem pro ně protikomunistický živel. Chtěli, abych šel do dolů. Nakonec jsem odešel do Plzně, kde jsem se učil opravovat parní lokomotivy. Můj otec utekl v roce 1948. Byl v odboji kapitána Bogataje, který působil také ve Lhotě a má na lhotské škole desku.

Plzeňské učiliště mělo svoji kapelu – dechovku. Tam mě tak hudebně cepovali, že na Prvního máje už jsem s nimi startoval. Hráli jsme jako kapela v průvodu. Po vyučení jsem šel na vojnu a dostal jsem se do Olomouce k vojenské hudbě. Nejprve mě vyzkoušeli. Dali mně zahrát pochod, ten jsem zvládl, tak mě vzali. Na vojnu jsem měl štěstí, po hudební stránce mně dala hodně.

Z vojny jsem přišel v roce 1958. Už si to moc nevybavuji, ale myslím, že tehdy byla ve Lhotě Kaucova dechovka. Kauc mě ještě do Lhoty hrát nevolal, až později Franta Žajdlík, který založil kapelu. Potom už jsem do Lhoty chodil docela často. Na svatby, na různé oslavy – s Žajdlíkovou kapelou jsem hrál na křídlovku. Myslím, že mě Franta volal hned na jednu z prvních akcí své kapely, nějaký jeho muzikant nemohl. Už jsme se znali a věděli jsme o sobě.

Otec byl v Americe a posílal nám peníze. Měl jsem galánku a hned po vojně jsem začal za ty peníze stavět barák. Když jsem přišel z vojny, tak mě zvolili zástupcem kapelníka. V Nové Vsi byla na rozdíl od Lhoty jedna dechovka, ale muzikantů tam bylo hodně.

Kapelník Franta Žajdlík byl výborný muzikant a organizátor, byl jsem v jeho kapele spokojený. Když skončila Rozmarýnka ve Lhotě, tak Franta chodil hrávat ještě k nám – do Nové Vsi, hrál doprovod. Vzpomínám si, že chodil hrát na hody, dokonce s námi byl v Německu. Když byl Franta nemocný, tak jsem pomáhal Rozmarýnce na zkouškách a dělal takové ty organizační věci kolem kapely. Na tom musíte pracovat skoro každý den.

Pětadvacet roků jsem v Nové Vsi dělal kapelníka. Nakonec jsem dělal kapelníka muzikantů „vážné hudby". Víte, co to je? To je pohřební kapela.

Měl jsem také veliké přátelství s kapelníkem a skladatelem Ladislavem Kubešem, potom začala naše spolupráce s Blahoslavem Smišovským. V novoveských lázních jsme měli partičku a patnáct let jsme hráli pro pacienty. Smišovský napsal pro naši partičku veškeré noty. To byla taková taneční hudba, ale osobně jsem byl *dechovák*. To mě víc bavilo.

Do Lhoty jsem chodil rád. Byla tam větší soudržnost muzikantů a kamarádů. Řekl bych, že tady bylo větší veselí než v Nové Vsi. Lhota je trošku jiná dědina než Nová Ves. Vzájemná spolupráce muzikantů z obou dědin byla dlouhodobá. Jezdíme na výpomoc ještě dnes.

Teď je doba taková, že dechovka moc nejde. Když se podíváte do našich lázní, tak moc mladých lidí tam neuvidíte. Když chcete postavit kapelu, musíte shánět muzikanty po celém okrese – mládež není žádná. To dřív nebylo. Dnešní doba dechovce prostě nepřeje. Mladá generace má svou muziku – ta naše má dechovku. Je škoda, že dechové hudby zapadají nebo končí. Dechovka je pěkná muzika. Skladatel Smišovský ale vždycky říkal, že dechovka byla, je a bude.

Miroslav Maluš –křídlovka a trumpeta B.

Ve Lhotě jsem se cítil mezi svými

Na trubku jsem začal hrát kolem roku 1960 ve Školní hudbě, to jsem chodil do šesté třídy. Vzpomínám si, že se ve Lhotě hrálo divadlo a k tomu potřebovali někoho, aby hrál na trubku. Herci k tomu chtěli nějakou muziku. Ještě chtěli, aby to hrály děcka. Hrál to Jožka Pavelka, ale nevydržel hrát, protože mu za chvilku napuchl ret. Já jsem tu trubku vzal a hned jsem chytil tón. Šlo mně to hned, trubku jsem měl půjčenou od Josefa Malůška. Tak jsme se jako kapela naučili nějaké písničky a Jožka Pavelka pro nás skládal. Školní hudba hrávala většinou na besídkách pro školu, hrávali jsme nějaké lidovky a pak ty skladby, co tehdy letěly: *Děti z Pirea, Zhasněte lampiony*, prostě v tu dobu moderní písničky, ale bez zpěvu. Jenom jsme hráli.

Ve Lhotě jsem chodil cvičit muziku k Vaňkovi. Napsal mně pár věcí, které mám trénovat, to bylo ještě na základní škole. Moc se mi tam chodit nechtělo, raději jsem se učil sám – byl jsem samouk.

V roce 1962 jsme se odstěhovali do Ostrohu. Tam jsem začal hrát kvůli dřevu. Byla tam závodní kapela podniku Dyas, kterou tehdy vedl nějaký Vaněček ze Lhoty. Přišli za mnou z podnikového závodního výboru, dostal jsem deset metráků dřeva, také pro to jsem hrával.

Po škole jsem se šel učit do Letu Kunovice, byl jsem učněm v letu a hrál v kapele v Dyasce. To byl taneční orchestr závodního výboru,

jmenoval se Kombo. Hráli jsme všechno možné. Vybavuje se mi, že jsem byl v kapele nejmladším členem. Hrál jsem tam do vojny. Na vojně jsme měli taneční muziku, ale nacvičovalo se až po službě, nebyla to klasická vojenská kapela, ale cosi mně to po muzikantské stránce taky dalo.

Po vojně jsem začal hrávat se Slávkem Smišovským, byla to taková taneční hudba. Tykali jsme si. Když měl dobrou náladu, tak jsem byl ohromný trumpeťák – jenom chválil. Když se mu něco nezdálo a *frflal*, tak jsem mu říkal, ať si zavolá *profíka*. To víte, byl učitel a rád poučoval. Když se třeba natáčelo v rozhlasu, tak jsem byl mezi profesionálními muzikanty jediný samouk.

Slávek Smišovký pocházel z Vysočiny, byl hlavně *dechovkář*, uměl krásně upravovat písničky. Všechno ladil tak, aby to bylo pěkné, aby to znělo, aby to prostě bylo pro lidi.

Ještě si vzpomínám, že jsem ve Lhotě hrál se strýcem Bartošem celou sezonu s Žajdlíkovou kapelou. Hrál jsem tam místo Ladě Zeleného, který byl nějaký nemocný. Bylo to vlastně první moje setkání s dechovkou.

K dechovce jsem přišel až po vojně. Přišel Kauc a volal mě hrát do jeho kapely. V jeho kapele se hrály většinou velké koncerty – to mě začalo bavit. Hrál jsem tam až do doby, než se spojila Kaucova kapela s Žajdlíkovou hudbou a vznikla Rozmarýnka.

Jaký byl můj hudební vrchol? To se takto nedá říct, ve Lhotě jsem se cítil dobře, jako mezi svými. Řekl bych to asi takto. V tu dobu měla lhotská muzika dobré akce, na které rád vzpomínám. Když jsem později hostoval v dalších kapelách, tak už to bylo jiné. Ta parta okolo byla jiná. Člověk přišel, odehrál si svoje a jelo se po hraní hned domů.

V roce 1997 jsem ve Lhotě skončil a hrál jsem v Ostrožské kapele. Ta už také dávno není. Řekl jsem si, že budu hrát do sedmdesátky, pak už jsem se na trubku ani nepodíval. Ještě mě lanařili do Veselí, ale už jsem tam nešel. Dal jsem se na sport a jezdím na kole, na kole vlastně jezdím od mládí.

Jindřich Páč – trumpeta Es.

Muzika byla u mě na prvním místě

Otec hrával na basu, byl muzikant, měl jsem k hudbě blízko. Ale těžko říct, jestli to byl právě otec, který mě dostal k muzice. Jakési geny tam byly – já jsem hlavně chtěl hrávat. Muzika mě nadchla od mládí.

K muzice jsem se poprvé dostal, až když jsem vyšel školu, to jsem měl nějakých šestnáct roků. V té době jsem začal hrát a cvičit s kapelou Jaroše Křápka. Hrál jsem tam já, nebožtík Joža Bartoš, Franta Bartoš a Staňa Novák. Hráli jsme a nacvičovali jsme u Jaroša doma „v prádelce“. Cvičili jsme tam stupnice, písničky a další věci – Jaroš nás učil. Chodili jsme k nim celou zimu, obyčejně jednou týdně. Já jsem hrával na trubku. S Frantou Bartošem jsme si trubku půjčovali, pak jsem si trubku někde sehnal, ale kde jsem ji vzal, to už si nepamatuji.

Nejhorší bylo to, že můj otec hrál tehdy s Kaucem, když se otec dozvěděl, že hraju s Křápkem, tak bylo zle. *Vybrbral mně*, a dokonce i *vyliskal*. Byla to jakoby konkurence, proto jsem se musel jít učit ke Kaucovi, bylo mně pořád kolem šestnácti. Myslím, že premiéru jsem měl na Prvního máje v Luhačovicích, tam jsem poprvé hrál se strýcem Malůškem, říkalo se jim Hučan. Také si vzpomínám, že jsem tam hrál s Bohušem Páčem. Bylo Prvního máje, tak se pochodovalo. V tom nevyzrálém věku jsem se nestíhal dívat na noty a ještě na nohy. Tam mi Kauc řekl, že se musím také naučit pochodovat, ne jenom hrát. To si pamatuji jako dnes.

Potom už jsem s Kaucovou kapelou začal hrávat na různých akcích, byly to oslavy ve Lhotě, pravidelně jsme jezdili do Strážnice, pamatuji si, že jsme hráli také třeba v Opavě. Tehdy se hodně hrávalo a cestovalo.

V té době byla ve Lhotě ještě Žajdlíkova kapela. Každá muzika hrála trošku jinak. Mezi muzikami byla rivalita. Kolikrát se stalo, že byla svatba, a když se braly třeba páry, které měly rodinu u Kauce i u Žajdlíka, tak se nevědělo, která kapela bude na svatbě hrát. Vybíralo se to podle toho, kdo jaké měl v kapele příbuzné – to tehdy dělalo ve Lhotě obrovské problémy. Obyčejně kapelu vybíral ženich a někdy byla kvůli tomu i hádka. Bylo to těžké rozhodování, protože každý měl většinou nějaké příbuzné nebo známé v obou kapelách. Když se na to dívám zpětně, tak bych řekl, že většinou na těchto akcích hrával Kauc. Na zábavách to bylo tak napůl.

Hrával jsem s Kaucem až do té doby, než se spojil s Žajdlíkovou kapelou a vznikla Rozmarýnka. To bylo v roce 1977. Došlo ke sloučení a najednou bylo muzikantů dost. Nejhorší bylo to, že na některé nástroje bylo víc muzikantů než míst v kapele. Tuším, že bubeníci byli asi čtyři. Kdo měl hrávat? Potom se to pomaličku rozprchlo a zůstalo kolem patnácti lidí. Důležité nástroje byly obsazeny a všechno fungovalo.

Zhruba dvacet roků jsem hrál s Rozmarýnkou, až za posledních pět let zemřelo asi deset muzikantů a kapela začala mít problémy. Za zemřelé muzikanty nebyla prostě náhrada, všelijak jsme to zkoušeli, ale už to nešlo. Tehdy vznikl FAŠANK BEND, hrál jsem souběžně v obou kapelách.

Rád si zahraju, zazpívám. Ve FAŠANK BENDU hraju dodnes. Každé pondělí máme zkoušky. Většinou hrajeme zadarmo, za *štamprlu*, *za pohárek*, za občerstvení. Základ muzikantů je ze Lhoty, je nás pět a pořád se držíme. Když je potřeba, tak si na větší akce půjčujeme z Hradiště dva učitele.

Co se mi nejvíc líbí z muzikantského života? Když s muzikou žijete, tak vás baví to, že vystupujete na veřejnosti, s chutí si zapíváte a zahrajete.

Ještě jsem myslivec a mockrát se mně stalo, že jsem musel z honu předčasně utéct hrát na pohřeb nebo na nějakou jinou akci. U mě byla na prvním místě muzika. Když se hraje v kapele, tak ostatní věci padají.

Jan Galuška – klarinet.
V paměti mně utkvěly koncerty z Luhačovic

S muzikou jsem začal v roce 1969. Vzpomínám si, že bylo léto, byly prázdniny, měl jsem jít do osmé třídy a měl jsem čtrnáct roků. Tehdy se nechodilo do *hudebky*, na klarinet mě učil strýček Turčinek. Chodil se mnou ještě Tonda Dominik. S dechovkou jsem začal hrát v době, kdy jsem ještě chodil do školy. Museli mně dokonce vyřizovat ve škole povolení, že můžu chodit hrát s kapelou na zábavy a plesy. U Turčinka jsem se naučil hrát na klarinet a pak přešel ke Kaucovi. Chodilo se k němu domů, tam nás učil rozdělení, noty. Už jsme v té době jezdili s kapelou koncertovat do Luhačovic a čím dál víc jsme „se oťukávali“.

Do Kaucovy kapely jsem přišel v době, kdy byla ve veliké slávě. Kauce jsme jako muzikanta a kapelníka velice respektovali, říkali jsme mu strýček Kauc. V červnu se pravidelně jezdilo na slavnosti do Strážnice, koncertovalo se v Luhačovicích, celá kapela hrála v krojích. Byl jsem začátečník a hraní v takové kapele mně strašně moc pomohlo. Co si pamatuji, tak mezihry, to jsou sóla pro klarinet, jsem si troufl zahrát až po třech až čtyřech letech.

V roce 1974 – po pětiletém hraní jsem měl jít na vojnu, vyřídilo se to tak, že jsem šel k vojenské hudbě, to mi vyřídil Jaroš Křápek přes inspektora vojenských hudeb. Narukoval jsem do Břeclavi, ale už po třech týdnech jsem odešel do Holešova. Pamatuji si, že dokonce už po

třech týdnech jsem byl doma pro klarinet. Samozřejmě načerno – musel jsem si dávat pozor, aby mě nechytila hlídka. V té době po třech týdnech odjet z vojny domů vůbec neexistovalo.

Na vojnu jsem měl obrovské štěstí. Byla to profesionální kapela, která se oficiálně jmenovala Hudba pohraniční stráže a ministerstva vnitra – tam jsem byl dva roky, to mi dalo velice moc. Také jsem se na vojně poznal s klukem z Ostravy s Rudou Brodou. Zůstali jsme kamarádi do dneška. Ještě v roce 2020 jsem ho pozval do Lhoty a chodil s námi s FAŠANK BENDEM po fašankové obchůzce.

V roce 1976 jsem přišel z vojny. Ve Lhotě byla Kaucova a Žajdlíkova kapela. Mezi kapelami byla rivalita, ale muzikantů ubývalo, tak vznikla myšlenka, že by se mohly sloučit. V roce 1977, tedy rok po mém návratu z vojny, došlo ke sloučení obou kapel. Cílem bylo, aby ty nástroje, které neměla jedna kapela, měla ta druhá. To se také stalo a vznikla Rozmarýnka.

Hrál jsem v Kaucově kapele a také v Rozmarýnce. Jestli mám hodnotit obě hudby, tak bych řekl asi toto: Kaucova kapela byla velké těleso, hrála hlavně koncertní skladby, vystupovalo se většinou v krojích. V Rozmarýnce už jsme víc přecházeli na dechovkový žánr. Hrály se víc polky, valčíky, už se nedělal velký orchestr – už to šlo jiným směrem.

Ke konci Rozmarýnky měl kapelník Franta Žajdlík zdravotní problémy, nemocný byl také švagr Tonda Bartoš, tak se hledal nový kapelník. Na popud Vaška Hájka jsem to na chvilku vzal. Potom dělal kapelníka také Jindra Páč.

Z celé té dechovkové éry mně utkvěly v paměti koncerty z Luhačovic. To jsme hráli s Kaucem, byly to pěkné koncerty. Pak si pamatuji ještě pěkné hraní v Otaslavicích, to bylo v takovém lesním parku. Tehdy jsem dění kolem kapely až tak nesledoval, hráli jsme, byl jsem spokojený – to mně stačilo. Tonda Bartoš všechno kolem pozoroval daleko víc.

Pavel Žajdlík – křídlovka a trumpeta.
V kapele byla výborná parta – kamarádská

Učil mě otec, to je jasné. Začal jsem tak v sedmé třídě, společně se mnou učil ještě Milana Křiváka a Milana Miroše. To byli spolužáci. Učili jsme se u nás doma. Bydleli jsme my, pak byla veranda a vzadu bývala *babka*, tam byla tak zvaná malá kuchyňka, kde se dělaly klobásy. Tam jsme se také jako kluci učili. Já jsem hrál na housle a dostal jsem se až na *Ó Velvary*. To bylo přes zimu. Pak začalo být pěkné počasí, přišel fotbal, hřiště a pryč od muziky. Taky jsem hrál fotbal, na trubku jsem se učil kvůli *tatovi* – za žádného velkého muzikanta jsem se nepovažoval.

Potom otec viděl, že z mých spolužáků žádné muzikanty neudělá, tak si dal žádost do Hradiště, do hudebky, aby mu půjčili nástroje a učil další děcka.

Moji spolužáci skončili hodně brzy, ale začal hrát třeba Silva Malušek nebo Joža Malůš, ti vydrželi dlouho a později hráli i v dechovce.

Moje první vystoupení? Tak to si vůbec nepamatuji, měl jsem v tom guláš, ale určitě jsem začal hrát na pohřbech. Tam se hraje pomalejší tempo, za mě se chodilo ke kostelu ještě od baráku nebožtíka. To všechno bylo ještě před vojnou, byl jsem v učení. Hudebku jsme v té době nijak neřešili. To, co jsem uměl, mně tenkrát stačilo.

Ještě si vzpomínám na takovou perličku. Před vojnou jsem v jednom týdnu udělal maturitu, řidičák a v Kroměříži zkoušky do vojenské kapely.

Na vojnu jsem šel k vojenské hudbě do Havlíčkova Brodu, nechali mě tam hlavně proto, že jsem znal noty. Hrávali jsme na všech vojenských přísahách v okolí: Havlíčkův Brod, Hradec Králové, Jihlavy, Přibyslav, Jindřichův Hradec, Čáslav nebo třeba také Český Krumlov.

Když jsem přišel z vojny, to bylo v roce 1983, tak jsem začal hrávat v Rozmarýnce pravidelně. *Tata* potřeboval v kapele pomoct a muzikantů nebylo. Hrál jsem doprovod a musel jsem hrát i druhou křídlovku. Někdy jsme museli jako křídlováci odehrát lhotské hody ve dvou. Zvládli jsme to. Po vojně jsem měl lepší nátisk, za dva roky vám vojna musela něco dát.

Tehdy jsme hrávali všude a pořád. Zkoušeli jsme nové skladby nebo jsme v zimě chodili po koledách.

Když jsem přišel z vojny, tak jsem začal pracovat v Zevosu a hrát s dechovkou Zevesankou. Byl jsem s nimi v Belgii, ve francouzském Daxu nebo třeba v Německu. Hrál jsem ve třech dechovkách. Obyčejně se hrávalo v pátek a v sobotu. V neděli jsem ještě šel hrát za Lhotu fotbal.

V roce 1985 jsem se oženil do Starého Města, a ještě osm roků jsem do Lhoty dojížděl. Tehdy tam byla výborná parta, byl jsem skoro vždycky nejmladší. Bylo to kamarádské, chlapi byli výborní.

Když skončila Rozmarýnka, tak jsem ještě minimálně deset let hrával ve Staroměstské kapele.

Jestli bylo těžké hrát pod otcem? Jak kdy. Chlapi z něho měli respekt. Když se nám něco nelíbilo, tak jsem mu to obyčejně řekl já. Doma jsem potom dostal vynadáno, že jsem drzý. Na druhou stranu vidím, že všude musí být člověk, který velí.

Ještě si pamatuji, když vysílali v televizi první díl Chalupářů, bylo to asi v roce 1975, úvodní skladba je tam *Když máš v chalupě orchestrion*. Doma jsme měli magnetofon B42. Tu písničku jsem nahrál, celou sobotu jsem ji *tatovi* pouštěl a on si psal noty. Večer tu písničku hráli na plese, měla takový úspěch, že ji museli hrát pětkrát.

Moje poslední vystoupení? To si nepamatuji, zase nejsem takový historik. Naposledy jsem hrál na trubku, když se narodil vnuk.

Silvestr Malušek – trumpeta.
Chlapi byli úžasní muzikanti

V Rozmarýnce jsem hrál na trubku a jako správný bývalý muzikant ji mám pořád ve sklepě. Úplně přesně si na svoje muzikantské začátky nevzpomenu, ale dá se to odhadnout. Mohlo to být tak v osmé, nebo deváté třídě. Pamatuji si, že *tata*, který v dechovce hrál na buben, tehdy přinesl domů *hornu*. To je královský nástroj – měl jsem se na ni učit hrát, ale byl to nesmysl. Oni to sami neuměli a chtěli mě to učit. Je to jeden z nejtěžších dechových nástrojů. Pak se také zjistilo, že to byla blbost, a začal jsem chodit ke kapelníku Žajdlíkovi, učil mě hrát na trubku. Chodilo se tam jednou za týden, samozřejmě k nim domů. Co si pamatuji, tak tam ještě se mnou chodili Rosťa Štajnoch, Jara Štěpán a myslím, že i Jarek Pavlačka, ale vydržel jsem jenom já.

Koncem deváté třídy už jsem začal s kapelou hrávat. Hrál jsem s nimi vlastně celý *gympl*. Byl jsem na Kmochově Kolíně. Hrál jsem také na Moravském plese v Praze – to byla nádhera. To všichni brali výjimečně velmi zodpovědné, nikdo ani nijak moc nepil. Ples byl v Obecním domě – ta atmosféra a prostředí – to bylo něco fantastického. Když se hrála moravská hymna *Moravo, Moravo*, tak to muselo vypadat. Byla to významná akce, jestli si dobře pamatuji, tak ve vedlejším sále koncertoval orchestr Karla Valdaufa, to byla tehdy špičková dechovka.

Jestli mám vzpomenout kapelníka Františka Žajdlíka, tak muzika byla celý jeho život. Jako člověk byl hodný, nebyl konfliktní osoba. Řekl bych spíš

ještě naopak, k některým chlapům mohl být ráznější. Vzpomínám si, že třeba někteří chodili na zkoušku i o hodinu později – to nebyl žádný problém. Jako kapelník bych to osobně nesnesl. V tomto směru byl benevolentní, ta benevolence byla u něho až příliš veliká.

Další výrazná osobnost, která s Rozmarýnkou spolupracovala, byl skladatel Blahoslav Smišovský. Toho si dobře pamatuji, byl to charismatický člověk, když někde přišel, tak kolem něho bylo vždycky plno lidí, pěkně vyprávěl, jeho hlas se dobře poslouchal.

Chlapi v Rozmarýnce byli většinou úžasní muzikanti. Vzpomínám si, že na jednom plese v Hradišti hráli o přestávce někde v koutku v rožku populární písničky, které v té době letěly. Třeba z filmu *Kdyby tisíc klarinetů*. Jura Bartoněk, Jenda Galuška a také Mira Malůš z Ostrohu, to byl výborný *jazzman* a skvělý trumpetista. Valili to tam neuvěřitelným způsobem, kluci uměli i jiné věci než dechovku. Kapelník z toho nebyl nadšený, byl hlavně *dechovkář*.

S muzikou jsem skončil někdy ve *třeťáku* na vysoké škole, už jsem do Lhoty moc nejezdil a zájmy byly všelijaké. V kapele jsem patřil s Pavlem Žajdlíkem k nejmladším, ale se všemi jsem si tykal, tedy mimo kapelníka Žajdlíka, tomu se prostě říkalo kapelník. Pár roku jsem s Rozmarýnou hrával, rád na to období vzpomínám.

Muzikanstká rodina Pavelkova

Mirek Pavelka: Muziku jsme měli „nalajnovanou“ od malička

Perfektní hudební sluch, vynikající muzikanti a obětaví lidé. Tak hodnotí rodinu Pavelkovu Antonín Bartoš ve své knize Když Lhota žila dechovkou. O největší muzikantské rodině v naší Lhotě jsme si povídali s Miroslavem Pavelkou, který hraje v místním kostele svatého Jakuba Staršího na varhany už 35 let. Mimochodem, jeho předchůdce nebyl nikdo jiný než legendární František Kauc. Mirek Pavelka hrál v Kaucově dechovce, kapele Formy a později také v cimbálové muzice Višňa.

Dá se říct, že rodina Pavelkova má muziku zakořeněnou hluboko v minulosti?

Ano. Ze tří bratrů mého dědy byli všichni muzikanti. Děda – František Pavelka – trumpeťák, jeho bratr Janek z Míkovic – taky trumpeťák a třetí muzikant Jaroslav, zvaný Jaroš – harmonikář z Kunovic. František zůstal ve Lhotě a měl dva syny: Frantu – mého otce, který byl znám jako řidič autobusu, a ten druhý syn, o deset let mladší, se jmenoval Josef. Právě Jožku jsem vnímal tehdy v rodině jako nejvíce nadaného muzikanta nejen co do počtu zvládnutých hudebních nástrojů, ale i jako mistra improvizace. Taktéž jeho harmonizační schopnosti a představivost mu umožňovaly s lehkostí rozepisovat noty pro celý taneční orchestr. Psal zpaměti i to, co slyšel z magnetofonu. Od něho jsem se to snažil taky rychle naučit a měl jsem ho za muzikantský vzor.

Kde se dědové učili muziku? Kdo je k hudbě přivedl?

To netuším, byli samouci. Jako mladí kluci hrávali spolu doma na Kopci. V humně, ve stodole často sami vyhrávali nejen ke zpěvu, ale i k tanci. Vím, že děda dokonce hrával ve štrajchu i na violu. Můj otec Franta začínal v deseti letech u kapelníka Kauce na housle. Mluvil o tom, že se s ním chodilo učit více kluků, jen nevydrželi. Už jako starší školák (pacholek), začal hrávat na housle v kostele při půlnočních a pak u oltáříčků, když bylo Boží tělo. Na klarinet mu „strýc Jura Turčinek pod nama“ ukázal základní hmaty a ostatní se naučil velmi rychle sám. On taky naučil Jožku na housle i na klarinet a hrávali spolu v Kaucově velké kapele.

Otec hrával spíš moderní hudbu, nebo dechovku?

V kapele Formy hrával saxofon i klarinet, ale byl kovaný dechovkář, i když hrával v moderní muzice, tak ten jeho styl byl pořád takový precizně přesný – dechovkový. Ze začátku hrával hlavně s Kaucem. Začátkem šedesátých let i s Hejnou v jazzu a později vypomáhal u Rozmarýnky, kde hrával až do své smrti. Vím, že tehdy muzikanti tak nějak různě přecházeli od jedné kapely ke druhé. Hrál se jazz, taneční hudba, pak se přešlo na dechovku, všechno se to tak nějak prolínalo. Mezi kapelami bývalo tehdy hodně rivality a soupeření. Já jsem to takto vnímat nechtěl. Každý hraje, jak umí…

Miroslav Pavelka hraje 35 let na varhany ve lhotském kostele

Měli jste jako děti muziku „nalajnovanou“ od malička?

Asi to tak bylo, že jsme to měli „nalajnováno“ od narození. Už v pěti letech jsem dostal po otci čtvrtky housle. První učitel byl můj otec, ale jeho způsob výuky mě ani trochu nebavil. Utíkal jsem tehdy jak před housličkami, tak před učitelem. Až v osmi letech mě rodiče přihlásili do hudebky do Hradiště. Tam jsem dojížděl třikrát v týdnu sedm let. Učil mě hrát tehdejší ředitel LŠU František Vávrů. Byl na mne moc hodný, ale taky přísný. A to už mě začala muzika bavit. Cvičil jsem nejen stupnice a etudy, ale hrával i různé houslové koncerty, sólové i s klavírem. Byl jsem tam hrou zapojen taky do různých smyčcových orchestrů. Moc rád vzpomínám taky na mého učitele hudební nauky, pozdějšího varhaníka a dirigenta Svatopluku Karla Dýnku. U nás doma se taky muzicírovalo. Hrály se z not skladby starých mistrů a různá

houslová dueta. Se mnou se učila na housle i moje sestra Lidka. Spolu jsme pak hrávali i zpívali v obci při různých školních akademiích, v obřadní síni při svatbách, při vítání občánků a na podobných akcích.

„Jsem moc vděčný i za chvíle strávené v Kaucově dechovce."

Takže jsi měl hudební zkušenosti, než jsi začal s moderní muzikou?

Jasně, ve čtrnácti jsem to poprvé vyzkoušel na klarinet. První jsem začal chodit hrát na pohřby. Chodilo se ještě z domu. Naučil jsem se proto tři, čtyři pochody a ono to začalo jít. Po roce k nám přišel Tonda Bartoš, že by v jejich kapele přivítali klarinet. No a do tří měsíců už jsem hrával i plesy s Jendou Galuškou včetně krojových akcí v Luhačovicích, v Opavě-Kateřinkách a dalších. Později i s mým otcem a Jožkou a samozřejmě za účasti mého dědečka – trumpetisty Františka Pavelky. S ním bylo taky v muzice hodně veselo i srandy. Jsem moc vděčný i za chvíle strávené v Kaucově dechovce. Zažil jsem ještě tolik starých legendárních muzikantů místních i přespolních a znám tolik neuvěřitelných historek s nimi, že ještě dnes se tomu s velkou chutí směji.

Rádi si nějakou poslechneme…

Řeknu vám jednu milou příhodu ze současnosti. Náš tradiční rodinný nástroj jsou a byly housle. Téměř každý Pavelka v rodině hrál, nebo hraje na housle. Nedávno mně děcka dokonce koupily k narozeninám nové housle. Udělaly mi tím obrovskou radost. Před týdnem mi řekl vnouček: „Dědo, přines housle." Poslechl jsem a začal ladit brnkáním. A on na to: „Néé, to néé tak, to ale mosíš hrát aj s túpalicú(smyčcem)!" No, řekněte, není to milé? A tak se historie pomalu opakuje a s úsměvem i pokračuje...

Otec byl hlavně dechovkář, ale další členové rodiny hráli spíš taneční muziku. Je to tak?

Ano. Řekl bych však, že jsme ale nastaveni všichni velmi univerzálně. Od vážné hudby přes lidovou až po modernu. Ale je asi fakt, že ta moderní v tom dominuje.

Takže jste v té době hrávali taneční hudbu i dechovku?

Ano. V roce 1973 Jožka Pavelka s podporou hráčů založil velký taneční orchestr pod názvem Efekt. V dechové sekci obsadil Es-alt saxofon Jožka s mým otcem Frantou a krátce B-tenor a zpěv Zdeněk Vlk. Na B-trumpety Franta Žajdlík a Laďa Zelený. A na pozoun hrál Vojta Horký – pozdější kapelník slavné Stříbrňanky. Na elektrickou kytaru hrál Franta Kotačka, na baskytaru VlastikKřápek a Josef Filípek na bicí. Měl jsem tehdy kolem patnácti roků a tam už jsem začínal na saxofon a zkoušel rozepisovat první noty pro celý orchestr. Byla to nádherná, brilantní kapela. Znělo to úžasně a já měl pocit, že nám to hrálo „jako orchestru od Gustava Broma z televize" (s úsměvem) – to byla krása! Ta plnost a barevnost tónů…jako chrámové varhany v kostele. Byl to tehdy takový trend, prostě to tak frčelo…

Kdo tomu velkému orchestru šéfoval?

Staral se o něj nový kapelník Jožka Pavelka. Frantovi Žajdlíkovi se to pak přestalo líbit hlavně proto, že zkoušky i produkce narušovaly chod jeho dechovky. Takže asi po dvou letech se přirozeně rozdělili. Tím vznikly FORMY. Trend byl tehdy takový, že čím menší muzika, tím lépe se prosadila. V té době bylo na okrese šest, nebo sedm podobných kapel a my jsme se chtěli do této skupiny začlenit.

„Rozjelo se to obrovským způsobem. Hrálo se pátek, sobota i neděle, už si ani nevzpomínám, že bychom měli volný víkend." Miroslav Pavelka.

Od koho vzešel ten impulz založit moderní kapelu Formy?

Určitě to nepřišlo od Jožky Pavelky. Byl vynikající muzikant, co c*hytil do ruk*, na to hrál. Přitom byl ale velmi skromný a veselý člověk, na kterého bylo naprosté spolehnutí. Nebyl však průbojný typ a nepotřeboval si taky jako muzikant tady nic dokazovat. Prostě to tak měl. Vím, že ho oslovili kluci, a to Franta Kotačka (kytara, klávesy), Josef Filípek (bicí), Vlastik Křápek (baskytara), který hrál s námi jen dva roky. Oni totiž už spolu začali

zkoušet první moderní bigbeatové písničky. Mně bylo tehdy patnáct. Začali jsme postupně rozjíždět naplno kapelu Formy. Hrál jsem také paralelně, dle možností, ještě i v dechovce. Stejně tak moje sestra Lidka, která zpívala obětavě po celou dobu s námi ve Formách, taky občas vypomohla zpěvem v dechovce u Kauce.

Kdy přišla nejslavnější éra kapely? Ve kterém období jste měli nejvíce kšeftů?

To bylo právě od těch mých šestnácti roků (1974) až do nějakých pětadvaceti. To se rozjelo obrovským způsobem. Hrálo se pátek, sobota i neděle tam byla. Už si ani nevzpomínám, že bychom měli volný víkend. Hráli jsme doma ve Lhotě i po celém okrese hradišťském a po části okresu hodonínského. Byly to různé *„čajáky“*, červencové a srpnové noci, v zimě pak jsme hrávali i plesy. Univerzálnost muzikantů a výměna hudebních nástrojů nám bezproblémově dovolovala hrát i tento repertoár. Můj otec s námi hrával B-tenor saxofon i klarinet při lidovkách a zároveň nás jako řidič autobusu vozil.

Bratři Jožka a Franta Pavelkovi.

Pak nečekaně zemřel kapelník Jožka Pavelka…

Byla to velká rána. Náš kapelník Jožka Pavelka ve 31 letech nečekaně zemřel. Byla tam nějaká pauza, ale ne moc dlouhá. Kluci říkali: „No nic, Jožkovi se už pomoci nedá, tak budeme v jeho započatém díle pokračovat, život musí jet dál.“ Aparatura byla pořízena, tak jsem se po půl roce ujal vedení a hráli jsme dál. Ubrali jsme ale už na intenzitě produkcí. Hrávali jsme i pohodové kšefty tanečních večerů, např. na hotelu Morava v Uherském Hradišti.

Ještě se vraťme k Josefu Pavelkovi. Zemřel hodně mladý. Co se tenkrát stalo?

Postihla ho náhlá mozková příhoda. Přišlo to velmi nečekaně dopoledne v práci. Byla to nesmírná rána a bolest pro celou rodinu. Do tří týdnů po jeho smrti se jim v rodině narodilo očekávané třetí dítě. Nechci o tom dál mluvit.

Bylo to po muzikantské stránce pro tebe náročné období?

V té době jsem to tak nevnímal. S odstupem vidím, že bylo a moc. Hlavně časově. Bylo třeba rozepisovat i noty, přetextovávat zahraniční hity, které se pracně odchytávaly z rádia, aparatura se dělala většinou „na koleně“, bylo třeba i nazkoušet a hrát. Napsal jsem taky pár vlastních skladeb. Pamětníci si možná vzpomenou na *Dívku z kosmu, Disko král, Mám rád Rock'nroll* a další. Do práce se ráno vstávalo před pátou, a když se člověk ani o víkendu nevyspal, tak to náročné bylo. Zvláště, když už pak byla rodina a přišly i děti. Ale já jsem vždycky tvrdil, že všechno mělo být tak, jak to bylo. Hrál jsem do svých 26 let. Přišly pak vážné zdravotní problémy a já všechno raz dva položil.

Tehdy jsi začal hrát v kostele na varhany…

Ano. Je zajímavé, že když jsem položil hraní v kapele, tak souběžně skončil hrát v kostele na varhany pan František Kauc. Přestal hrát ve vysokém věku ze zdravotních důvodů. Už chodil jenom poslouchat do lavic. Pamatuji si, že jsme tehdy nemohli sehnat mému dědečkovi Turčinovi na pohřeb varhaníka. Tak jsem si řekl, že to zkusím. Bylo to na podzim v roce 1985 a mně bylo 27 let. Převzal jsem to pomyslné varhanické veslo a v kostele hraju už 35 let.

Na varhany Tě zaučoval Kauc?

Ochotně mi ukázal základní obsluhu, ale hrát se musí naučit každý sám. Liturgické noty jsem si musel nacvičit vždy doma a postupně to šlo rychle i s pedály. Tak tedy z bigbítové baskytary jsem plynule přešel na varhany v kostele.

Při Noci kostelů jsi měl o varhanách přednášku. Jaký je to nástroj?

Toho by bylo na celou knihu... Mohl bych mluvit o píšťalách, o rejstřících, o vzduchovém mechanizmu, pak třeba o zvláštnostech temperovaného ladění. Takové varhany i s celou chrámovou ozvučnicí mi ale připadají jako jeden malý stvořený vesmír. Funguje tu všechno přesně dle předem daných fyzikálních zákonitostí. Od tvoření zvuku v píšťalách, přes dělení oktávových a kvintových kmitočtů, až po vytváření zvuku v tomto prostoru. Fascinují mě třeba taky přirozené, akustické odrazy tonů v prostoru kostela, stále se pak prolínající a postupně na sebe se nabalující. Až pak mohutnost této harmonie posledními dozvuky končí, posune se celý akord v závěru asi na vteřinu o pár centů výš (říká se tomu Dopplerův jev). Zřetelně, slyšitelně. Zkuste si to někdy soustředěně poslechnout… No a když se vrátím k tomu zmíněnému vesmíru, tak člověk jako pokračující spolutvůrce tu v podstatě ve své svobodné vůli jen hraje.

Hraní na varhany je časově asi hodně náročné. Mše svaté jsou každý den, k tomu svatby…

Jednoznačně. Bez souhlasu a maximální podpory ze strany mé manželky Olinky by se tato služba dělat nedala. Veškerý náš volný i rodinný čas byl podřízen tomu varhanickému. Jako když jsi stále ve střehu a v trvalé pohotovosti. Vnímali jsme to oba jako správnou cestu. Cítil jsem, že okolnostmi přišlo nějaké zvláštní nasměrování shora, že mám tuto nabídku přijmout a mám dělat tuto muziku. Hraji každou sobotu, neděli a dle možností i ve všední dny. Pohřeb je třeba taky odehrát. To znamená přeorganizovat si i harmonogram v práci. Mše svaté v neděli bývaly dříve dvě. Hrával jsem na ranní i na hrubé, dokonce i odpoledne při požehnání. Říkal jsem si: „Musíš? No, nemusíš. Musíš jenom umřít…“ Ale bral jsem to přirozeně zodpovědně.

Co tě na hraní na varhany v kostele tak baví?

Sedmnáctiletý Miroslav Pavelka

No, úplně všechno. Je to služba nejen lidem, ale i Bohu, a to mi dává smysl. „Muzikantské hřivny" jsem zadarmo dostal, tak rozdávám. A vůbec, hra na varhany, to je jeden nekonečný příběh. No a taky s kolika zajímavými kněžími jsem se za těch 35 roků postupně setkal! A kolik to bezvadných lidí kůrem prošlo za ta léta zpěvů ve schole či ve sborech o Vánocích i Velikonocích. Budu s dovolením jmenovat aspoň jednoho za všechny. Je to můj bratranec Kamil Pavelka (syn Jožky), který je již 30 let neodmyslitelnou součástí každého našeho hudebního dění. I když teď bydlí v Blatnici, s celou svou muzikantskou rodinou nám vytrvale vypomáhá hrou i zpěvem ve schole.

Zatím pořád na varhany hraješ, vidíš tam i nějakého svého následníka?

Zatím asi na sebe nikdo nechce vzít tu tíhu zodpovědnosti. Je to velmi zavazující. Byly tu i tři zdárné pokusy aspoň na záskok z řad mládeže hrajících ve schole na klavír. Všichni se však odstěhovali mimo obec. Často mě střídal taky můj syn Mirek, ale prvenství v tomto má dcera Olinka. Když ještě studovala, hrála hodně často i s velmi pečlivou přípravou. Baví ji to dodnes,

když přijede s dětmi do Lhoty, ráda si jde na mši zahrát. Nedělám si však o následníky žádnou starost, protože vím, že nikdo z nás není nenahraditelný. Nepochybuji ani o tom, že Pán Bůh si může klidně sám najít třeba i dalších deset varhaníků, bude-li to třeba.

Po takových zkušenostech, šel bys do varhanictví znova?

Jakože kdybych se znovu narodil (s úsměvem)? No jasně, že šel. A moc rád bych byl znovu varhaníkem. Pokud bych opět cítil nějaké jasné signály i okolnosti, vůbec bych o tom nepřemýšlel.

Kapela Formy ale pořád pokračuje. Je to tak?

Pokračuje, pokračuje. Poprvé současná generace Forem vystoupila jako překvapení na mých padesátinách (r. 2008). Od tohoto zdařilého okamžiku kluci zapracovali jak na repertoáru, tak na aparatuře. Začali hrát poctivý bigbít nejen pro radost sobě, ale taky pro veřejnost při tanečních zábavách. Začali ve Lhotě hrát sportovcům v sále i na hřišti. Pak přišlo hodně zajímavých produkcí i privátních na různých místech mimo naši obec. Dnes už jde vývoj kapely občas i jiným směrem. Když je potřeba, tak kluci vyběhnou a zahrají, jako třeba nedávno na Antonínku. V červnu 2020 zahráli s Kamilem a celou jeho rodinou parádní rockovou mši na První motorkářské pouti. Byl to ale bigbít, jak má být, včetně vlastního kvalitního nazvučení. Všiml jsem si, že i drsní chlapi – motorkáři zpozorněli a se zájmem poslouchali. Možná taky trochu překvapeni a zaskočeni, že i tady to tak jde zahrát. Kluci jsou muzikanti tělem i duší, chtějí dělat muziku i nadále, ale netlačí na pilu. Kapela tu svou tradici pořád má a kluci ji drží. Mají svoji vlastní moderní aparaturu a hrají tak, jak to poptávka vyžaduje, a co je baví...

O pokračování tradice muzikantů v rodině Pavelků tedy nemáš obavy?

Určitě nemám, ani mít nechci. Víte to i vy, kdy je Pán Bůh nejvíce pobaven? Když začne člověk plánovat (s úsměvem). Ale vážně, všechny naše čtyři děti – Mirek, Roman, David i Olinka – muzikantskou štafetu převzali a každý z nich hraje na vícero hudebních nástrojů. A zatím při šesti malých vnoučatech už ty čtyři starší zřetelně vykazují hudební talent. Ty, které umí aspoň trochu mluvit, už zpívají. Pokud jim to rodiče stejně „nalajnují“, tak jako my jim (s

úsměvem), pokračovat bude jistě i tato mladá již pátá generace Pavelků. Ono to většinou není tak o dětech, ale právě o trpělivosti jejich rodičů.

Muzika tě naplňuje a naplňovala celý život?

Je trvalou součástí mého života, dává mi radost i naplnění. Mám ale i mnohé jiné zájmy a koníčky, které mě velmi obohacují. Díky tomu jsem se v průběhu života mohl lehce najít i třikrát v rozdílných povoláních. Tak to bylo postupně i s muzikou. Právě toto široké spektrum zájmů mně dává i spokojený pocit z naplněného života. Avšak bez sdílení této radosti **s rodinou,** která byla pro mne vždy prioritou, by tato plnost nebyla pro mne úplná. Za příjemným rozhovorem s Vámi zde vnímám i kus předané historie. Vidím za tím taky pocitově sdělené svědectví jednoho vesnického muzikanta a varhaníka zároveň...

Formy rok 2008 při oslavě padesátin Mirka Pavelky. Nahoře zleva Roman, Olinka, bratranec Kamil, David. Dole zleva Mirek mladší, Mirek starší.

Ludmila Pavelková - Malíková

← ***Jaroslav Pavelka *1907+1979***
Hrál na knoflíkovou harmoniku, křídlovku a trombon. Byl velmi podnikavý, sportovně i technicky nadaný člověk. Se svou rodinou žil v Kunovicích.

František Pavelka st. *1909+1989 →
Veselý muzikant a neúnavný zpěvák starodávných písniček. Byl dobrovolným hasičem a taky velkým čtenářem historických knih. Pravidelně chodil na fotbal, ale nikdy jej nehrál. Zato vynikal ve cvičení na bradlech a předvedl ještě v 60 letech tahovou stojku.

Byl citlivý člověk, ale dovedl být i energický. Nepokazil nikdy žádnou srandu. Hrál na violu a B-trubku. Se svojí rodinou žil ve Lhotě.

Jan Pavelka *1911+1986
Hodný, pracovitý člověk a velmi obětavý muzikant .
Měl taktéž vrozené atletické vlohy. Vynikal ve cvičení na hrazdě a bradlech.
I v pozdním věku jezdil po okolí vypomáhat kapelám na kole s trombonem přes rameno. Hrával na housle, mandolínu, křídlovku a na trombon. Žil s rodinou v Míkovicích.

František Pavelka ml. *1932+2006
Vynikající hráč na housle, klarinet a saxofon. Měl nacvičených i spoustu obtížných houslových koncertů, které hrával jen tak pro potěšení . Uměl si poradit s jakoukoliv řemeslnou prací. Taktéž jemu kondice dovolovala i v pozdějším věku předvést lehce „chůzi po rukách". Ve Lhotě byl známý jako řidič autobusu, který přesně dodržoval jízdní řád. Za velkých mrazů v průběhu noci zodpovědně i třikrát startoval autobus, aby ráno včas zavezl dělníky do práce. Prý si podle něj mohli lidé napravovat i hodinky.

Josef Pavelka*1947+1978.
Jožka byl velmi spolehlivý, veselý a společenský člověk . Žádný technický problém pro něj nebyl překážkou k jeho vyřešení. Jako vynikající muzikant hrál na housle, klarinet, saxofon,klávesy, harmoniku, baskytaru.
V začátku se učil i na křídlovku.
V rozepisovaní not zpaměti se doslova vyžíval. Dovedl i velmi rychle zapisovat tóny a harmonii, které slyšel hrát z magnetofonu.

Miroslav Pavelka st. 1958
Muzikant, varhaník a člověk širokých zájmů i koníčků. Své sportovní vlohy využívá individuálně. Hraje na housle a varhany. Dříve intenzivně hrával na klarinet, saxofon i baskytaru se zpěvem. Mirek je pro každou legraci a nebojí se říct, co si myslí.

Ludmila Pavelková Malíková 1959
Veselá, společenská a sportovně založená žena. Jako hudebnice hraje na housle a sólově zpívá. Ráda ochotně pomůže ve všem a všude tam, kde je to jen možné. S rodinou žije v Uherském Hradišti.

Kamil Pavelka 1973 (syn Jožky).
Hraje na klávesy, baskytaru a zpívá. Je pohodový, charismatický muzikant. Velmi úspěšně se realizoval jako dirigent a sbormistr chrámového sboru i scholy . Jeho celá hudebně nadaná rodina si běžně sama vystačí se sborovým zpěvem i hudbou v oblasti chrámové hudby. Jejich děti Jeník a Eminka pokračují v rodinné tradici na housle. Markétka zvolila klavír a varhany. Letecké modelářství a fotografování patří k jeho dalším velkým koníčkům. Se svou rodinou žije nyní v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Kamil je stále neodmyslitelnou součástí hudebních aktivit Pavelků ve Lhotě.

Miroslav Pavelka ml. 1981
Hraje na klavír, varhany, housle, kontrabas, na kytaru a zpívá . Je obětavý, zodpovědný, pohodový člověk se smyslem pro humor. Fotografuje, rád si zasportuje a jako muzikant má nejblíže k lidové muzice a chramové hudbě. Přestože má již početnou vlastní rodinu, ochotně se vrhl do místostarostování ve Lhotě.

Roman Pavelka 1982
Rocker tělem i duší. Upřímný, srdečný, technický typ člověka a taky širokých zájmů. Je velmi houževnatý ve všem, co dělá i zábavný zároveň. Hraje na baskytaru, zpívá a hraje na bicí.
Své nadání využil i v chrámové hudbě hrou na housle i ve sborovém zpěvu. Nyní žije ve Stříbrnicích a muzikou je stále napojen na rodinnou tradici muzikantů ve Lhotě.

Olga Pavelková 1983
Hraje skvěle technicky na klavír i na chrámové varhany. Je velmi společenská a taky zodpovědná.
Zajímá se hodně o naše rodinné kořeny. Ráda se vrací i s dětmi do Lhoty a využívá tak často příležitost zahrát si na varhany v kostele u nás i na Antonínku.

David Pavelka 1987
Sólový kytarista, zpěvák a klavírista. Zajímá se o ozvučovací i jinou techniku. Rocková muzika je mu vlastní, ale rád vypomůže i v chramové hudbě.

Staré vojenské písničky

V poli stojí kříž

1) *V poli stojí kříž, pojď má milá blíž,*
   [: dřív než na tu vojnu půjdu, přísahu mně složíš.:]

2) *Milá poklekla, dva prsty zvedla,*
   [: miláčkovi přísahala, že mu bude věrná.:]

3) *Bylo po roce, milá se vdala,*
   [: na milého na téj vojně, docela zapomněla.:]

4) *On jí psal psaní, jestli je zdráva,*
   [: kamarádi odepsali, že už je provdána.:]

5) *On se rozhněval, orláb sobě vzal,*
   [: přišel milé pod okénko, ven si ji zavolal.:]

6) *Revolver v ruce, nabitý prudce,*
   [: střelil milé do srdéčka, falešné dívence.:]

Proč vy mě tatíčku nerád máte

1) *Proč vy mě tatíčku nerád máte, nerád máte, nerád máte,*
   že vy mě na vojnu vyháňáte, vyháňáte, vyháňáte.

2) *Nevyháňajte mě, já půjdu sám, já půjdu sám, já půjdu sám,*
   sednu na koníčka, budu husár, budu husár, budu husár.

3) *Husár má sto dvacet dvacetníků, dvacetníků, dvacetníků,*
   může se postavit před muziku, před muziku, před muziku.

4) *Lepší je na vojně kúsek masa, kúsek masa, kúsek masa,*
   než-li u sedláka celé prasa, celé prasa, celé prasa.

5) *Lepší je na vojně tabák kúřit, tabák kúřit, tabák kúřit,'*
   než-li u sedláka cepem búřit, cepem búřit, cepem búřit.

Svatební písničky

Nejprve uvedeme písničky, které se hrávaly při sólech novomanželům.

Valčíková píseň

Na té lhotské věži

1) *[:Na téj lhotskéj věži, zlatá baňa leží :]*
   [:a na ní holůbek, má pávovo peří. :]

2) *[: Nevrkaj holúbku, nedělaj zármutku, :]*
   [: šak já ho dosti mám, když sa s milú hněvám. :]

3) *[: Lehko je navykat, těžko je odvykat, :]*
   [: těžko je srdénko na zámek zamykat. :]

4) *[: Já jsem si ho zamkla na devět zámečků, :]*
   [: tys mně ho odemkl, falešný synečku. :]

5) *[: Falešný synečku, falešná tvá láska, :]*
   [: nebudu ti věřit, až bude ohláška.:]

6) *[: Až bude ohláška na téj lhotskéj faře, :]*
   [: až budu říkávat tvému bratru švagře. :]

7) *[: Tvému bratru švagře, matce panímámo, :]*
   [: budu jí líbávat ruce každé ráno. :]

8) *[: Ruce každé ráno, sedmkrát za týden, :]*
   [: aby jsi ty věděl, že je to každý den. :]

9) *[: Sedmkrát za týden, třicetkrát za měsíc, :]*
   [: aby jsi ty věděl, že je to ještě víc. :]

Je to dlouhá píseň a málokdo ji zná celou, proto ji píšu. Další písnička se hrávala novomanželům, *Lásko, Bože, lásko*, tu ale asi každý zná. Dále se hrávalo: *Sbohem buď miláčku, Byla noc krásná májová, Na Šumavě je dolina, Chodila Maryška, Teče potůček bublavý, Včera jsem byl u muziky* atd. Ty písničky jsou ale známé, a tak je nebudu psát.

Když jsem sa já ženil, tak mně moji kamarádi zahráli mimo jiné i starou písničku, kterou zná asi málokdo, a tak ji napíšu. Jmenuje se *Můj drahý tatíčku*.

Můj drahý tatíčku

1) *Můj drahý tatíčku, vy v hrobě ležíte,*
   [: já se dneska žením, vy o tom nevíte.:]

2) *Vy o tom nevíte, vědět nebudete,*
   [: až na vašem hrobě rozmarýn rozkvete.:]

3) *Rozmarýn rozkvete, bílý karafiát,*
   [: škoda vás tatíčku, škoda vás nastokrát.:].

Je to krásná písnička a velice dojemná. Jelikož já jsem ztratil otce při autohavárii už v šesti letech, tak jsem měl při našem svatebním sólu plné oči slzí a hrdlo stáhlé tak, že jsem nemohl ani mluvit. Nebyl jsem ale sám, co jsem měl slzy v očích. I mnozí ze svatebčanů to tak vnímali.

Svatebním rodičům se hrávalo: *Vdávala mamička, Pod tou naší starou lípou, Mamičko, tatíčku, já vás pěkně prosím, Zaspala nevěsta.*

Mamičko, tatíčku

1) *Mamičko, tatíčku, já vás pěkně prosím,*
   [: mám já frajárečku, oženit sa mosím.:]

2) *Nebraňte nám v lásce, rodičové milí,*
   [: jeden pro druhého, jsme sa narodili.:]

3) *Rodiče bránili, láska uvadala,*
   [: šohaj narukoval, milá zaplakala.:].

Zaspala nevěsta

1) *[: Zaspala nevěsta v strážnickéj dolině, :]*
   [: přišla na ňu mamka, přišla na ňu mamka,
   staň nevěsto hore, staň nevěsto hore.:]

2) *[: Staň nevěsto hore, šak sas už vyspala,:]*
[: běž podojit krávy, běž podojit krávy,
kterés nedostala, kterés nedostala.:]

3) *[: Šak vy ste věděli, že su sirotečka,:]*
[: že vám nedovedu, že vám nedovedu
krávy do dvorečka, krávy do dvorečka.:]

4) *[: Když vy ste chtěli mět kravičku rohatú,:]*
[: měli ste si vybrat, měli ste si vybrat
nevěstu bohatú s kravičků rohatú.:].

Družbům a družičkám sa hrávalo:

Včera jsem byl u muziky, Co je to za děvčátko, Co je to za hora, Když se zmrklo, Hledám galánečku, U potoka roste kvítí (tuto písničku bude dnes už málo lidí znát, tak ji uvádím).

U potoka roste kvítí

1) *U potoka roste kvítí, spanilá to lilie,*
kdo tam přijde, trhat bude, ten se láskou zachvěje.
[: Přišel on tam mládenec, trhat kvítí na věnec.:]

2) *Prala děva u potoka, byla jako z růže květ,*
v jejích jasných modrých očích bylo vidět celý svět.
[: Vesničanka zrozená, její jméno Božena.:]

3) *Od lesa jde průvod velký, Oldřichovi zbrojnoši,*
mezi něma kníže Oldřich skví se na svém bělouši.
[: Oděn skvostně, bohatě, skvěl se celý ve zlatě.:]

4) *Všichni lovci napájeli u blízkého potoka,*
jenom kníže nenapájel, hleděl dívce do oka.
[: Ty jsi, děvo, ty jsi má, ty jsi pro mě zrozená.:]

5) *Děva, jak to uslyšela, hned se celá zachvěla,*
já jsem chudá vesničanka, moje jméno Božena.
[: Já jsem chudá proti Vám, ale šálit se nedám.:]

6) *Kdo tě děvo, kdo tě šálí, to se na mě nesluší,*
moje jméno kníže Oldřich, toho nikdo nezruší.
[: By se zbořil celý svět, nevezmu své slovo zpět..:].

Kuchařkám se hrávalo na sólo: *Ty farská kuchařko* a další valčíky.

Ty farská kuchařko

1) *Ty, ty, ty, farská kuchařko,*
kde, kde, kde to máš, ukaž to.
Ty farská kuchařko, ukaž nám to.

2) *Já, já, já to mám na faře,*
u, u, u pana faráře.
Já to mám na faře u faráře.

3) *Pan, pan, pan farář taky rád,*
s ku, s ku, s kuchařkou jí guláš.
Pan farář taky rád, s kuchařkou spí.

Staré žertovné písničky

Růženka

1) *Sotva děcko na svět přijde, už to křičí jako ďas,*
matinka mně říkávala, že já byla taky tak.
Já plakala, naříkala, matinka mně říkávala:
/: Spinkej, hajej, moje roztomilá Růženko,
spinkej, hajej, moje děcko.:/

2) *Když jsem trochu povyrostla, chodíval k nám jeden pán,*
když tatíček doma nebyl, za matinkou chodíval,
já plakala, naříkala, matinka mně říkávala:
/: Počkej, poznáš, moje roztomilá Růženko,
počkej, poznáš, co láska je.:/

3) *Když mně bylo šestnáct roků, chodila jsem do báru,*
vlasy pěkně načesané, šaty podle žurnálu.

Já tančila, milovala, matinka mně říkávala:
/: Tancuj, miluj, moje roztomilá Růženko,
tancuj, miluj tak jako já.:/

4) *Čeho jsem se nenadála, to mně žádný neřekl,*
rázem jsem se roznemohla, miláček mně utekl.
Já plakala, naříkala, matinka mně říkávala:
/: Vidíš, cítíš, moje roztomilá Růženko,
vidíš, cítíš, co láska je.:/

Tuto písničku mě naučil Fr. Pavelka a Bohuslav Páč (muzikanti).

Židák

1) *Poslyšte, mužové, co vám povím, nevěřte mužové ženám svojím.*
/: Tak, jak jsem já věřil, jak jsem se přesvědčil,
že za mou ženuškou židák chodil. :/

2) *Pravil jsem jedenkrát ženě svojí, že půjdu do Brna pro nádobí.*
/: Že budu kupovat všelijaké věci, by mě nečekala této noci.:/

3) *Ještě jsem ženušce ruku podal, ještě jsem ženušku jednou objal.*
/: Ještě jsem se s ní jedenkrát rozloučil a v síni pod necky jsem se skrčil. :/

4) *Ženuška myslela, že už su pryč, honem si podala od půdy klíč.*
/: Pěkné bílé mouky ona si nabrala, na bílé koláče zadělala. :/

5) *Když bylo všechno už přichystaný, poslala dcerušku k židákovi.*
/: Aby přišel brzy, že ji ten svět mrzí, že už to déle nevydrží. :/

6) *Židáček byl tomu velice rád, na toto pozvání nechtěl zmeškat.*
/: Proto přišel hbitě, ještě na úsvitě, aby se zavděčil mé ženušce. :/

7) *Vítám vás, pantáto, vítám vás k nám, pojďte do komůrky, ráda vás mám.*
/: Vítám vás pantáto, vítám vás pěkně k nám, pojďte do komůrky ráda vás mám. :/

8) *Já jsem to pod necky všechno slyšel, jak z luku vystřelen jsem vyletěl.*
/: Vyletěl jsem prudce a zvolal divoce: Podejte mně flintu na zajíce. :/

9) *Chytil jsem zajíce dvounohého a on byl původu židovského.*
/: Měl nohy aj ruce, neběhal tak prudce. Chytil jsem židáka na ženušce. :/

10) *Pak jsem si Židáka za ruku vzal, zepředu zezadu jsem ho mazal.*
/: Tou lískovou holí, ouvej, jak to bolí. Nepůjdu s tvou ženou do komory. :/

Tuto písničku znám zase od Pavelky Fr. st. a Boh. Páče

Obrštajn když dceru vdával

1) *Obrštajn když dceru vdával, ona hořce plakala,*
/: svatební se noci bála, trala-la-la, trala-la-la. :/

2) *Neplač, dcero, nenaříkej, z toho si nic nedělej,*
/: kdyby ti chtěl ubližovat, tati, tati, zavolej. :/

3) *Já budu za dveřmi státi, jak nějaká patrola,*
/: a když bude dobře dělat, tak zavolej trala-la. :/

4) *Svatba byla ukončena, všichni hosté šli už spát,*
/: jenom otec podle slibu, šel za dveře vartu stát. :/

5) *Za dveřmi je stále ticho, dcera asi usnula,*
/: tu je slyšet: Tati! Tati! A hned na to: Trala-la. :/

Tuto písničku naučil mě i Jendu Galušku jeho tchán Fr. Kupec.

A kdo sa tak oženil

1) *A kdo sa tak oženil jako já, jako já!*
A kdo sa tak ošidil jako já, jako já!
/: Ten bude naříkat jako já, jako já.
Na svůj stav si stýskat jako já, jako já. :/

2) *Každé ráno vstát musí jako já, jako já,*
krávy podojit musí jako já, jako já.
/: Snídani uvařit jako já, jako já,
potom starú vzbudit jako já, jako já. :/

3) *Gořalenku pit nesmí jako já, jako já,*
do hospody jít nesmí jako já, jako já.

/: Jenom doma sedět jako já, jako já
a na starú hledět, jako já, jako já. :/

4) *Kdo chce dobrú ženu mít jako já, jako já,*
mosí si ju vycvičit jako já, jako já.
/: Kašparovú svíčkú jako já, jako já,
nebo z plota tyčkú jako já, jako já. :/

Už si nepamatuju, kdo mě ju naučil.

Jucha, jucha, to jsem rád

1) *Jucha, jucha, to jsem rád, že jsem na světě.*
Třebaže už nejsem mlád, to mě nehněte.
V životě jsem častokrát šťastný mohl být,
Kačenku si namluvit a s ní se oženit.

Ref. Zaplať vám to, holky, Pán Bůh, že jsem zůstal svobodný.

Nepřišel jsem o víneček, mám ho stále zelený.
Já se za to lapnout nedám, bych vlez ženským do klepet,
/: já, já není nad svobodu a užívat volný svět.:/

2) *Kdo mě potkal na cestě, oženit mě chtěl.*
Já blázen za čtrnáct dní pět ohlášek měl.
S Kačenkou jsem v kočáře až k faře přijel,
Káču v kočáře stát nechal a pryč odešel.

Ref. Zaplať vám to, holky, Pán Bůh, že jsem zůstal svobodný.

Nepřišel jsem o víneček, mám ho stále zelený.
Já se za to lapnout nedám, bych vlez ženským do klepet,
/: já, já není nad svobodu a užívat volný svět.:/

3) *Škoda, škoda, škoda těch, co se ženili,*
nechtěl bych to prodělat, co už zkusili.
Já su volný jak ten pták, mohu, kam chci jít.
A když přijdu pozdě domů, nemá mě kdo bít.

Ref. Zaplať vám to, holky, Pán Bůh, že jsem zůstal svobodný.

Nepřišel jsem o víneček, mám ho stále zelený.
Já se za to lapnout nedám, bych vlez ženským do klepet,
/: já, já není nad svobodu a užívat volný svět.:/

4) *Onehdy můj kamarád pozdě domů šel,*
zato však na druhý den tvář oteklou měl.
Když jsem se ho počal ptát, proč otekla tvář,
pravil, že ho průvan přešel. Kruci, to je lhář!

Ref. Zaplať vám to, holky, Pán Bůh, že jsem zůstal svobodný.

Nepřišel jsem o víneček, mám ho stále zelený.
Já se za to lapnout nedám, bych vlez ženským do klepet,
/: já, já není nad svobodu a užívat volný svět.:/

Tuto písničku jsme se naučili já i Jenda Hyrák od pana Hyráka, když jsme hráli na svíci Jendovi Turčinkovi. (pozn. Pan Hyrák měli sedm dcer a ani jednoho kluka, ale zato uměli hodně starých písniček.)

Za svého živobytí (zase pan Hyrák)

1) *Za svého živobytí vyšel jsem se projít,*
/: vyšel jsem si do polí, bych spatřil potěšení. :/

2) *Když jsem se přírodou nes, přišel jsem pod samý les.*
/: když tak tím lesem kráčím, na stromě hnízdo spatřím. :/

3) *Počal jsem si mysliti, tam musí něco býti.*
/: vylezu na ten strom výš, v hnízdečku nebylo nic. :/

4) *Když tak na stromě sedím, do hloubi lesa hledím.*
/: tu přišli milenci dva, sedli si pod strom oba. :/

5) *Když tak pod stromem seděli, o lásce vyprávěli.*
/: ona chtěla věděti, kdo bude živit děti. :/

6) *Nedělej žádné fóry, přijde nám pomoc z hóry.*
/: ten dobrý pán nad námi uživí děti s námi. :/

7) *Jářku, vy sakramenti, já živit vaše děti,*
/: jak na vás slezu dolů, já vás tam rozeženu. :/

8) *Milenci se ulekli, do nebe pohleděli*
/: a jak když hrom udeří, rozprchli se jak péří. :/

Pan Mrkvička v restauraci

1) *Pan Mrkvička v restauraci holuba si dal.*
A že smrděl a zapáchal, číšníka volal.
/: Číšník se mu směje v líc, nedělej si z toho nic.
Kdyby byl ten holub starší, tak by smrděl víc. :/

2) *Ku přijaté nové služce povídá paní:*
Každé ráno v sedm hodin bude snídaní.
/: Služka praví dojemně, pozvedne zrak od země:
Kdybych náhodou zaspala, snídej beze mě. :/

3) *Když paní do města jede, na služku volá:*
Dejte rybám nové vody do akvária.
/: Vzácná paní Amáli, proč bychom jim dávali,
když ještě tu starou vodu nevyvodaly. :/

4) *Přinesl nám čáp děťátko, dí otec dětem.*
Jestli ho chcete viděti, přinesu ho sem.
/: Ale děcka křičely, nechte děcko v posteli,
ale toho čápa bychom rádi viděli. :/

Už si nevzpomínám, od koho jsme se já i Jenda Hyrák tuto písničku naučili.

Když sa zmrklo, ve mně hrklo

Jedna z nejoblíbenějších písniček, kterou jsme hrávali na každé zábavě byla valčíková písnička *Když se zmrklo, ve mně hrklo*. Hrává se a zpívá do dneška, a tak ji taky napíšu.

1) *Když se zmrklo ve mně hrklo, já obul boty,*
vestu, kabát přes rameno, hajdy do Lhoty.
/: Já za milú půjdu, já tak ještě doběhnu,
ona leží na postýlce, já si k ní lehnu. :/

2) *Když jsem přišel jednou z rána k mojí Mařence,*
Ona praví, že ji bolí velmi u srdce.
/: Pravila mně Jeníčku a dala mně hubičku,
přijď si ke mně zítra zahrát na mou harfičku. :/

3) *Ležela jsem na postýlce jako nevinná,*
čekala jsem na milého, jak to udělá.
/: A on pěkně pomalu, šoup přes naši zahradu.
Já myslela, že dostanu srdeční vadu. :/

4) *Když jsem počal na harfičku piáno hráti,*
počala se moje milá hlasitě smáti.
/: To vám byla muzika, strun byla plná ruka,
a tak hrála až do rána ta harmonika. :/

5) *Když jsem já šel od své milé velmi pršelo,*
spadl jsem tam do kaluže, to mě mrzelo.
/: Zamazal jsem si boty, vestu, kabát, kalhoty,
a tak jsem šel od svéj miléj jako z roboty. :/

V Růženecké áleji

Poslední žertovná písnička, kterou bych tady napsal, je polka V Růženecké áleji.

1) *V Růženecké áleji, když se večer zmráká,*
/: chodějí tam mládenci, kde je panna jaká. :/

Ref. Hoja, hoja, hopsasa, v tom zeleném loubí,
/: z večera za šera párečky se snoubí. :/

2) *Lenka též tam chodila ve staré jupce,*
/: silně pošilhávala na mladého kupce. :/

Ref. Hoja, hoja, hopsasa, v tom zeleném loubí,
/: z večera za šera párečky se snoubí. :/

3) *Mládenec tam také žil jako motýl pestrý,*
/: kromě Lenky miloval obě její sestry. :/

Ref. Hoja, hoja, hopsasa, v tom zeleném loubí,
/: z večera za šera párečky se snoubí. :/

Slovníček užitých výrazů

Tento slovníček vznikl při jazykových úpravách původního autorského textu ve snaze zpřístupnit text širší veřejnosti a zároveň zachovat krásu textu v tom, jak sám autor knihy říká, „jak se u nás mluvilo a mluví“. Jedná se často o výrazy z oblasti nářeční, slangové nebo z jiných odvětví nespisovného nebo hovorového jazyka českého, jejichž význam by mohl být čtenáři nejasný.

barák – dům

břitva – nástroj na holení vousů

bubének – bubínek

búda – stavení, kde se zpracují hrozny, potom se dávají do sudů ve vinném sklepě. V búdě je také posezení pro návštěvy.

buchance – údery pěstí (většinou do zad)

cigáro – cigareta, doutník, zde i uzená specialita

cimbálovka – seskupení muzikantů hrajících na lidové hudební nástroje včetně cimbálu

cinobrovým – červeným (cinobr – rumělka)

civil – civilní nevojenské oblečení

čajáky – zábavná posezení zvaná „čaje o páté“

dechovkář – hudebník hrající v dechové hudbě

dělalo sa – pracovalo se

demijón (demižon) – větší skleněná (většinou opletená) nádoba na víno

děva – dívka, děvče

děvčica – dívka

děvčice – dívky

dole – dolů

drclí – přiopilí

drek – něco nekvalitního

družba (družbové)– mládenec (mládenci), který má na starosti organizaci svatby

dudovica – krojová košile se širokými naškrobenými rukávy

fašank – masopust (z něm. Der Fasching), třídenní vyvrcholení období od Tří králů do Popeleční středy

fašankáři – účastníci masopustu

fašankové – masopustní

flaška – láhev

frflal – stěžoval si, reptal

fyzičku – fyzickou kondici

galán – chlapec, partner

galánka – dívka, partnerka

galerka – balkonový prostor uvnitř ve lhotském obecním sále

gořalenka – lihovina, pálenka, slivovice

gympl – gymnázium

henkaj – tam

holůbek – holoubek

horna – dechový nástroj lesní roh

z hóry, z húry – z nebes

hudebka – základní umělecká škola nebo lidová škola umění

husle – housle

chvílu – chvíli

intrády – vytrubování fanfáry

jazzman – performer hudebního stylu jazz

kmucháčci – kmotři

krušpánek – zimostráz vždyzelený (Buxus sempervirens)

Kříb – místní část Ostrožské Lhoty, spisovně Chřib – podle směru ke Chřibům

křídlovák – člověk hrající na křídlovku

kurdula – krojová vesta

kůřit – kouřit

kůsek – kousek

lanařili – přesvědčovali, aby šel hrát, přetahovali

lavky – lavice

lidovky – lidové písně

lúčka – louka

májky – tyče, které jsou na horní části nazdobeny věnečkem, kruhem, pentlemi apod. nebo ozdobené mladé stromky

maléř – malíř

matinka – maminka

měšťanka – měšťanská škola (dříve byla takto nazývána základní škola, která měla 6. – 9. třídu s kvalitní výukou)

moset – muset

nalajnovaná (budoucnost) – předem naplánovaná rodiči

namašlení – nastrojení, nazdobeni mašlemi

nastúpit – nastoupit

nemožú sa – nemohou se

neřád – zlý člověk nebo i zvíře

obudit – vzbudit

opušťák – krátkodobé povolení k opuštění posádky na vojně

orláb – dovolená z vojny (z něm. der Urlaub)

ostali hledět – zírali

ožrat sa – opít se

pacholek – starší školák

palica – tyč, hůlka

paragáni – vojáci, kteří skáčou s padákem

Podhájčí – místní část Ostrožské Lhoty, ulice „Pod Vrchhájkem“

pohárek – sklenička na víno nebo na vodu

pohlaváři – vedoucí, ředitelé, ministři atd.

pomalu – i ve významu téměř

popíjat – popíjet

porculánky – lhotské bílé krojové plátěné kalhoty

pošťat – půjčit

povzpomínal – zavzpomínal, vzpomněl

v prádelce – v místnosti sloužící k praní prádla

prasa – prase

Prostřední – název katastru – skupiny polí směrem k Ostrožské Nové Vsi

provalit se – protrhnout se, ale i rozkřiknout se, vyjít najevo

průzkumáci – druh vojska

přešel – vystřídal, prošel

přetextovávat – opatřit melodii známé zahraniční písně českým textem

rašple – hrubý pilník na dřevo

revanšovat se – oplatit, nezůstat dlužen

rozejíté – rozprostřeny, rozestoupeny

ruky (chytit do ruk) – ruce

skopičiny – legrace

smít sa – smát se

sranda – legrace

srdénko – srdce, srdíčko

šahaly – sahaly

šak – však

širák – pokrývka hlavy proti slunci, klobouk

šohaj – chlapec

štamprla – sklenice na alkohol (nejčastěji 0,02 l)

štrajch – hudba, v níž spolu hrály dechové a taky strunné nástroje

tata – otec, táta

tehdá – tehdy

trubkař – osoba hrající na trubku

trumpeťák – hudebník hrající na trumpetu

třeťák – třetí ročník

turkyň – kukuřice

týdeň – týden

účinkování – vystupování

utěkat dúle – utíkat dolů

vajco – vejce

vartu – strážnou službu

velikú dřevěnú – velkou dřevěnou

vídánek – krytý prostor před domovními dveřmi

všeci – všichni

vybrblat – vynadat

vydržat – vydržet

vyliskat – dát někomu několik políčků

vysazovač – pilotní kvalifikace opravňující člověka umožnit výsadkáři seskok

záhumenka – pole, které lidé nemuseli dát do JZD

zdvíhat – zvedat

zmráká se, zmrklo se – smráká se, stmívá se

značkaři – vojáci, kteří na cvičení představují nepřítele

zpaměťovky – písně, které se hrají bez not

O mojí rodině

Jelikož se blížím k úplnému závěru této knihy, tak bych ještě něco napsal o mojí rodině. Velkou část svého života jsem na úkor rodiny věnoval muzice. O ten všechen čas, který jsem věnoval muzice, jsem prakticky ošidil svoji manželku, děti a příbuzné. Práci, kterou jsem mohl udělat, za mě musel udělat někdo jiný z mé rodiny. Většinou to byla moje manželka Marie, za což se jí nyní omlouvám. Dodávám ale, že tak to bylo i v jiných rodinách, kde byl manžel muzikantem. Snad ale někdy naše manželky taky pocítili nějakou radost a hrdost na své manžely, když viděly a slyšely, jak nás lidi obdivovali, jak krásně hrajeme a zpíváme.

Moje nynější rodina:

manželka – Marie Bartošova, syn – Petr Bartoš,

dcera – Hana (provdaná Opravilová), Vít Opravil (manžel Hany),

vnučky – Martina Bartošová (provdaná Bogarová), Martin Bogar (manžel Martiny, muzikant, hraje na housle a harmoniku),

Dagmar Bartošová,

Klára Opravilová,

vnuk – Tomáš Opravil,

pravnuk – Šimon Bogar,

pravnučka – Terezie Bogarová.

Loučím se s vámi písničkou…

1) *Kdo má rád tu českou písničku,*

zpívá ji každičkou chviličku,
/:zpívá ji v radosti i v bolu,
na světě nejde nikdy sám,
jdou životem spolu.:/

2) *Písničko, ty v našich srdcích dlíš,*
jenom ty nás nikdy nezradíš,
/: bez tebe smutný by život byl,
ochuzen na světě je ten,
kdo jednou tě ztratil.:/

Fotogalerie

Kaucova kapela

Kaucova kapela 1949, Boží tělo. Přední řada zleva: Jaroslav Vaněk, Jiří Turčinek, František Miklíček, Antoním Bartoš starší. Za Jaroslavem Vaňkem Františak Kotačka, Antonín Kaňa. Další řada: Martin Bachan, za ním Antonín Kauc a na buben hraje Bohuslav Štajnoch.

Lhotští muzikanti. Zleva dole: Vlastimil Křápek, strýc Jurásek, Josef Vlk, František Miklíček, Jan Matuštík, František Žajdlík. Horní řada zleva: neznámý muzikant, Martin Bachan, dva neznámý muzikanti, Antonín Kaňa, František Pavelka starší.

Kaucova dechovka hraje při zahájení provozu restaurace na Radějově. Zleva: Valíček z Uherského Brodu (učitel hudby), Jan Matuštík, Ludvík Popelář, Jaroslav Popelář - oba z Blatnice, Václav Turčin, Antonín Bartoš, kapelník František Kauc.

František Kauc, který nejen dirigoval, ale i hrával. Zleva je Bohuš Páč, Kauc a Josef Machala.

Šlahačková obchůzka. Kapelník Kauc s lhotskou krojovanou chasou při návštěvě francouzských učitelů. Děvčata zleva: Ludmila Galušková, Věra Machalová, Růžena Matuštíková, Ludmila Lagová, Zdeňka Kotačková. Kluci zleva: Zdeněk Turčín, Jiří Bartoněk, Stanislav Kaňa, Jindřich Páč.

Kaucova kapela.

Jedni z bubeníků Kaucovy dechovky.
Zleva: Bohuslav Štajnoch, Josef Vaněk, Václav Kotačka.

Tři trombonisté Kaucovy kapely.
Zleva: Josef Bartoš mladší, Josef Bartoš starší, Antonín Malušek.

19.10. 1969 přijel do Lhoty pražský arcibiskup František Tomášek udělovat svaté biřmování. Církevní průvod v naší Lhotě ve kterém šel i kardinál Tomášek. Před muzikou tak zvaný předříkávač Jan Křápek. Za ním v první řadě zprava vidíme: František Žajdlík, Antonín Bartoš, Václav Turčin, František Miklíček, František Pavelka. Druhá řada zprava: Jan Matuštík, Jan Turčinek, Jan Pavlas. Třetí řada: Bohuslav Páč, Josef Malůšek, Jindra Páč, Josef Bartoš. Ve čtvrté řadě poznáváme Antonína Maluška.

Baskřídlováci – zleva Vlastimil Křápek a Jaroslav Vaněk, muzikanti tělem i duší.

Svatba ve Lhotě. Kaucova kapela hraje na svatbě svého muzikanta Josefa Machaly, který si bere za manželku Ludmilu Vaňkovou, dceru muzikanta Jaroslava Vaňka.
První řada zprava: Ladislav Zelený, Antonín Bartoš, František Pavelka mladší.
Druhá řada: František Pavelka starší, Jan Páč a na buben Bohuslav Štajnoch.

Na svatbě muzikanta Josefa Bartoše mladšího. Zleva: Dcera Jaroslava Vaňka - Jarka, Jan Matuštík, Jaroslav Křápek, Antonín Bartoš a jeho mamka Ludmila Bartošová.

Kaucova kapela předvádí šlehačkovou obchůzku francouzským učitelům, kteří byli ve Lhotě na návštěvě.

Kutí a holení na svatbách. Peníze, které se za kutí a holení dostaly, se slavnostně předaly nevěstě. Tady jsou nástroje.

Václav Kotačka (napravo) a Josef Vaněk. Jedni z mnoha bubeníků Kaucovy kapely.

Kaucova kapela ve velkém obsazení v čele se svým kapelníkem, který ji řídí dirigentskou holí, kterou používali vojenští dirigenti.

Kaucova dechovka hraje na náměstí v Opavě. Diriguje kapelník František Kauc.

František Pavelka, Mirek Maluš, Antonín Bartoš a Laďa Zelený.

Zemědělská výstava v Přerově. Zprava: Ladislav Zelený, Antonín Bartoš, Jan Matuštík. Druhá řada zprava: František Pavelka starší, Josef Malušek.

Když muzikanti hráli také divadlo

Muzikanti a zpěvačky vypomáhali v určitém období v divadelních souborech ve Lhotě.

Úsměvy a kordy
Stojí zprava: Jan Hyrák, Antonín Bartoš, Marie Žajdlíková, Ludmila Lagová, Josef Zelený, Marie Dominiková, Václav Bartoš, Slávek Skopal, Kateřina Dominiková – režisérka.
Klečí zprava: Marie Páčová, Vladimír Dominik, Marie Malušková, Antonín Radoch.

Zkáza Velehradu.
Hru jsme hráli při oslavách ČSL 30. 8. 1969 na Velehradě. Hráli jsem ji i v mnoha vesnicích v okolí.
Stojí zprava: Jan Hyrák, Josef Bezděk, František Lopata, Antonín Bartoš, Václav Malušek, Slávek Kaňa, František Laga, Malušek, Ludmila Lagová, Jan Dominik, Růžena Matuštíková, Hubík.
Klečí zprava: Voráč, neznámá herečka, Žajdlíková, Ludmila Bezděková, Josef Kauc.

→

Divadelní hra Sládci
Horní řada zprava: František Matuštík, Marie Matuštíková, Anna Žajdlíková, Bohuslav Dominik, Jarmila Těthalová, Jan Hyrák, Alena Malušková, Jaroslav Kusák, režisér Jan Těthal. Dolní řada zprava: Ludmila Kaňová, Antonín Bartoš, Božena Kotačková, Václav Turčin, Ludmila Kotačková, Josef Machala, Marie Kaňová, vepředu Václav Malušek.

Charleyova teta
Stojí vlevo: Jan Hyrák, Antonín Bartoš, sedí zleva: Marie Žajdlíková, Antonín Malušek, Ludmila Vaňková.

Zleva: Josef Machala, Vladimír Dominik.

Žajdlíkova kapela

Kapelník František Žajdlík.

Kapela Františka Žajdlíka v plném obsazení.

Dechovka Františka Žajdlíka v NDR. Napravo: Laďa Zelený, František Žajdlík, Antonín Vaněk, Jan Dominik, Antonín Křápek,

Antonín Hejna hrával dechovou i taneční hudbu a byl výborný muzikant.

Dole napravo: Jan Dominik a Bohuš Malušek, nahoře napravo: Laďa Zelený, Josef Žajdlík, Vlastimil Křápek, Josef Němčický, neznámý hudebník, František Žajdlík, neznámý hudebník, Josef Pavelka, Vlastimil Křápek mladší. Nahoře napravo: František Pavelka starší, Štěpán Zámečník.

Žajdlíkova dechovka ve Lhotě. První řada zleva: Vlastimil Křápek, Mirek Ratajský, Josef Žajdlík, Antonín Hejna, neznámý hudebník, František Žajdlík. Druhá řada: Josef Filípek, vzadu Bohuš Malušek a bubeník z Hluku.

Kapela v částečném kroji. Zleva: Vlastimil Křápek, Josef Filípek, Josef Žajdlík, Mirek Ratajský, Štěpán Zámečník, Antonín Hejna, Antotnín Bartoš starší, Vojtěch Žajdlík, Václav Turčin, František Žajdlík.

Žajdlíkova muzika. Zleva: Josef Filípek, František Žajdlík, jeho sestra Marie Žajdlíková, Vlastimil Křápek.

Otec a syn. Pavel a František Žajdlíkovi

František Žajdlík, byl na vojně u hudby v Trebišově.

Pavel Žajdlík na vojně v Havlíčkově Brodě.

Rozmarýnka

Rozmarýnka zve na lhotské hody.
První řada zprava: Žajdlík František, Ladislav Zelený, Jan Galuška, Jiří Bartoněk, Jan Turčinek.
Druhá řada: Antonín Bartoš, Silvestr Malušek.
Třetí řada: Zdenek Maša (Kunovice).

Večery při dechovce. Napravo je Antonín Bartoš.

Stará garda Rozmarýnky:
Zprava: Jan Dominik, Bohuš Malušek
a Jan Páč.

Rozmarýnka v NDR. Zpěvačky Zdeňka Červenáková (napravo), Marie Žajdlíková a náš průvodce a tlumočník. Zpívají všichni i s tlumočníkem panem Čeglem.

Soutěž ve zpěvu na Srazu Lhot, kterou jsme vyhráli.

Večery při dechovce v Ostrožské Lhotě, uváděl známý Stanislav Pěnčík (napravo). Vystupovali i zpěváci z okolí.

Rozmarýnka vede spartakiádní průvod.

Zpěváci při večerech u dechovky Antonín Bartoš a Zdeňka Červenáková.

Rozmarýnka v plném obsazení. Horní řada zleva: Josef Lopata, Antonín Křápek, Jan Hyrák, Jindřich Páč, Pavel Žajdlík, Mirek Maluš. Dolní řada zleva: Jan Galuška, Jiří Bartoněk, František Hrabec, Jan Turčinek, Antonín Bartoš, Ladislav Zelený, dirigent František Žajdlík.

Z fotbalového zápasu proti kapele Madison. Zleva: Zdeňka Červenáková, Mirek Janča, Marie Žajdlíková. Ošetřovatelky všechny zraněné vyléčily lékem na vše - slivovicí.

Po zápase byli všichni spokojení, i když zvítězil Madison.

Jiří Bartoněk, který většinu svého muzikantského života hrával v Rozmarýnce.

Rozmarýnka na slavnosti dechovek. Kmochův Kolín 1982. Před Rozmarýnkou kráčí její zpěvačky, zleva Zdeňka Červenáková a Marie Žajdlíková.

Alena Zimova, v té době Malůšková, s kapelou Františka Žajdlíka.

Alena Zimova zpívala i s Rozmarýnkou.

Moje rodina

Svatební fotografie, Antonín Bartoš a Marie Galušková – Bartošová.

Moje matka Ludmila Bartošová
1913 - 1985

Můj otec František Bartoš
1908 - 1950

Marie Galušková ve lhotském kroji.

Sestry Galuškovy:
vlevo Božena, vpravo Růžena.

Manžel Ludmily Galuškové
– František Křivák.

Manžel Boženy Galuškové – Jan Jurásek.

Historická fotografie rodiny Bartošů. Zleva: František Bartoš (otec autora knihy), Jaroslav Bartoš, Františka Bartošová, Anežka Bartošová.

Vynikající mužstvo dorostu Sokol Ostrožská Lhota. Zleva dole: Jirka Žajdlík, Jan Hyrák, Antonín Bartoš, Jan Těthal. Nahoře zleva: František Bachan, Josef Bachan, Mirek Malušek, Antonín Lopata, Josef Bachan mladší, Antonín Malušek a Josef Vojtek.

Otec mé matky
- František Šuránek.

Moje matka Ludmila Bartošová
a můj bratr Josef Bartoš.

Antonín Bartoš

Moje vojenská služba u výsadkové průzkumné čety v Prostějově

Antonín Bartoš strávil dva roky v Prostějově (1963-1965).

Moje vojenská služba v Prostějově – Jezdecká kasárna

Vojna byla nebezpečná i šťastná. Tragický však byl první vojenský seskok.

První vojenský seskok jsme prováděli z balonu, poněvadž to je údajně nejbezpečnější seskok. Noví vojáci, kteří nastoupili k výsadkářům, chodili rok před vojnou do předvojenského výsadkářského výcviku a než šli na vojnu, tak měli umět balit padák k seskoku a měli mít za sebou minimálně pět seskoků z balonu nebo letadla.

K naší průzkumné četě nastoupil jeden voják, který ale ještě ani jeden seskok neprovedl. Jmenoval se Jaroslav. Přesto ale měl s námi vykonat první vojenský seskok z balonu. Výsadkové přípravě se věnovalo na vojně mnoho času. Prakticky jsme nacvičovali na první vojenský seskok každý den. Balili jsme si svoje padáky, nacvičovali jsme výskok z letadla a dopad parakotoulem. Pak nastal den, kdy jsme šli na první vojenský seskok.

Na letišti byl speciální automobil s navijákem a lanem, na kterém byl upoután velký balon naplněný lehkým plynem. Na balonu byl zavěšený koš, ve kterém seděli tři výsadkáři a jeden vysazovač (profesionální voják). Odpovídal za to, že výsadkář, který vstoupil do koše, si zapnul výtažné lano padáku za hrazdičku. A také určoval, kdy vyskočí z koše balonu. Balon se pouštěl do výšky 300 metrů. Výsadkáři, kteří čekali na seskok z balonu, byli od auta s navijákem asi 10 metrů. Po příjezdu do prostoru, kde byl balon, jsme si navlekli padáky, nastoupili do řady a čekali, až na nás přijde řada a nastoupíme do koše balonu.

Velitel naší čety určil, že první seskočí on, pak náš kamarád Jarda (který ještě nikdy s padákem neskákal) a nakonec vyskočí Jardův i můj velitel družstva František Šrámek. Toto pořadí určil velitel čety, aby se Jarda nebál vyskočit. My ostatní jsme čekali ustrojeni do padáků, až na nás přijde řada.

Samozřejmě jsme všichni sledovali balon. První seskočil velitel naší čety poručík Cacarda a bez problémů přistál. Jako druhý vyskočil kamarád Jarda a také bez problémů přistál. Jako třetí vyskočil velitel Jardova i mého družstva,

svobodník František Šrámek, kterého jsme také sledovali. Okamžitě po seskoku jsme ale zpozorovali, že něco není v pořádku. Neotevřel se mu totiž padák. Zpozoroval to také dozorčí plochy určené pro doskok a megafonem zakřičel:

„Záložák, otevři záložák! Pak se ukázal záložák (záložní padák), ale nestačil se plně otevřít a Franta dopadl na zem a byl okamžitě mrtvý. My ostatní jsme ztuhli hrůzou, zahodili jsme padáky a začali jsme utíkat pryč od „doskokové“ plochy. Pak nás autem odvezli do kasáren.

Nastalo vyšetřování, co se to vůbec stalo. Asi za týden jsme byli Frantovi na pohřbu. Všichni vojáci naší čety, kteří sloužili už druhý rok, prohlásili, že už nebudou s padáky skákat! Nejprve je velení našeho praporu přemlouvalo, ale když to nepomohlo, dostali to rozkazem. Jinak by byla narušena bojová pohotovost. A to by byl trestný čin, a tak nakonec skákali dál.

Na naší nástěnce se objevila fotka, na níž byl Franta Šrámek a ještě jeden voják naší průzkumné čety, který zahynul také při seskoku, Josef Dušek. Ten zahynul při seskoku z letadla, ještě když náš ročník nebyl na vojně. Pro nás to byl obrovský šok, poněvadž jsme o tom vůbec nevěděli a naši mazáci nám o tom neřekli proto, abychom se nebáli seskoků.

Naši mazáci měli obavy, že z toho budou mít průšvih, ale když jsme i nadále skákali, tak z toho žádný průšvih nevznikl.

Seskoky z balonu měly být nejbezpečnější, ale já jsem měl také velký problém při nočním seskoku z balonu.

Jak jsme skákali noční seskoky z balonu

Z balonu se skákalo i v noci. Když šla naše četa tento noční seskok uskutečnit, zase tam bylo auto s navijákem a balon byl upoutaný lanem na navijáku, ale bylo to v noci. Tentokráte do koše nastoupil jen jeden výsadkář plus vysazovač. Když balon dosáhl výšky 300 metrů, dostal jsem od vysazovače pokyn k vyskočení. Bez problémů jsem vyskočil, padák se mi otevřel a já jsem

klesal dolů. Všude byla tma, jen u auta s navijákem bylo světlo a také byla osvětlena přistávací plocha. Klesal jsem dolů bez problémů, nasměroval jsem padák na plochu, kam jsme měli přistát. Ale najednou se z megafonu ozvalo: „Pozor lano!“ Já jsem v té tmě žádné lano neviděl a vrchlíkem padáku jsem na něj narazil. Padák se prohnul tlakem lana a tím se zmenšila plocha padáku a já jsem začal rychle klouzat po laně dolů. V tom momentu začal pracovat můj mozek. Musím od lana couvnout, jinak to nepřežiju. Zatáhl jsem zadní popruhy padáku, co to nejvíc šlo, a tím pádem jsem začal od lana couvat a přistál asi jen 10 m za navijákem a taky se tím zmenšila rychlost pádu. Ještě jsem stačil udělat parakotoul, abych zmenšil tvrdost dopadu. Odnesl to jen můj padák, museli ho vyřadit. Byl na něm asi metr široký černý pruh. Lano bylo totiž namazané, ale díky Bohu za to, jinak by se padák asi třením propálil a já bych ten pád nepřežil. Měl jsem asi výborného anděla strážného, který mně v takových kritických situacích pomáhal a chránil.

Jak, kdy a kde jsem se seznámil s mojí manželkou

S mojí manželkou Marií (v té době Galuškovou) jsem se seznámil v Prostějově, kde jsem byl na vojně. Marie tam zase chodila do zemědělské školy, obor drůbežářka. Oba jsme žili ve Lhotě, ale moc jsme se předtím neznali. Jednou jsem byl na vycházce ještě se dvěma kamarády a chtěli jsme jít do kina. Před kinem stálo několik mladých a hezkých děvčat, která šla také do kina. Ke svému údivu jsem tam uviděl dvě děvčata z naší vesnice. Když jsem to řekl kamarádům Milanovi a Josefovi, tak jsme se rozhodli, že se k těm děvčatům připojíme. Samozřejmě pokud o to budou stát! Děvčata naši nabídku přijala a šli jsme do kina společně. Já jsem seděl mezi děvčaty z naší dědiny, Marií a Ludmilou. Lidku Miklíčkovou jsem znal, poněvadž její otec byl muzikant jako já. Často jsem chodil volat jejího otce na zkoušky a ona mi většinou otvírala dveře, takže jsme spolu dost často mluvili.

Druhou děvčicu, Marii Galuškovou, jsem znal jen od vidění, ale nikdy jsem s ní nemluvil. Věděl jsem, kde bydlí a že má ještě dvě mladší sestry a jednoho bratra, který byl z nich nejmladší. Všechna děvčata, která s námi

byla v kině byla hezká, ale s Marií jsme si padli do oka a začali se pravidelně scházet.

Lepší manželku bych nenašel

Když Marie skončila zemědělskou školu, tak jsme si jen dopisovali. Když jsem byl doma na dovolené, tak jsem se s Marií každý den scházel a seznámil jsem se s celou její rodinou. Její rodiče, Jan a Marie Galuškovi, byli sympatičtí a přátelští lidé. Její mladší sestry, Božena a Ludmila, byla hezká mladá děvčata. Nejmladší z rodiny byl jejich bratr Jan, ten měl 10 roků a velice si mě oblíbil. Já jsem ho také přivedl k muzice. Naučil se hrát na klarinet. Naučil ho to klarinetista Jiří Turčinek, muzikant Kaucovy kapely. Pak jsme s Marií spolu chodili a 24. 6. 1967 jsme si řekli ve lhotském kostele společné Ano.

Máme spolu:

- dvě děti: Petra Bartoše a Hanu Bartošovu (provdanou Opravilovu),

- tři vnučky: Martinu Bartošovu (provdanou Bogarovu) - manžel Martin Bogar, Dagmar Bartošovu, Kláru Opravilovu,

- jednoho vnuka: Tomáše Opravila,

- jednoho pravnuka: Šimona Bogara,

- jednu pravnučku: Terezii Bogarovu.

Když vzpomínám na svoji vojenskou službu v Prostějově, tak ji hodnotím takto:

Vojna byla tvrdá, nebezpečná, náročná na fyzičku i psychiku. Co mi dala? Mnoho dobrých kamarádů, se kterými se dosud setkáváme.

Největším přínosem ale bylo, že jsem tam potkal svoji manželku Marii, se kterou žijeme. Vím, že lepší bych nikdy nikde nenašel.

Můj vojenský motocykl Jawa 350, s kterým jsem byl ve Lhotě u kapelníka Kauce. Na fotce jsem před jeho domem, kde bydlel i můj bratr Josef se svou manželkou Božkou.

Vojenská přehlídka na náměstí v Prostějově. Antonín Bartoš nalevo.

Ruské letadlo AN 12, na které nás přeškolovali ruští instruktoři.
Z letadla jsme prováděli seskoky.

Průzkumná četa na zimním soustředění. Antonín Bartoš nahoře třetí zleva

Fotky kamarádů, kteří na vojně zahynuli při seskocích.

Vojenský balon, ze kterého se prováděly seskoky.

Trup letadla, z kterého se nacvičovaly výskoky.

Trenažér pro nácvik výskoku a přistání parašutistů.

František Bartoš (můj otec), který byl na vojně u ženistů.

Můj bratr Josef, sloužil u radaru.

Dokumenty, diplomy a jiné tiskoviny

Číslo legitimace a odznaku

Legitimace.

Jméno: František Kauc,

povol. krejčí nar. 16.4.09

bydliště Ostrožská Lhota

Majitel této legitimace je členem odboj. skup. „CARBON" a je oprávněn nosit odznak této odbojové skupiny.

Prověřeno MNO.

CARBON

velitel odb. „Carbon"

místní velitel.

Československý svaz protifašistických bojovníků
ÚV Českého svazu protifašistických bojovníků

PRŮKAZ č. 022437

ČSSPB

ÚSTŘEDNÍ K... ČSPB

Držitel František KAUC

Č. obč. průk. 271421 série OA-52

V Praze dne 6.2.1984

podpis vydávajícího

Země: Morava Školní okres: Uh. Hradiště

Školní rok 192 3/4. Číslo 7.

Občanská škola { chlapecká / dívčí / smíšená } v Blatnici

VYSVĚDČENÍ.

Kauc František, narozený dne 16. dubna 1909 v Obr. Škole na Moravě, náboženství řím. kat., žák prvé třídy, dostává za druhé pololetí tyto známky:

Mravy: chvalitebné.

Pilnost: vytrvalá.

V jednotlivých předmětech učebných:

Předměty povinné		Prospěch
Náboženství		výborný
Občanská nauka a výchova		~
Jazyk vyučovací s naukou o písemnostech		výborný
Zeměpis		výborný
Dějepis		výborný
Přírodopis		výborný
Přírodozpyt		výborný
Počty s jednoduchým účetnictvím		výborný
Měřictví a rýsování		výborný
Kreslení		výborný
Krasopis		výborný
Zpěv		výborný
Ruční práce		~
Tělesná výchova		výborný
Předměty nepovinné	Jazyk německý	výborný
	Jazyk francouzský	~

Vnější úprava písemných prací: velmi úhledná.

Počet zameškaných školních půldnů: omluvených 3, neomluvených ~.

Na základě toho prohlašuje se za ~ způsobilého postoupiti do třídy nejblíže vyšší.

V Blatnici dne 28. června 1923.

Úřední pečeť:

Borát Rudolf, ředitel. Borát Rudolf, třídní.

VŠEOBECNÁ ŽIVNOSTENSKÁ ŠKOLA POKRAČOVACÍ

v Uherské Nové Vsi.

Číslo kat. 22.

PROSTO KOLKU
podle výnosu min. financí ze dne
5. června 1899, č. 24.543.

VÝKAZ.

narozen/ dne 16. dubna 1909 v Ostr. Lhotě
v (na) Moravě, učeň/učednice živnosti kujcovské
u pana Antonína Habáně
v Ost. Nové Vsi, navštěvoval/-a ve škol. roce 19 24/25
v Ost. Nové Vsi první třídu živn. šk. pokračovací
a byl/-a takto posouzen/-a:

Chování: dobré

Předmět:	Prospěch:
Písemnosti	výborný
Živnostenské počty	výborný
Odborné kreslení a rýsování	výborný

Počet zameškaných hodin 20, z nichž neomluveno –.

Jest způsobil/-a postoupiti do druhé třídy.

V Ost. Nové Vsi dne 30. dubna 19 25.

Mrečna
správce školy.

Živnostenská škola pokračovací
v Nové Vsi.

Žadra
třídní.

STUPNICE	Stupeň:	1.	2.	3.	4.	5.

Český výbor svazu družstevních rolníků Praha

uděluje

ROZMARÝNKA

JZD MÍR UH. HRADIŠTĚ

DIPLOM ZA ÚČAST

v I. kategorii

v 3 národní přehlídce
dechových orchestrů JZD

LIPOV 3. 11. 1979

předseda poroty

předseda ČV SDR

Český výbor svazu družstevních rolníků Praha

uděluje

ROZMARÝNKA

JZD MÍR UH. HRADIŠTĚ

CENU ZA INTERPRETACI

v I. kategorii

v 3 národní přehlídce dechových orchestrů JZD

LIPOV 3.11.1979

předseda poroty

předseda ČV SDR

Krajské pracoviště ÚV Svazu družstevních rolníků ČSR v Brně
Krajské kulturní středisko v Brně

uděluji

DIPLOM

dechové hudbě Rozmarýnka
JZD „Mír"

za 1. místo
v kategorii malých dechových hudeb

při Krajské soutěžní přehlídce
dechových hudeb JZD

Zbraslav, okr. Brno-venkov
9. 12. 1978

vedoucí KP ÚV SDR ČSR v Brně

SVAZ DRUŽSTEVNÍCH ROLNÍKŮ ČSR
KNIHOVNA ÚV
BRNO, Kotlářská 8, 85

1850
2000
PAMĚTNÍ LIST
udělený
u příležitosti
150. výročí
založení dechové hudby
v Ostrožské Lhotě
V Ostrožské Lhotě 30. 7. 2000

Josef Vaněk →

Kaucova kapela

František Kauc byl jeden z nejlepších muzikantů a také dirigentů, který se ve Lhotě narodil.

Kaucova dechovka v plné obsazení v lázních Luhačovice.
Spodní řada zleva: *Jan Kučera, Josef Bartoš starší, Emanuel Dolák, Antonín Dominik, Robert Chmela, Jan Matuštík, František Kauc – kapelník, Václav Turčin, Jaroslav Vaněk, Antonín Bartoš.* ***Horní řada zleva****: Slávek Lopata, Jan Galuška, Jan Páč, Josef Malušek, Bohuslav Páč, Jan Pavlas, Mirek Maluš, Jindřich Páč.*

Pohlednice ze Strážnických slavností, na kterých je Kaucova kapela v čele průvodu. Kapelník Kauc s dirigentskou holí.

Další fotka Kaucovy kapely ze Strážnice.
Zleva sedí: *Břečka z Lideřovic, Jan Matuštík, Antonín Bartoš, František Pavelka, Bohuslav Štajnoch, František Kauc, Jaroslav Vaněk, Josef Vaněk, Ladislav Zelený, Miroslav Petratůr, Vladimir Dominik, Matuštík z Blatnice.*
Zleva stojí: *Jan Páč, František Miklíček, Jiří Turčinek, Cyril Pavlas, neznámý hudebník, František Kotačka, Josef Vyskočil, neznámý hudebník, Václav Kotačka, Antonín Malušek, Josef Kauc, Josef Bartoš mladší, Peprníček z Ostrožské Nové Vsi.*

Strážnice 1963. První řada zleva: Jaroslav Vaněk, František Pavelka, Robert Chmela, František Miklíček, Antonín Bartoš, Dufka z Hluku, Ladislav Zelený.

Ostrožská Lhota před kostelem. Napravo je Ladislav Zelený, Antonín Bartoš a Jan Matuštík.

Kaucova kapela koncertuje před lhotským kostelem.

Rozmarýnka

Rozmarýnka 20. Kmochův Kolín – 1982.

Horní řada zleva: *Pálka (host), Bohuslav Malušek, Antonín Křápek, Jindra Páč, Antonín Vaněk, Jiří Bartoněk, Miroslav Maluš, Josef Lopata, Antonín Bartoš, Ladislav Zelený, František Žajdlík, zpěvačky – Zdeňka Červenáková, Marie Žajdlíková.*
Klečí zleva: *Kusák z Ostrožské Nové Vsi, Jan Turčinek, Miroslav Janča, Jan Hyrák, Jan Galuška.*

Rozmarýnka ve svých začátcích. ***Horní řada zleva:*** *Jiří Bartoněk, Jan Galuška, Václav Hájek, Antonín Křápek, Jan Hyrák, Jindřich Páč.*
Druhá řada zleva: *František Hrabec, Jan Turčinek, Zdenka Červenáková, neznámá vypravěčka z Hluku, Marie Žajdlíková, Antonín Bartoš, Ladislav Zelený, František Žajdlík.*
Dolní řada zleva: *Josef Maluš, Pavel Žajdlík, Silvestr Malušek, Jan Dominik.*

Rozmarýnka na Srazu Lhot. Manželky muzikantů - zprava: Ludmila Páčová, Marie Bartošová a Jana Galušková.

Naše zpěvačky ve Vídni.
Napravo je Marie Žajdlíková a nalevo Zdeňka Červenáková.

Rozmarýnka na plese v Lidovém domě v Praze.
Uprostřed kapelník František Žajdlík, napravo Marie Žajdlíková a Zdeňka Červenáková.

Kapela Rozmarýnka ve velkém obsazení.
Stojící od leva: *Jan Turčinek, Mirek Janča, Pálka, Zdeňka Červenáková, Ant. Vaněk, Marie Žajdlíková, Jindra Páč, Ant. Bartoš, Silva Malušek, Mirek Maluš, Harák Jan, Jos. Lopata, Jan Dominik.*
Dole: *Jara Pavel, Jiří Bartoněk, Jan Galuška, Ladislav Zelený, František Žajdlík.*

Rozmarýnka vítá muzikanty z NDR. Zleva: Antonín Vaněk, Václav Zajíc, Petr Janča, Josef Bartoš mladší. Vzadu muzikant z NDR.

Rozmarýnka před lhotským kostelem. ***Zleva:*** *Josef Bachan, Jindřich Páč, Lukáš Žajdlík, Laďa Zelený, František Žajdlík, Jiří Bartoněk, František Pavelka, Antonín Vaněk, Václav Zajíc, Antonín Bartoš, Josef Bartoš.*

Průvod na Srazu Lhot.

Antonín Bartoš hraje na malý bubínek, vedle Josef Fojta z Uherského Hradiště.

Rozmarýnka při 150. výročí od vzniku dechovky ve Lhotě

Na hodech ve Lhotě. Na malý bubínek hraje Antonín Bartoš.

Při církevní slavnosti u lhotského kostela.

Nejčastěji se hrávalo u kostela.
Dolní řada zleva: *Jiří Bartoněk, František Pavelka, Antonín Bartoš, Lukáš Zámečník, František Žajdlík.*
Druhá řada zleva: *Kapinus, Josef Bartoš, Jan Turčinek, Antonín Vaněk, Ladislav Zelený.*
Horní řada zleva: *Václav Zajíc, Jindřich Páč, Jan Hyrák, Josef Bachan.*

Oslava 150 let od vzniku dechovky ve Lhotě. Vystoupil Mužský pěvecký sbor, který založil a řídil kapelník František Žajdlík.

30. výročí od založení Rozmarýnky. Na schodech kapelník František Žajdlík.
Nad ním zleva: *Jan Turčinek, Václav Hájek, Jan Galuška, Antonín Bartoš, Jaroslav Dominik.*
Horní řada zleva: *Jiří Bartoněk, Václav Zajíc, Zdeňka Červenákova, Jindřich Páč, Jiří Bartoněk mladší, Mirek Radoch, Slávek Botek, Josef Bachan, František Straňák, Ladislav Zelený a Zdeněk Zalubil.*

Hosté na oslavě 30. výročí založení Rozmarýnky, kteří dlouhá léta hrávali s kapelou.
Dolní řada zleva: Antonín Křápek, Mirek Maluš, Pavel Žajdlík, Josef Bartoš, Zdeněk Křivák, Josef Lopata, Miroslav Janča, Josef Malůš a František Hrabec.

Rozmarýnka – 40. výročí od založení.
Dolní řada zleva: *Zdeněk Zalubil, Jindřich Páč, František Straňák, Zdeňka Červenáková, Zdeněk Křivák, Laďa Zelený, Slávek Botek.*
Horní řada zleva: *Pavel Skopal, Petr Bachan, Jan Galuška, Antonín Bartoš, Libor Červenák, Antonín Vaněk, Mirek Radoch, Jaroslav Dominik, Jiří Bartoněk, Antonín Jelének a Laďa Hanák.*

Při oslavách 40. výročí založení Rozmarýnky.
***Zleva**: Syn Františka Hrabce - Luděk, Ladislav Zelený, Antonín Bartoš, František Hrabec, Antonín Vaněk a Jindřich Páč.*

Moje rodina

Zlatá svatba manželů Bartošových. Zprava: Vít Opravil. Hana Opravilová, Antonín Bartoš, Marie Bartošová, Petr Bartoš, Mirka Poláčková (přítelkyně Petra)

Zlatá svatba - manželé Bartošovi a rodinní příslušníci.

Zlatá svatba, přípitek slivovicí, kterou jsme pili na skutečné svatbě v roce 1967.

Sólo na zlaté svatbě.

Uprostřed naše vnučka Klára Opravilová.

Od leva: Naše vnučka Martina Bartošova, Martin Bogar. Další vnučka Dagmar Bartošova, Lukáš Radoch. Martina a Martin jsou už dnes manželé Bogarovi.

Všem našim vnučkám nechala ušít kroje jejich babička Marie Bartošová, moje manželka. A je radost na ně pohledět (na vnučky i na kroje)!

Naše třetí vnučka Klára Opravilová

Vnuk Tomáš Opravil.

Svatba vnučky Martiny a Martina Bogara z Blatnice.

Svatební fotografie manželů Bogarovych.

Naše dcera Hana se svou rodinou.

Jan Galuška, který k nám přišel na návštěvu se svým a našim kamarádem Rudolfem Brodou a jeho rodinou.

Svatba vnučky Martiny a Martina Bogarovych. Na svatbě jim hrála cimbálovka Falešnica, s kterou Martin Bogar někdy hrává na housle.

Při oslavě mých padesátin jsem hrál naposled na trubku. Na fotce je i moje manželka Marie s naší vnučkou Martinkou Bartošovou.

Antonín Bartoš při hře na elektrické klávesy.

Naše pravnoučata – Šimon a Terezie Bogarovy.

Vnučky – Dagmar a Martina Bartošovy - jako mažoretky.

Syn Petr a jeho dcery. Martina a Dagmar.

Syn Petr pracuje jako letecký mechanik. Na své pracovní cestě v Indii.

Tradiční setkání kamarádů z vojny a manželek.
Marie Bartošová sedí čtvrtá zleva, Antonín Bartoš stojí nad ní.

Petr Bartoš v Africe.

Antonín Bartoš (1944) Ostrožská Lhota

Narodil se rodičům Ludmily a Františka Bartoše jako druhý syn, prvorozený Josef byl o osm let starší. Do školy chodil v Ostrožské Lhotě. Po škole se šel učit do Letu Kunovice. Vyučil se univerzálním nástrojařem. Muziku se učil u kapelníka Františka Kauce. V dechovce začal hrát ve svých šestnácti letech. Na vojně sloužil v letech 1963 – 1965 v Prostějově u výsadkářů.

Po vojně začal pracovat v Letu jako nástrojař. Na vojně se seznámil s Marií Bartošovou z Ostrožské Lhoty. Svatba byla 24. 6. 1967. Děti Petr a Hana.

Po vojně pokračoval v dechovce Františka Kauce, po sloučení Kaucovy a Žajdlíkovy kapely pokračoval v nově vytvořené Rozmarýnce.

Ze zdravotních důvodů přestal v padesáti letech hrát na svůj nástroj – na křídlovku. Dál pokračoval na bicí nástroje. Vypomáhal také dechové hudbě Novovešťanka. Ze zdravotních důvodů později ukončil hudební kariéru v dechové hudbě. Ve svých 76 letech se naučil hrát na heligonku. Rukopis o lhotských dechovkách měl sepsaný tři roky.

Stanislav Dufka (1962)

Psaní a fotografování je jeho koníčkem. Od roku 2005 spolupracuje jako externista s redakcí Slováckého deníku. Zabývá se především prvoligovým Slováckem a děním v Ostrožské Lhotě a okolí. Podílel se také na časopisu Krajem svatého Antoníčka, který vydával mikroregion Ostrožsko. Jako hlavní redaktor plní stránky Zpravodaje Ostrožské Lhoty a webu obce. Živí se jako obchodní zástupce.

Když Lhota žila dechovkou. Poděkování!

Bez těchto sponzorů a dárců by kniha nikdy nevyšla. Tady je seznam všech, kteří nějakým finančním darem přispěli k vydání publikace. Patří jim velké poděkování!

Obec Ostrožská Lhota v čele se starostou Ing. Romanem Tuháčkem

Ing. Vladimír Zelený – Ostrožsko a.s.

Cukrářství – Budařovi

RNDr. Mirka Vrbová

Martin Gál – čalounictví Ostrožská Lhota

Antonín Bachan – Pekárna Blatnice pod svatým Antonínkem

Marie Hyrákova – Ostrožská Lhota

Miroslav Pavelka starší – Ostrožská Lhota

Ludmila Malíková (rozená Pavelková)

Jiřina Jurásková – Hospoda na Obecní

Václav Hájek – FARMTECK Slovakia s.r.o

Jaroslav Hájek – Řezník - Uzenář

Dagmar Hubíková – Šicí dílna Ostrožská Lhota

Miroslav Šuránek – Výroba a prodej hliníkových konstrukcí

Jiří Bezděk Euro nářadí s.r.o.

Jaroslav Kusák s.r.o.

Manželé Hájkovi – Truhlářství

Stanislav Vlk – Hluk

Kamil Pavelka – správa počítačových sítí

Alena Zimova – cukrářka

Robert Mikulík – restaurace Adriana Blatnice

Silvestr Malušek

Jiří Páč – Stolářství

Pavel Skopal

Dále děkuji i všem ostatním lidem, kteří mně nějak pomohli, aby tato knížka mohla být vydána, hlavně Stanislavu Dufkovi, Radku Bartoníčkovi, Hany Machové. Děkuji také těm, kteří zapůjčili fotografie.

Antonín Bartoš – Ostrožská Lhota – říjen 2020

Vydavatel:
Obecní úřad Ostrožská Lhota.

Autor:
Antonín Bartoš

Redakční příprava:
Stanislav Dufka

Jazyková úprava:
Hany Machová

Grafická příprava, sazba:
Petr Galuška

Titulní strana:
Václav Dohnálek

Slovníček užitých výrazů
Ludmila Hájková

Náklad:
350 výtisků

Rozmarýnka
Ostrožská
Lhota